Petre Luscalov
ostrovul lupilor

Coperta de
SÎRBU NICOLAE

Petre Luscalov

OSTROVUL LUPILOR

EDITURA TINERETULUI

Traulerul „Regina mării", cu echipajul adormit, cu luminile stinse, stătea încremenit în rada portului. Dunărea curgea lin, clipocind în cheiul de piatră, legănînd ușor bărcile cu motor înșirate la mal, desfăcîndu-se în ochiuri rotitoare de cristal, în umbra macaralelor gigantice. Prin pădurea de metal a macaralelor răsărea o lună subțirică și tăioasă ca un brici, ce părea că se ascute mereu, urcînd prin crengile reci și geometrice ale acestei ciudate păduri de aluminiu. Cheiul era pustiu. O liniște grea, de catifea, învăluia portul, cufundat în întuneric. Deodată, din umbra unei magazii, apăru un bărbat îmbrăcat într-un fulgarin cu epoleți și cordon lat, cu ochelari negri pe nas și un mic geamantan în mînă. După ce ascultă cîteva clipe liniștea nopții, bărbatul o porni încet pe cheiul pustiu spre traulerul care stătea ancorat în port. Fără să se oprească, individul sări pe pasarelă și începu s-o urce.

În timp ce urca pasarela, o umbră se desprinse pe puntea vasului și se aplecă peste bord.

— Cine e acolo ? Qui vive ? întrebă cel de pe vas într-o franțuzească stricată, probabil un marinar de cart.

Bărbatul cu geamantanul în mînă mormăi un răspuns, continuînd să urce pasarela într-un pas sprinten. Cel de sus, un

marinar tînăr, îmbrăcat într-o bluză vărgată, se ivi în capătul pasarelei, barînd drumul celui care urca.

— Hei, care eşti acolo ? Tu eşti, George ?

— Eu... Eu ! mormăi cel cu geamantanul, ajungînd în dreptul marinarului, care îl aştepta.

În clipa următoare, marinarul făcu ochii mari şi deschise gura să strige. O lovitură năprasnică de pumn, aplicată drept în frunte, îl prăvăli pe punte, ca pe un sac de cartofi. Individul cu geamantan trecu liniştit peste trupul marinarului care zăcea leşinat, cu braţele larg desfăcute, pe puntea vasului, şi începu să urce scara de fier care ducea spre puntea de comandă.

Aceasta era pustie. Cu gesturi sigure, el scoase o schiţă din buzunarul de la piept, apoi, aprinzînd o lanternă, o cercetă cu atenţie. Pe schiţă erau desenate patru cercuri roşii, din care unul însemnat cu o cruce neagră. Vîrînd schiţa în buzunarul fulgarinului, individul îndreptă lumina lanternei spre cabina de comandă, prin geamlîcul căreia se vedea roata albă, uriaşă, a cîrmei.

Pe pereţii cabinei, jur împrejur, se vedeau patru colaci de salvare, fixaţi în perete. Bărbatul îmbrăcat în fulgarin fixă lumina lanternei pe unul dintre ei, apoi scoase din nou schiţa din buzunar şi o cercetă în linişte. Mulţumit, stinse lanterna şi, încet, cu paşi de pisică, se apropie de colacul de salvare, pe care îl scoase de pe peretele cabinei. După ce îl puse jos, îngenunche lîngă el, deschise geamantanul, scoase un briceag şi se apucă de treabă. Înfigînd cu putere vîrful briceagului în pînza cauciucată a colacului de salvare, despică în colac, cu patru mişcări scurte şi energice, o mică ferestruică pătrată. Apoi închise briceagul şi ridică colacul deasupra geamantanului deschis, răsturnîndu-l brusc. O ploaie de ceasuri de aur zurui prin mica deschizătură şi se revărsă în geamantan, umplîndu-l pe jumătate. Individul fixă din nou colacul în perete, avînd grijă să ascundă mica spărtură, apoi se aplecă, închise gea-

mantanul și străbătu puntea de comandă. La capătul scării de fier se opri și ascultă cîteva clipe liniștea adîncă a nopții. Nu se auzea decît clipocitul Dunării și undeva, departe, în larg, plescăitul unui avat, care se arunca în văzduh după năluca argintie a vreunei babițe.

Cu geamantanul în mînă, individul coborî scara de fier, străbătu puntea vasului scufundată în întuneric și, oprindu-se, se aplecă peste trupul neînsuflețit al marinarului care zăcea pe punte. După ce îl întoarse cu fața în sus, răsturnîndu-l cu vîrful pantofului, individul mai zăbovi o clipă deasupra lui, apoi, pășind peste trupul inert al acestuia, coborî pasarela și în curînd dispăru în noapte, de-a lungul cheiului pustiu.

* * *

O agitație neobișnuită domnea în acea dimineață senină de vară în micul port Pradina, așezat pe unul dintre brațele Dunării, undeva, în inima deltei. „Portul" — o căsuță de lemn, verde, cu gemulețe rotunde ca la vagon — era așezat pe un șlep vechi și ruginit, ancorat de mal, cu două cabluri groase de oțel.

O punte îngustă de lemn, pe jumătate putrezită, lega „portul" de malul fluviului, plutind parcă peste apele tulburi și misterioase ale Dunării. Pe cheiul așa-zisului port — o simplă dușumea decolorată de soare și de ploi — se îmbulzea o lume pestriță : femei grase, în rochii înflorate, cu capetele acoperite de basmale negre, legate sub bărbie, pescari în salopete cenușii și cizme de cauciuc în picioare, un grup de turiști tineri și gălăgioși, cu nelipsitele tranzistoare atîrnate de umăr.

Agitația care domnea aici se datora apropiatei sosiri a vasului de pasageri „Vulturul".

De două ori pe zi, o dată dimineața și o dată seara, vasul fluvial își făcea apariția în dreptul „portului" Pradina.

N.A.V.R.O.M.-ul considera atît de... important acest port, încît vaporaşul nici nu oprea la debarcader. O barcă se desprindea de pe mal şi ieşea în întîmpinarea vasului, acostîndu-l din mers în mijlocul Dunării. Atunci puntea vasului fluvial răsuna de glasurile pasagerilor, care săreau de pe vapor în barcă, de strigătele ţăranilor care descărcau baloturile cu marfă aduse de la Tulcea, făcînd adevărate acrobaţii între puntea vasului şi bordul curbat al bărcii care se apropia şi se depărta de pîntecul vaporului, legănată şi împinsă încoace şi încolo de curenţii puternici ai fluviului. Apoi, cînd ultimul pasager lua loc în mahună (aşa numesc localnicii bărcile mari de pe Dunăre), barca se îndepărta de vas, în timp ce acesta, învăluit în nori de fum, se pierdea duduind pe întinderile nesfîrşite de apă. Odată ajunşi la mal, pasagerii din barcă se risipeau care încotro.

Peste micul port rămas pustiu cobora o linişte stranie, ancestrală, tulburată doar de clipocitul misterios al apelor sau de plescăitul zgomotos al „lupilor“ [1] care-şi fugăreau prada, făcînd tumbe ameţitoare în valuri.

Acum privirile celor de pe „chei“ erau aţintite departe, pe Dunăre, spre pădurile nesfîrşite de sălcii, în care fluviul se pierdea făcînd un cot larg şi de unde trebuia să apară vaporul cu pricina.

Dimineaţa era senină. Soarele răsărea în văzduhul pur şi trandafiriu, desfoindu-şi în Dunăre cojile lui de aur. Departe, pe celălalt mal, pădurile de sălcii incendiate de razele soarelui păreau că înaintează în fluviu, şi — stingîndu-se în apele reci şi întunecoase — azvîrleau în văzduh uriaşe trîmbe de ceţuri şi aburi.

— Vine... Vine ! răsună deodată un glas puternic, şi în clipa următoare toţi de pe „chei“ se îmbulziră la parapetul fragil al „portului“ reprezentat printr-o simplă coardă de frînghie.

---

[1] Lupi : avati. pesti răpitori.

Într-adevăr, departe, pe Dunăre, apăruse silueta albă a vasului ce se apropia văzînd cu ochii, cu o căciulă de fum negru pe-o ureche.

— Hei, Scatiule, vine vaporul ! Hai cu barca ! răsunară cîteva voci alarmate.

— Vin... Vin ! strigă de pe mal un băiat de vreo doisprezece-treisprezece ani, care ducea pe umăr două lopeți uriașe.

Băiatul avea fața arsă de soare, părul castaniu și ochii albaștri.

Acum, fiind vacanță, purta o cămășuță de bumbac vărgată, pantalonii suflecați pînă la genunchi și tenișii albaștri în picioare. Acesta era Scatiul.

În urma lui se zărea un alt băiețel, cu o lopățică ceva mai scurtă în mînă. Era foarte greu de descris. Închipuiți-vă un smoc încîlcit de cînepă topită, sub care sclipesc într-o ploaie de pistrui doi ochi verzi, oblici și tăioși de pisică. Apoi o pereche de pantaloni, lepădați pe Dunăre de vreun uriaș, și legați aproape de subsuori cu o frînghie, cam sparți la fund și vîrîți în două cizme de cauciuc, cu borurile atît de întoarse, încît ar fi stîrnit invidia oricărui mușchetar.

— Hai, Babușcă, ajută-mă să împing mahuna ! spuse primul băiat, punînd lopețile într-o barcă uriașă și întorcîndu-se spre ciudatul lui prieten. În cîteva clipe, vasul va fi aici.

Babușcă, bufnind cu cizmele lui grele, se apropie de mahună, aruncă lopețile înăuntru, apoi împinseră amîndoi barca în apă. Cei doi băieți sărira în ea. Primul potrivi lopețile și — afundîndu-le în apă — se încordă, strigînd :

— Cîrma „în fluture", Babușcă ! Vezi să nu ne bage curentul sub chei !

Babușcă afundă lopețile în valuri și răspunse cu o voce leneșă, aproape adormită :

— Nici o grijă, Scatiule ! Dă-i bătaie !

Peste cîteva clipe, barca — tăind curentul — se apropie și abordă la chei.

— Gata ! Urcarea ! strigă vesel Scatiul, în timp ce pasagerii, azvîrlindu-se peste cablul de frînghie, săreau ca broaştele în barcă. Ultimii se suiră în barcă turiştii, privind cu neliniște la băieţelul care ţinea barca priponită cu o mînă de chei, iar cu cealaltă, proptită în şold, dădea dispoziţii cu voce tare la toată lumea :

— Hei, mata, tuşă, stai jos ! Nu vă îngrămădiţi în faţă ! Hei, nenea ăla de colo ! Vrei să te scalzi în Dunăre ? Dă-te jos de pe sac !

Ceea ce păru, desigur, ciudat turiştilor era faptul că toţi aceşti bărbaţi şi toate aceste femei, care coborîseră în barcă de pe chei, se supuneau fără să crîcnească ordinelor acestui băieţaş. Mai mult încă. Cînd unul dintre pasageri întîrzia să răspundă apostrofărilor micuţului barcagiu, se stîrnea deodată un cor de voci :

— Stai jos, bre ! N-ai auzit ce spune Scatiul ? Dă-te, bă, jos de pe sac !

Turiştii nu aveau de unde să ştie că manevra care se pregătea era extrem de periculoasă şi cerea din partea barcagiului o mare îndemînare.

În mersul lui, dizlocînd apa, vasul lăsa pe lîngă el o creastă lungă, înaltă şi străvezie.

Barcagiul care se apropie de vasul ce înaintează în plină viteză trebuie să urce pe vîrful crestei şi să prindă vasul din vîrful ei. O mică greşeală şi barca — alunecînd de pe creastă — se răstoarnă şi dispare într-un vîrtej de spumă sub vapor.

— Gata ! Nimeni nu mai mişcă ! strigă Scatiul, aşezîndu-se în barcă şi ridicînd lopeţile. Babuşcă ! Cîrma !

— Cîrma, gata ! răspunse cu acelaşi glas adormit Babuşcă, care stătea la capătul celălalt al bărcii, înfigînd lopăţica în apă.

Şi barca porni ca o săgeată. Acum vasul fluvial de pasageri „Vulturul" era aproape. Botul lui ascuţit spinteca valurile

Dunării, ridicîndu-se și afundîndu-se în apa înspumată, uriașele turbine huruiau asurzitor. Sus, pe punțile acoperite de prelate, ce fluturau puternic în vînt, se zăreau pasagerii așezați pe băncile lungi de lemn. În cabina de comandă, așezată deasupra punții, sub coșurile care fumegau, se zărea pilotul vasului, încremenit cu mîinile pe cîrmă.

*
* *

Scatiul lopăta cu putere, și banca — trosnind parcă din toate încheieturile — venea drept în botul vasului.

— Hei, băiatul ăsta e nebun! strigă speriat unul dintre turiști, ridicîndu-se pe jumătate din barcă. Oprește! Stai! Ne facem fărîme!

Unul dintre țăranii care stăteau lîngă el îl prinse de braț și-l așeză jos, spunîndu-i cu glasul liniștit:

— Nu-ți fie teamă, tovarășe! Scatiul e mare meșter... O să vezi matale... acum...

Turistul se așeză palid la locul lui, privind cu ochii larg deschiși botul ascuțit al vaporului, care înainta ca o lamă de brici spre barcă. Îi mai despărțea numai cîțiva metri. Unii pasageri de pe puntea vasului se ridicară și ei, curioși și neliniștiți, în picioare.

— Babușcă! spuse încet, încordat, Scatiul, cu ochii țintă la botul vasului care se apropia de ei. Fii gata!

Babușcă nu-i răspunse. Așa cum stătea, cu lopățica în mînă, părea că doarme.

Și vasul sosi.

— Acum, Babușcă! urlă Scatiul, repezind vîslele în apă.

În clipa următoare, Babușcă sări ca un arc, se aplecă peste marginea bărcii și — mestecînd cu lopățica apa ca pe-o mămăligă — răsuci barca pînă trecu la un lat de palmă de botul vasului, și alunecă ca pe schiuri, pe creasta înaltă și străluci-

toare care pîşnea de sub vapor. Scatiul sări şi el de la locul lui şi prinse din zbor bara punţii de coborîre a vasului, care tocmai trecea pe lîngă el. O smucitură puternică, şi barca lipită de vas înainta o dată cu el pe Dunăre.

— Gata ! Debarcarea toată lumea ! strigă vesel Scatiul, în timp ce pe puntea vaporului apărură doi marinari care îi ajutau pe cei din barcă să urce sus.

În curînd îşi făcu apariţia şi căpitanul vasului, însoţit de-un necunoscut în haină de piele, pantaloni strîmţi şi cizme bürgher în picioare.

Bărbatul necunoscut ducea un geamantan galben în mînă.

— Noroc, Scatiule ! îl salută cu două degete la chipiu căpitanul pe băiatul care se afla în barcă. Straşnică manevră ! adăugă el, dîndu-se puţin la o parte, ca să nu stînjenească pe cei care se urcau pe puntea vasului. Ce face maică-ta ? S-a întors acasă ?

— Nu s-a întors ! răspunse băiatul din barcă, ducînd mîinile pîlnie la gură, ca să acopere huruitul zbaturilor. Mîine se operează la Tulcea.

Căpitanul se întoarse spre necunoscutul care stătea lîngă el şi-i spuse aproape în şoaptă :

— Acesta este Scatiul despre care v-am vorbit. Bietul băiat e orfan de tată... Şi maică-sa este de-o lună internată în spital... Mîine o operează... Băiatul e singur...

O lumină ciudată străluci în ochii necunoscutului.

— E singur, deci !

— Da, singur, tovarăşe profesor, continuă căpitanul vasului, urmărind parcă din ochi ultimii pasageri care urcau pe puntea vasului. Am să vorbesc îndată cu el. El v-ar putea duce eventual la „Ostrovul lupilor".

— Vă rămîn foarte îndatorat ! spuse necunoscutul, muşcîndu-şi uşor buzele subţiri. Îmi faceţi, într-adevăr, un real serviciu.

Ultimul pasager se urcă pe puntea vasului, în timp ce căpitanul se apleacă peste bord, adresîndu-se Scatiului, care tocmai se pregătea să împingă barca de lîngă vas.

— Hei, Scatiule, vrei să-mi faci un serviciu ? E aici un pasager, un profesor de botanică... Se ocupă de flora deltei. Îl duci pînă la „Ostrovul lupilor" ?

Băiatul din barcă se codi o clipă, apoi strigă, ducînd din nou mîinile pîlnie la gură :

— Să coboare, că-l duc !

Căpitanul vasului se întoarse cu un aer mulțumit spre necunoscut :

— S-a făcut ! Băiatul o să vă ducă pînă la „Ostrovul lupilor". Dar coborîți repede, ne îndepărtăm !

Într-adevăr, micuțul port vende rămînea în urmă văzînd cu ochii.

Necunoscutul strînse mîna căpitanului, apoi — ținînd într-o mînă geamantanul galben — se prinse cu cealaltă de bara de fier, coborî scara, și peste cîteva clipe se afla în barcă. Scatiul împinse barca de lîngă vas, și acesta trecu pe lîngă ea, duduind cu motoarele în plin. Cei trei rămaseră singuri, în mijlocul Dunării, în voia valurilor. Scatiul apucă vîslele. Necunoscutul se așeză și el în barcă, și — punînd geamantanul galben pe genunchi — își ațintì asupra celor doi băieți privirea lui cenușie, rece ca oțelul, întrebîndu-l pe Scatiu, cu o voce aproape șuierătoare, care îl făcu pe băiat să tresară :

— Și zici, băiete, că mă duci la „Ostrovul lupilor" ?

— Da, domnule profesor ! răspunse Scatiul, în timp ce dădea din vîsle ca să potrivească luntrea cu botul în direcția curentului. De-aici ne îndreptăm spre stăvilar. Azi se fac transbordări de șlepuri în baltă. Trecem de punctul de control și intrăm în canalul principal. În două ore sîntem la „Ostrovul lupilor".

— Există un post de control ? se interesă profesorul, cercetînd cu luare-aminte malurile pe care se vedeau, încremenite, căsuțele satului.

— Da ! răspunse Scatiul, trăgînd voinicește la vîsle. Stăvilarul este păzit de miliție.

Necunoscutul căzu pe gînduri cîteva clipe, apoi scoțînd din buzunar o hîrtie o despături și — după ce-și aruncă privirea pe ea — întrebă :

— Ai auzit de „Cotul Pisicii" ?

— Sigur că am auzit ! răspunde cu însuflețire Scatiul. „Cotul Pisicii" începe de la mila 75.

Profesorul cercetă din nou hîrtia, apoi își ațintì asupra Scatiului ochii lui reci și cenușii, ca oțelul :

— Dunărea n-a rupt malul acolo ?

— Ba da ! făcu Scatiul, continuînd să vîslească. Dunărea bagă apă în baltă pe la „Cotul Pisicii". E greu de trecut pe-acolo.

— De ce ? se interesă necunoscutul.

— La „Cotul Pisicii" sînt multe anafoare.

— Anafoare ? ! ! se miră profesorul. Ce-s astea ?

— Vîrtejuri de apă...

— Mari ?

— Foarte mari ! continuă Scatiul, trăgînd vîrtos la lopeți. Și curentul apei este foarte puternic, aruncă și pietrele la mal.

— Nu mai spune ! chicoti neîncrezător necunoscutul. Și anafoarele astea răstoarnă chiar și o barcă ?

— Dacă o prind, încep s-o învîrtească... și dacă se nimerește să treacă vreun vapor, ne-am dus pe copcă ! Nu-i așa, Babușcă ? adăugă el, întorcîndu-se spre băiețașul poreclit astfel și care părea să picotească la capătul celălalt al bărcii.

Ochii verzi ai lui Babușcă se deschiseră ca două lame tăioase și subțiri :

— Îhî ! făcu acesta. Valurile stîrnite de vapor ne răstoarnă, și anaforul ne înghite ca pe-o găluște.

Un zîmbet neîncrezător flutură o clipă pe buzele necunoscutului.

— Ia mai lăsați-mă cu poveștile astea ! se răsti el deodată cu un glas care îi făcu pe cei doi băieți să tresară. O să faceți așa cum vă spun eu. Vîsliți spre „Cotul Pisicii" !

Cei doi băieți se priviră cu coada ochiului și tăcură. Pe măsură ce barca înainta pe Dunăre, priveliștea se schimba ; malurile fluviului deveneau sălbatice și pustii. Ici-colo, cîte-o salcie bătrînă, roasă de scorburi uriașe, cobora de pe mal și îngenunchea în Dunăre, clătinînd deasupra bărcii pletele ei verzi, despletite parcă într-un bocet. Apele deveneau din ce în ce mai repezi și mai tulburi.

După vreo oră de mers, Scatiul dădu drumul o clipă vîslelor din mînă și — ștergîndu-și fruntea brobonită de sudoare cu mîneca cămășii — arătă spre o tăbliță albastră, spînzurată pe-un mal pustiu și prăvălit, și pe care se putea citi cu litere și cifre albe : „Mila 75".

— Aici începe „Cotul Pisicii" ! spuse Scatiul, apucînd din nou vîslele. Priviți, priviți, domnule profesor !

Necunoscutul întoarse capul și privi ; ceea ce văzu îl făcu să tresară. Țîșnind de undeva, din zare, din întunericul unor păduri nesfîrșite de sălcii, Dunărea se desfăcea într-un arc gigantic și strălucitor de oțel, plesnind cu un vuiet înfricoșător malurile galbene și prăvălite peste sălcii uscate și putrede, cu rădăcinile încolăcite în aer, ca brațele unor caracatițe monstruoase. Apa zbura. Ici-colo, pe strunele întinse și tremurătoare ale apei, se zăreau pete uriașe, încremenite, asemănătoare unor gigantice pete de ulei. Și petele acestea veneau încet, încet pe Dunăre, spre barcă.

— Atenție, Babușcă ! Anafoarele ! strigă Scatiul, înfigînd mai adînc vîslele în apă. Ai pregătit ancora ?

— Pregătit ! răspunse Babușcă, încremenit, cu lopățica în mînă.

Necunoscutul privi liniștit spre petele uriașe care se apropiau de ei, neînțelegînd pricina agitației care îi cuprinsese pe cei doi băieți. Dar deodată privirea îi fu atrasă de-o salcie

bătrînă și uscată — smulsă de undeva de ape — și care venea spre ei pe Dunăre purtată pe creasta unui curent.

Trecînd pe lîngă una dintre pete, păru că se poticnește brusc. Apoi, atrasă parcă de-un magnet, salcia uscată se roti de cîteva ori în loc, apoi — încet, încet — se îndreptă spre anafor. Aici începu un joc ciudat. După ce ocoli de cîteva ori anaforul, plutind așa, parcă adormită, salcia se apropie de conturul uriașei pete. Aici, trezită parcă din somn și speriată, salcia se năpusti afară și sări în curent, ca să scape. Dar o mînă nevăzută o prinse parcă de coadă și o trase înapoi în cercul strălucitoarei pete. Aici ea se roti din nou de cîteva ori. Ușor, apoi din ce în ce mai repede, și deodată sub ea se căscă o gură neagră, rotitoare și înspumată. Cu un țipăt deznădăjduit, vrînd parcă să se agațe de cer cu crengile ei putrede, salcia uriașă se prăvăli în adîncuri și dispăru. Apele se închiseră deasupra ei.

Necunoscutul sări în picioare și urlă îngrozit :

— La mal ! La mal ! Trageți barca la mal !

Dar era prea tîrziu. De undeva, din adîncurile apelor tulburi, o uriașă pată strălucitoare apăruse sub barcă. Zărind-o, Scatiul înfipse deznădăjduit vîslele în apă și strigă :

— Anaforul ! Ne-a prins anaforul, Babușcă ! Cîrmește spre mal ! La mal, Babușcă, la mal !

Dar barca nu-i mai asculta.

*
* *

Toate eforturile disperate ale Scatiului și ale lui Babușcă de-a smulge barca din mijlocul uriașei pîlnii de apă care se rotea cu viteza unei elice de avion rămaseseră zadarnice.

Barca se învîrtea în mijlocul Dunării, purtată cu repeziciune de vîrtej cînd încolo, cînd încoace, refuzînd cu încăpățînare să asculte de vîsle și de cîrmă. Vîrtejul parcă o fermecase. O învîrtea ușor, purtînd-o în piruete amețitoare și în-

spumate, făcîndu-i vînt de lîngă el şi prinzînd-o din nou în ultima clipă.

— Ce se întîmplă ? Ce se întîmplă ? bîiguia necunoscutul înfricoşat, ţinîndu-se încleştat de marginea bărcii, în timp ce valurile şi apele zburau şi se roteau în jurul lui.

— Nici o grijă, domnule profesor, nici o grijă ! îl liniştea Scatiul, trăgînd cu sete la lopeţi. Sîntem prinşi în vîrtej, dar n are el putere să înghită barca. Totul e să nu treacă vreun vapor pe Dunăre.

— Vaporul a şi sosit, Scatiule ! strigă Babuşcă, sărind în picioare. Priveşte, priveşte !

Scatiul dădu drumul lopeţilor şi se răsuci fulgerător. Într-adevăr, pe Dunăre răsărise parcă din străfunduri un vapor masiv, de un alb imaculat, ce înainta zvîrlind nori de fum. Zărindu-l, Scatiul tresări, se întoarse către Babuşcă şi-i spuse cu glasul stăpînit :

— Babuşcă, ancora !

— Am înţeles... ancora ! repetă Babuşcă cu un aer grav, ca un ostaş care primeşte un ordin, şi în clipa următoare, cu o mişcare fulgerătoare, neaşteptată la un băiat ca el ce părea mai mult adormit, azvîrli deoparte scîndura pe care stătuse mai înainte şi scoase dintr-un fel de lădiţă o mică ancoră de fier, cu trei colţi ascuţiţi. Apoi, cu mişcări rapide ca de veveriţă, legă ancora de capul unui colac de frînghie ce se afla pe fundul bărcii şi cu o iuţeală de necrezut o înfăşură pe braţ.

În acest timp, Scatiul nu-şi dezlipea ochii de la vaporul care se apropia, stîrnind pe Dunăre valuri uriaşe. Talazurile tulburi şi grele ca uleiul se năpusteau unul după altul spre mal, urlînd, învolburîndu-se, azvîrlind în văzduh petice de spumă.

Necunoscutul din barcă înţelegea şi el acuma în ce consta primejdia. Într-o asemenea situaţie, barca ar fi trebuit îndreptată cu botul spre valurile care soseau, ca să „sară" peste ele. Dar vîrtejul care prinsese barca împiedica băieţii să exe-

cute manevra salvatoare. O lovitură din coastă a valurilor putea să fie fatală. Primul val, izbind barca dintr-o parte, o va umple pe jumătate cu apă şi-i va arunca pe cei trei în gura lacomă a vîrtejului.

— Valurile... Vin valurile! bîigui străinul înspăimîntat.

Scatiul îl fulgeră o clipă din ochi, calm şi dispreţuitor, şi-apoi, întinzînd braţul spre mal, arătă o salcie uscată, pe jumătate intrată în apă, care se apropia văzînd cu ochii.

— Babuşcă, ancorează barca! spuse el, în timp ce acesta, făcînd semne că a înţeles, se ghemui pe fundul bărcii, cu ancora în mînă.

Scatiul apucă vîslele şi rămase uşor aplecat înainte, încordat, ca la pîndă. Purtată de vîrtej, barca se învîrtea, coborînd în acelaşi timp la vale. Acum băieţii se aflau în dreptul salciei uscate la vreo treizeci de metri de mal. Şi primul val sosi, plesnind coasta bărcii cu o izbitură năprasnică. Şuvoaie tulburi şi înspumate săriră peste bordul bărcii, udîndu-i pe cei trei din cap pînă în picioare. În clipa aceea Babuşcă se desfăşură ca un arc. Necunoscutul îl văzu învîrtind de cîteva ori ancora în jurul capului şi, deodată, porni ca din puşcă spre salcie. Şuierînd prin văzduh, trăgînd frînghia după ea, ancora căzu în crengile salciei uscate. Cu capătul celălalt al frînghiei în mînă, cu dinţii încleştaţi, Babuşcă se trînti pe fundul bărcii, în apă. Frînghia se întinse, şi-apoi, cu o smucitură năprasnică, barca se opri, smulgîndu-se din vîrtej. Scatiul repezi vîslele în apă şi, icnind, răsuci barca cu botul spre vas.

În sfîrşit, se aflau în afara primejdiei. Scatiul răsuflă uşurat. De la locul său, Babuşcă privea apele Dunării cu ochii lui verzi care se închiseră treptat, treptat, lăsînd să se întrevadă, printre pleoapele somnoroase, o dungă subţire şi verde.

Scatiul vîslea şi barca înainta din nou încet, încet, pe Dunăre în sus, apărînd şi dispărînd printre norii de fum pe care îi revărsase peste ape vasul maritim care se îndepărta.

Necunoscutul din barcă nu îndrăznea să facă nici o mișcare. Ținîndu-și geamantanul strîns pe genunchi, privea uimit spre cei doi băieți care îl duceau către „Ostrovul lupilor".

* * *

După o jumătate de oră de drum, ațintndu-se cu barca pe lîngă mal și vîslind din răsputeri ca să învingă curentul puternic al fluviului, cei doi băieți ajunseră la „spărtura" despre care le vorbise necunoscutul din barcă.

Într-adevăr, aici Dunărea părea că rupsese cu colții din mal o halcă uriașă de pămînt și acum pompa prin „spărtură" apa în baltă, milioane de diamante vesele, strălucitoare și jucăușe. Mici curcubee verzi, roșii și albastre pîlpîiau o clipă deasupra, și-apoi mureau, prefăcîndu-se într-un șuvoi de apă limpede și cristalin, ce se pierdea șerpuind grăbit prin pîlcuri de sălcii.

De aici avea să pătrundă în deltă.

Cu cîteva lovituri de lopeți, Scatiul îndreptă barca spre „spărtură" ; aceasta se opri cu un scrîșnet prelung în nisip. Cu gesturi sigure, băiatul scoase lopețile și le puse în barcă, și-apoi, sub privirile scrutătoare ale profesorului, sări în apa care-i venea pînă la glezne. Apucînd lanțul greu, ce atîrna prins cu un inel de botul bărcii, Scatiul se înhămă la el și strigă :

— Hai, Babușcă, trage-i cu ghionderul !

Babușcă scoase din barcă un arc lung de cîțiva metri și îl înfipse în nisip, lăsîndu-se cu toată greutatea corpului pe el. Spuse cu același aer somnoros :

— Eu sînt gata ! Dă-i drumul, Scatiule !

Și barca porni. Ținînd strîns lanțul care aproape că îi tăia umărul, Scatiul înainta plescăind prin păpuriș, în timp ce Babușcă îl ajuta, împingînd barca cu ghionderul. La fiecare pas al Scatiului, zeci de peștișori săreau speriați din apă ca o

explozie de schije argintii. Pe măsură ce barca înainta, apa devenea din ce în ce mai adîncă. Ici-colo, răsăreau siluetele albe și enigmatice ale sălciilor de baltă. De undeva, de departe, venind parcă dintr-un străfund de lume, tălăzuia spre cei doi băieți un vuiet prelung, un tunet ce părea că se rostogolește peste stufăriș, ca să se stingă apoi încet-încet într-un vaier abia auzit.

— Ce se aude ? Vine ploaia ? îl întrebă pe Babușcă necunoscutul din barcă, scrutînd cu o ușoară nedumerire cerul senin.

Babușcă se propti în ghionder și îi răspunse din vîrful buzelor :

— Sînt gîrlițele, domnule !

Necunoscutul ridică din umeri :

— Gîrlițe ? ! Ce-s alea, puștiule ?

Babușcă îl fulgeră deodată cu ochii săi verzi de pisică și nu-i răspunse. Tocmai în clipa aceea, Scatiul, dînd drumul lanțului, se apropie de Babușcă, înaintînd prin apa ce-i venea acuma pînă la brîu și-i spuse :

— Pregătește-te, Babușcă ! Ne apropiem de „Pădurea spînzuratului". Trec eu la ghionder ! adăugă el, sărind ca un fulg în barcă și luînd ghionderul din mîinile celuilalt.

Babușcă scoase din sîn o praștie, apoi, udînd între buze o piatră rotundă și albă, o potrivi și se așeză la pîndă în fundul bărcii.

— Ce faci cu praștia ? îl întrebă, curios, necunoscutul. Vrei să dobori o gîrliță de-aici ?

Babușcă îl fixă din nou cu ochii lui verzi și tăcu.

— Ia ascultă, băiete, ești mut sau îți bați joc de mine ? se răsti la el individul din barcă, lăsînd geamantanul jos. Vrei să-ți rup urechile ?

Babușcă își întoarse cu un gest leneș privirea spre Scatiu, o privire pe jumătate ironică, pe jumătate nedumerită, care parcă spunea : „Ce tot vrea omul ăsta de la mine ?"

— Peste cîteva minute intrăm în „Pădurea spînzuratului" ! explică repede Scatiul necunoscutului. Pădurea este plină de vipere de salcie !

— De vipere ? ! făcu uluit necunoscutul.

— Da, continuă Scatiul, şi s-ar putea ca vreuna să ne sară de pe-o cracă drept în barcă. Dar nu aveţi teamă ! Babuşcă o s-o doboare cu praştia cît ai clipi din ochi !

— Cu praştia ? ! rînji necunoscutul, pipăind cu degetele ceva la buzunarul de la piept. Cu praştia, hm ! Frumoasă perspectivă !

— Priviţi, aceasta-i „Pădurea spînzuratului" ! spuse Scatiul, împingînd cu putere barca cu ghionderul din păpuriş. Aici începe...

Necunoscutul întoarse capul şi privi peste o pajişte imensă de nuferi albi şi galbeni, spre o pădure bătrînă de sălcii. Scatiul împinse barca care în curînd pătrunse în desiş. Perdele grele şi întunecoase de frunziş căzeau în întunericul pădurii, sfîşiată ici, colo de raze de soare ce se încrucişau printre sălcii, incendiind tremurătoarele pînze de păianjen.

Deodată, Babuşcă ridică mîna fulgerător în sus, făcîndu-i semn Scatiului să oprească barca. La cîţiva paşi de ei se ridica deasupra apei, subţirică şi zveltă, o salcie tînără, despletită în ramuri lungi, mustoase, plină de sevă.

— Ce-i, Babuşcă ? întrebă Scatiul după ce opri barca.

— E-acolo, sus, în vîrf, stă la pîndă ! spuse Babuşcă nedezlipindu-şi privirea de pe salcie. Dă-i drumul, că o învăţ eu minte !

Scatiul împinse încet barca, în timp ce Babuşcă duse praştia la ochi şi păru să încremenească.

— Atenţie, Babuşcă, sare ! strigă Scatiul, oprind brusc barca în loc.

În clipa următoare, cîteva detunături asurzitoare cutremurară pădurea şi cîteva gloanţe şfichiuiră, tunzînd parcă cu foarfeca vîrful salciei.

Șarpele căzu greu, neînsufleţit, din cracă în cracă şi se prăbuşi în apă.

Băieţii priviră uluiţi spre necunoscutul care, cu un revolver în mînă, se uita la ei cu un zîmbet batjocoritor pe buze. Ţeava armei mai fumega încă. Apoi profesorul îşi aţinti privirea asupra lui Babuşcă şi îl întrebă cu un glas care nu prevestea nimic bun :

— Hei, tu ăsta, somnorosul ! Te-ai trezit, în sfîrşit ?

Un fulger verde, pieziş trecu prin ochii lui Babuşcă. Îşi vîrî capul între umeri şi tăcu.

— Te-ai trezit sau nu ? insistă necunoscutul, îndreptînd ţeava revolverului spre pieptul băiatului. Răspunde, n-auzi ?

Babuşcă privi cu coada ochiului spre Scatiu. Acesta făcu un semn uşor cu capul.

— M-am trezit, domnule ! mormăi ursuz Babuşcă, ridicînd o lopată din barcă.

— Aşa da ! chicoti individul, scoţînd încărcătorul armei şi vîrînd tacticos în el cîteva gloanţe, unul după altul. Aşa da ! De-acum... încolo, puişorilor, o să jucaţi cum vă cînt eu ! Altfel vă găuresc pielea ca acestui şarpe ! adăugă el, vîrînd încărcătorul în patul revolverului şi-arătînd apoi cu ţeava armei spre şarpele mort care plutea între ape. Ai înţeles şi tu, canarule, sau naiba ştie ce păsărică mai eşti ? continuă el, fixîndu-l lung pe Scatiu.

Sîngele năvăli în obrazul Scatiului. Privirea i se întunecă. Îşi muşcă buzele ca să se stăpînească, apoi, privind lung pe sub gene spre bărbatul care stătea în capătul celălalt al bărcii, spuse cu glas uscat :

— Am înţeles, domnule !

— Atunci dă-i drumul ! spuse poruncitor necunoscutul, aşezînd din nou geamantanul pe genunchi şi punînd revolverul deasupra. Şi fără prea multă vorbă ! Clar, puişorilor ?

Scatiul înfipse ghionderul la rădăcina unei sălcii şi barca porni, lăsînd în urmă o dîră foşnitoare de apă.

Ţinînd o lopată în mînă, Babuşcă părea că se joacă cu ea, bătînd tactul cu degetele. Tac... tac... tac... tac... tac...

Necunoscutul nu-i acordă nici o atenţie. Pe jumătate întors cu spatele, scruta cu atenţie sălciile ce păreau că vin în întîmpinarea bărcii. Din cînd în cînd, Scatiul ridica ghionderul şi ciocănea scurt în el, prefăcîndu-se că îşi roteşte privirea peste frunzişul întunecat ce defila deasupra lui.

Dacă necunoscutul din barcă ar fi putut să transforme aceste ciocănituri în cuvinte după un cod ştiut numai de cei doi băieţi, ar fi asistat la următorul dialog :

— Scatiule, mi se pare că am dat de dracu ! spunea Babuşcă, ciocănind în lopată.

— Ai dreptate, omul din barcă nu este profesor ! răspundea Scatiul.

— Cine să fie ? întreba Babuşcă. Un hoţ ?

— Cred că da ! telegrafia Scatiul. Are şi revolver.

— Şi ce facem ? ciocănea Babuşcă. Îl dezarmăm ?

— Da...

— Îi facem „cumpăna" ?

— Da... Cînd scap ghionderul, acţionează !

— În stînga ?

— Da ! Cînd ajungem la canalul „Lişiţei".

Babuşcă vîslea cu tot mai multă putere.

După cîtva timp, barca — şerpuind printre sălcii, ca într-un slalom uriaş — ieşi din pădure şi se angajă pe un canal lat de vreo cîţiva metri, tivit pe margini cu trestii înalte şi năpădit de nuferi sălbatici. Era canalul „Lişiţei".

Necunoscutul scoase din nou harta pe care o păstra în buzunar şi o cercetă cu atenţie.

— Ăsta-i canalul „Lişiţei" ? îl întrebă el pe Scatiu, arătînd cu degetul o dungă roşie, desenată pe hîrtie.

Un fulger scurt trecu prin ochii Scatiului.

— Da, domnule profesor ! răspunse acesta, vîrînd liniştit ghionderul în apă. La capătul lui se află „Ostrovul lupilor"

— Foarte bine ! spuse necunoscutul, împăturind hîrtia cu un aer mulţumit şi punînd-o în buzunar. Cînd o să ajungem la „Ostrovul lupilor" o să fiţi mulţumiţi, băieţi ! adăugă el, aruncîndu-şi privirea o clipă pe revolver.

Acum barca înainta pe canal. Ici-colo se zăreau aliniate, de-a lungul pereţilor de stuf, setcile pescarilor din deltă. În ochiurile de sfoară ale plaselor, agăţaţi de urechi, atîrnau şalăi albi şi ştiuci uriaşe, galbene, fumurii. Deodată, în liniştea canalului, tulburat doar de vuietul îndepărtat al stolurilor de gîşte sălbatice, răsună huruitul unui motor.

Necunoscutul ciuli urechile şi — înhăţînd fulgerător revolverul — se ridică pe jumătate din barcă, ascultînd încordat zgomotul motorului care se apropia.

Babuşcă începu să ciocănească grăbit în lopată :

— Trece elicopterul lui nea Panait de la bază. S-ar putea să coboare... şi atunci nea Panait e în pericol...

— Ai dreptate ! răspunse Scatiul. Pregăteşte-te pentru „cumpănă".

— Sînt gata ! ciocăni Babuşcă în lopată. Cînd se ridică în picioare, acţionăm !

— Încetează odată ! se răsti la el necunoscutul, smulgîndu-i lopata din mînă şi aruncînd-o în barcă. Mi-ai împuiat capul cu ciocăniturile tale ! adăugă el, ridicîndu-se în picioare, şi — ducînd palma streaşină la ochi — murmură ca pentru sine : Ce-i ăsta ? Un elicopter ?

Într-adevăr, sus, în văzduh, în lumina orbitoare a soarelui, se vedea apropiindu-se elicopterul bazei de exploatare a stufului, care sosea de la Tulcea.

— Ascundeţi barca în stuf ! porunci necunoscutul, privind spre elicopterul care cobora pieziş spre ei. Repede în stuf ! În stuf ! adăugă el.

Babuşcă privi liniştit spre Scatiu. Acesta, tăcut, încordat, înclină uşor din cap. În clipa următoare se petrecu un lucru

menaipomenit. Azvîrlind ghionderul din mînă, Scatiul se aruncă cu toată puterea trupului pe marginea din dreapta a bărcii, înclinînd-o cu putere. Pierzîndu-şi echilibrul, necunoscutul scoase un ţipăt uşor şi se agăţă cu mîinile de marginea bărcii care se apleca. Cu o săritură elastică de pisică, Babuşcă se azvîrli pe marginea cealaltă a bărcii. Contrasocul fu năprasnic. Ca aruncat dintr-o praştie, necunoscutul ţîşni din barcă cu picioarele în sus ; cu un plescăit asurzitor dispăru în apă.

* * *

În clipa aceea, elicopterul sosi. Gigantica libelulă verde, cu ochi strălucitori de plexiglas, trecu huruind asurzitor deasupra celor doi băieţi. În carlingă, pilotul, cu cască şi haină de piele, făcu un semn prietenos cu mîna spre băieţi, şi-apoi le semnalizâ că se va reîntoarce. De-aici, de sus, pilotul nu înţelegea rostul semnelor disperate pe care i le făceau Scatiul şi Babuşcă, nici nu auzea strigătele lor, interpretînd agitaţia băieţilor din barcă drept un salut călduros.

În timp ce elicopterul se îndepărta, capul necunoscutului apăru la suprafaţa canalului, printre nuferi. Cu părul căzut pe ochi, scuipînd zgomotos apa care îi intrase în gură şi înjurînd îngrozitor, el începu să înoate spre barcă. Apoi, agăţîndu-se cu mîinile de marginea ei şi aplecînd-o, se rostogoli în luntre. Ud leoarcă, cu apa şiroind pe el, se ridică mînios în picioare, pregătindu-se să se repeadă spre cei doi băieţi. Dar se răzgîndi repede. Vîrful ghionderului, îmbrăcat în fier şi ascuţit ca o suliţă, era îndreptat spre pieptul lui.

— Staţi jos ! îi spuse Scatiul, cu glasul liniştit, în care necunoscutul ghici o groaznică ameninţare. Şi vă sfătuiesc să nu mişcaţi !

Strivind o înjurătură între dinţi, individul se aşeză în barcă, privind pe sub gene, cu o ură sălbatică şi neputincioasă

ța băiatul care, stînd drept și nemișcat în barcă, ca o statuie, îl ținea la respect.

— Babușcă, treci la babaici ! spuse acesta, făcînd un semn hotărît cu capul spre lopețile care zăceau pe fundul luntrei. Vîsleşte spre „Ostrovul lupilor" !

— Am înțeles, trec la babaici ! răspunse repede, aproape milităreşte, celălalt, începînd să potrivească vîslele.

Ochii necunoscutului străluciră. Își dădu cu un gest scurt părul pe spate (șapca o pierduse în apă o dată cu revolverul), și-apoi se adresă Scatiului cu un zîmbet viclean pe buze :

— N-avea nici o grijă, băiete ! Cînd ajungem la „Ostrovul lupilor", prietenul meu, Chioru, o să te răsplătească !

— Nu-i nimeni la „Ostrovul lupilor" ! răspunse Scatiul, aruncîndu-i o privire dispreţuitoare. Nici prietenul dumitale Chioru și nici altcineva.

— De unde știi ? făcu neîncrezător necunoscutul.

— Uite că știu ! răspunse Scatiul, ascultînd vuietul îndepărtat al gîștelor sălbatice. Auziți gîrlițele ? Sînt pe „Ostrovul lupilor".

— Ei și ? făcu necunoscutul, scoțînd haina de piele de pe el și scuturînd-o de apă. Și ce dacă sînt gîrlițe acolo ?

— Dacă sînt gîrlițe, nu pot fi și oameni, răspunse Scatiul. Gîștele simt omul de la mari depărtări. O să vedeți cînd ieșim din canal... O să-și ia toate zborul.

— Nu-i nimeni ? spuse încet necunoscutul, în timp ce o umbră de îngrijorare îi apăru pe față. Ei drace, murmură el, ce s-o fi întîmplat cu Chioru ?

Babușcă lăsă vîslele în apă și barca porni. După vreun sfert de ceas ajunseră la capătul canalului. În fața lor se deschise deodată o priveliște nemaipomenită.

În mijlocul unei întinderi cenușii și nesfîrșite de apă răsărea, ca o spinare neagră, învăluit de aburi, „Ostrovul lupilor". În jurul lui, zburînd, scăldîndu-se, scufundîndu-se, bătînd

zgomotos apa cu aripile lor mari și albe, sute și sute de gîște sălbatice făceau un vacarm asurzitor.

Cînd barca ieși din canal și se angajă spre „Ostrovul lupilor", tot acest vacarm încetă ca prin farmec. O liniște grea coborî brusc peste ape. Și deodată, asemeni unei escadrile de vînătoare care își ia zborul, primul stol de gîște sălbatice începu să alerge pe apă și — fîlfîind din aripi — lăsă în urmă lungi dîre înspumate. Apoi, cu un bubuit de tunet care cutremură depărtările, stolurile se ridicară unul după altul în văzduh, desfășurîndu-se la orizont ca un gigantic nor alb.

Pe măsură ce barca se apropia de „Ostrovul lupilor", necunoscutul deslușea malurile nisipoase și pustii ce păreau să plutească printre aburi. O salcie uscată, despicată și carbonizată de-un trăsnet, îl aștepta la mal, asemeni unui cerșetor în zdrențe, întinzînd spre el cioturile brațelor ei retezate. Cu un scrîșnet prelung, barca se opri în mal.

— Am ajuns ! spuse Scatiul, fără să lase o clipă ghionderul din mînă. Acesta-i „Ostrovul lupilor", coborîți !

Dar necunoscutul parcă nici nu-l auzi. Apucă geamantanul galben și coborî în apă, privind halucinat salcia ciudată, neagră, ce întindea brațele spre el. Ajuns lîngă ea, scoase din buzunar schița ce-o avea acolo, acum udă leoarcă, și o cercetă din nou cu atenție.

— S-o ștergem ! îi șopti Babușcă Scatiului, înfigînd vîsla în mal și împingînd barca spre larg.

— Și încă repede ! adăugă Scatiul, ajutîndu-l și el cu ghionderul. Auzi ? Se apropie o barcă cu motor.

Într-adevăr, un huruit ușor răsuna peste întinderea de ape. Și în curînd un mic punct roșu se ivi la orizont.

— Privește ! Privește, Babușcă ! șopti repede Scatiul, întinzînd brațul spre punctulețul roșu care se apropia. O barcă roșie cu motor... se îndreaptă spre noi... Și știi cine e în ea ?

— Ba bine că nu ! strigă Babușcă, începînd să tragă vîrtos la vîsle. Trebuie s-ajungem la „Canalul Lișiței" înainte

să ne zărească ! Chioru ăsta s-ar putea să vadă mai bine ca noi !

*
* *

— Dă barca înapoi, Babuşcă ! spuse Scatiul, ţinînd palma streaşină la ochi. Nu mai avem timp să ajungem la „Canalul Lişiţei". Barca cu motor ne taie calea.

Babuşcă se opri din vîslit şi — cîntărind cu ochii pe jumătate închişi distanţa care îi despărţea de punctuleţul roşu al bărcii cu motor — mormăi înciudat :

— Ai dreptate, Scatiule, dar ce facem ?

— Să ne ascundem în păpurişul de colo ! spuse Scatiul, arătînd cu mîna o pînză albastră de păpuriş ce cobora de pe mal în apă. Grăbeşte-te ! În curînd vor da cu ochii de noi.

Babuşcă învîrti barca în loc, ca pe-o sfîrleză, şi după două-trei lopeţi ea intră cu botul în păpuriş. Cei doi băieţi săriră în apă şi — cît ai clipi din ochi — luntrea împinsă de ei se făcu nevăzută în mijlocul acestei pădurici de săbii albastre şi scînteietoare.

De-aici, din păpuriş, băieţii puteau vedea şi auzi totul, dar nu puteau fi văzuţi. Lîngă salcia uscată, necunoscutul, cel căruia îi ziceau Profesorul, întors cu spatele la ei, urmărea cu nelinişte şi încordare barca cu motor.

Acum barca roşie cu motor se apropia de „Ostrovul lupilor" zburînd parcă, cu botul ei ascuţit ridicat deasupra apei. Din ascunzătoarea lor, Scatiul şi Babuşcă începură să-i deslueşască pe cei care se apropiau. Erau doi bărbaţi. La volan stătea aşezat un bărbos îmbrăcat într-o cămaşă cadrilată, care manevra volanul alb, ca de fildeş, cu gesturi largi şi sigure. La spatele lui, în picioare, se zărea un vînător într-un costum verde şi pălăriuţă cu pană de cocoş ; în mînă avea o puşcă cu două ţevi. Faţa vînătorului era acoperită de-o pereche

neobișnuită de ochelari de soare, cu lentilele foarte mari și negre.

La apropierea lor, necunoscutul de lîngă salcie începu să le facă gesturi prietenoase cu mîna. Ajuns aproape de mal, Bărbosul opri brusc motorul și barca roșie începu să alunece lin, cu un foșnet mătăsos, spre mal.

Pe măsură ce barca se apropia de el, fața necunoscutului de lîngă salcie devenea din ce în ce mai pămîntie.

În sfîrșit, barca atinse malul și se opri la cîțiva pași de el.

— Cine sînteți ? bîigui cel de pe mal spre cei doi bărbați, care îl priveau încremeniți din barcă.

— O surpriză, Fredy ! rupse tăcerea Vînătorul, scoțîndu-și ochelarii negri cu un gest brusc. Spune drept, nu te așteptai să mă vezi, nu-i așa ?

— Da... Vînătorul... se bîlbîi Profesorul, numit Fredy, devenind alb ca varul și ridicînd încet mîinile în sus.

— Așa, vezi că știi lecția ? rîse sarcastic celălalt, îndreptînd țeava pușții spre pieptul lui. Ai făcut rău, Fredy, că te-ai amestecat în afacerile noastre, foarte rău ! Unde-i marfa ?

Ținînd mîinile ridicate în sus, numitul Fredy făcu un gest cu capul spre geamantan.

— Controlează, Max ! porunci pe un ton sec Vînătorul, întorcînd capul spre cel care stătea lîngă el.

Bărbosul sări din barcă ; îngenunchind lîngă geamantan, îl deschise. Scoase un pumn de ceasuri de aur și le arătă Vînătorului.

— Totul e în regulă, șefule ! Marfa e aici ! adăugă el, azvîrlind ceasurile înapoi și închizînd geamantanul cu grijă.

— Și Chioru unde e ? întrebă în șoaptă Fredy, mușcîndu-și nervos buzele.

— Chioru ? rînji cel cu pușca. Chiorul a plătit scump îndrăzneala de-a fi șterpelit schița. Acum e sus, în ceruri, și-ascultă dangătul unor clopote de aur. De altfel și tu ai ghinion, Fredy !

— Vrei să mă împuști ? bîigui din nou celălalt, retrăgîndu-se un pas înapoi.

— Nu, Fredy, n-am să te împușc ! surîse Vînătorul. Dar să știi că ești un om terminat. Marinarul pe care l-ai doborît pe puntea vasului „Regina mării" nu și-a mai revenit. A murit la spital. Știai ?

Un fulger străluci în ochii lui Fredy.

— Cu atît mai bine ! murmură el.

— Crezi ? chicoti Vînătorul. Miliția te caută. Un băiat de la silozuri te-a văzut cînd ai făcut isprava și te-a urmărit pînă la hotel. Noroc că ai plecat imediat. După zece minute miliția a fost acolo. E cam greu să scapi, nu ?

— Și-atunci ce să fac ? întrebă neliniștit celălalt.

Vînătorul zîmbi din nou :

— Va trebui să dispari, Fredy ! Din păcate știi prea multe.

— Să dispar ? Unde ? ! făcu nedumerit celălalt.

— O să te trimit lîngă Chioru, în cer, să-l ajuți să tragă clopotele de aur, răspunse Vînătorul, în timp ce privirea îi devenea tăioasă și întunecată. Hai, scoate-ți cămașa !

— Pentru... pentru ce să-mi scot cămașa ? se bîlbîi iar Fredy, neînțelegînd ce vrea Vînătorul cu treaba asta.

— Lasă vorba și fă ce ți-am spus ! porunci cu vocea șuierătoare celălalt. Îți dau trei secunde, Fredy ! Una, două...

Fredy își scoase repede cămașa și o azvîrli jos, la picioarele Vînătorului.

— Și acum... lipește-te cu spatele de salcie ! continuă pe același ton Vînătorul, făcîndu-i semn cu țeava puștii să se dea înapoi. Și atenție, Fredy, o singură mișcare de prisos și te fac strecurătoare !

Fredy se lipi cu spatele de salcie, ținînd mîinile ridicate deasupra capului. Vînătorul se întoarse spre Bărbos și îi porunci cu glasul liniștit :

— Leagă-l de salcie, Max !

— Am înțeles, șefule ! răspunse Bărbosul și, ducîndu-se la barcă, se aplecă și scoase o frînghie, după care se apropie de salcie și adăugă : Hai, Fredy, dă mîinile încoace !

Și începu să-l lege.

Băieții încremeniră în ascunzătoarea lor.

— Da, da, spunea în timpul acesta Vînătorul, plimbîndu-se cu pușca în mînă prin fața lui Fredy, ne-ați încurcat rău socotelile, tu și cu Chioru ! A trebuit să luăm toată povestea de la început. Dar s-a rezolvat, Fredy, s-a rezolvat.

Celălalt tăcea, mușcîndu-și înciudat buzele.

— Un șlep o să eșueze pe un banc de nisip la „Cotul Pisicii". Pilotul e cumpărat de noi, înțelegi ? Și pînă vor veni remorcherele să-l scoată, o să dăm drumul ceasurilor pe Dunăre într-o salcie scobită. Pilotului nu-i rămîne decît să le culeagă. Strașnică idee, Fredy, nu-i așa ?

— Și ce-mi spui mie toate astea ? se strîmbă celălalt, probabil din pricina frînghiei care îi tăia mîinile.

— Poate Chioru o să fie curios să afle cum s-a terminat povestea cu ceasurile de aur ! glumi cel cu pușca. Și n-aș vrea să-i stric plăcerea. Hai, Max, ce faci acolo, n-ai terminat ?

— S-a făcut ! răspunse Bărbosul, apărînd de după salcie. Nici dracu nu poate să desfacă nodurile pe care le-am făcut.

* * *

— Hai, ia-o înainte, Max ! spuse Vînătorul, făcîndu-i semn cu țeava puștii să pornească. Apropo, Fredy, adăugă el, întorcînd capul spre bărbatul legat de salcie, cum ai ajuns aici ?

— M-au adus doi băieți cu barca, răspunse Fredy. Scatiul și Babușcă, doi băieți din Pradina.

Vînătorul tresări.

— Și unde sînt ?

— Au plecat ! răspunse celălalt, strîmbîndu-se de durere.

— Eşti sigur ? întrebă încordat Vînătorul. Pe unde au luat-o ?

— Pe „Canalul Lişiţei" ! gemu bărbatul legat de pom. Cred că acum sînt în pădure.

— Să mergem, Max, spuse Vînătorul după o clipă de gîndire, şi atenţie la păpurişurile de pe mal ! S-ar putea ca cei doi diavoli să ne fi zărit şi să se fi ascuns prin apropiere.

Ţinînd revolverul pregătit, gata să tragă, Bărbosul o porni pe lîngă mal, urmat de Vînător. Spre norocul băieţilor, răufăcătorii îşi începuseră cercetările în altă direcţie decît în aceea unde se aflau ei.

— Repede, Babuşcă ! şopti Scatiul, sărind în barcă. Trebuie să ajungem la „Canalul Lişiţei" înaintea lor ! Altfel o să ne dea şi pe noi pradă ţînţarilor.

Cei doi băieţi înţeleseseră repede ceea ce bărbatul legat de pom nu pricepuse. Vînătorul îi pregătise o pedeapsă groaznică. Numai cei care cunosc bine delta ştiu că, o dată cu apusul soarelui, peste ape şi stufărişuri coboară o înserare stranie. Cînd ultimele flăcări ale amurgului se sting, în pădurile întunecate de sălcii, un zumzet prelung se ridică din adîncuri şi deodată un nor negru, imens, tremurător se şi înalţă deasupra stufărişurilor pierdute în ceaţa înserării : ţînţarii ! Vai de călătorul întîrziat, pe care noaptea l-a prins în deltă ! Înainte de a-şi da seama despre ce este vorba, un vîrtej negru se abate asupra lui, zumzăind, dansînd într-o horă îndrăcită. Înnebunit de înţepăturile veninoase ale ţînţarilor, care ustură ca o urzică, călătorului imprudent nu-i rămîne altceva de făcut decît să-şi sfîşie poalele cămăşii şi să le dea foc, învîrtind zdrenţele fumegînde deasupra capului.

Năucit de fum, vîrtejul negru se destramă, dispare în vălătucii de fum, în timp ce alte mii şi mii de ţînţari răsar zumzăind din stufărişuri şi se năpustesc din nou asupra lui. Pe un om dezbrăcat la piele şi legat, ţînţarii îl devorează şi-l

umflă ca pe-o butie într-o jumătate de oră. Acest lucru nu-l știa contrabandistul, pe care Vînătorul îl legase de saloie.

Dar Scatiul și Babușcă cunoșteau aceasta foarte bine. Așa se și explică de ce în clipa aceasta vîsleau din răsputeri să ajungă la „Canalul Lișiței". Acum mai aveau vreo treizeci-patruzeci de metri pînă la intrarea în stufăriș.

— Uite-i pe cei doi... intră în canal! strigă Bărbosul, apărînd de undeva pe malul „Ostrovului" și arătînd cu mîna în care ținea revolverul spre cei doi băieți care vîsleau de zor. Pesemne că au auzit tot. Dacă ne scapă, sîntem pierduți!

— Liniștește-te, Max! spuse Vînătorul, punîndu-i ușor mîna pe braț. Nu pot să ne scape. Au o jumătate de oră de drum pînă la pădure și noi îi ajungem în cinci minute.

— Și dacă se ascund în stufăriș? întrebă Bărbosul. Unde dracu să-i găsești în jungla asta?

— Ești un prost, Max! spuse Vînătorul, privind cu un zîmbet ciudat barca care dispărea în canal. Nu poți să ascunzi o barcă în stuf fără să culci trestiile. Locul pe unde a intrat o barcă se vede de la o poștă! adăugă el, făcîndu-i un semn cu capul spre geamantan. Hai, ia valiza și să mergem! În cîteva minute am isprăvit cu ei.

Bărbosul ridică geamantanul și, însoțit de Vînător, se îndreptă grăbit spre barcă, care se legăna ușor lîngă mal. Azvîrli geamantanul în ea, și-apoi sări la volan. Vînătorul îl urmă fără să se sinchisească de bărbatul pe care îl legase de copac.

În timpul acesta, cei doi băieți vîsleau din răsputeri pe „Canalul Lișiței", pe fîșia îngustă de apă ce șerpuia printre pereții înalți și încremeniți de trestie.

Deodată, Scatiul se opri din vîslit și ascultă cîteva clipe cu urechile ciulite.

— Au pornit barca cu motor! spuse el într-un tîrziu. Vin după noi, auzi?

Babuşcă ciuli şi el urechile. Acum zumzetul motorului se auzea din ce în ce mai limpede în văzduhul încremenit al canalului.

— Vin ! spuse Babuşcă, şi tăcu. O să ne prindă ei cînd o face plopul mere şi răchita micşunele, spuse dîrz Scatiul, ridicîndu-se în picioare. Hai, Babuşcă, fă-le „urma vulpii" !

Babuşcă sări şi el în picioare şi — scoţîndu-şi cămaşa — o azvîrli în barcă. Apoi, cu o săritură fantastică, îşi dădu drumul în apă, după care, ieşind la suprafaţă, începu să culce trestiile, frîngîndu-le şi dispăru undeva, în inima stufului.

Duduitul bărcii cu motor se apropia.

— Grăbeşte-te, Babuşcă ! strigă Scatiul. Barca cu motor a intrat în canal. Se apropie !

Tocmai în clipa aceea, Babuşcă apăru cu părul căzut pe ochi, înotînd din stuf şi se căţără cu iuţeala unei veveriţe în barcă.

— Gata, să-i dăm drumul ! strigă, în timp ce apa se scurgea şiroaie de pe el. O să ne caute acum mult şi bine.

Abia dispărură cei doi băieţi după un cot al canalului, cînd barca cu motor îşi făcu apariţia, zburînd ca o săgeată deasupra nuferilor.

— Opreşte, Max ! urlă Vînătorul, dînd cu ochii de trestiile culcate. Priveşte, cei doi diavoli s-au ascuns aici. Hei, voi ăia de-acolo ! strigă apoi, cu o voce tunătoare, ridicînd puşca şi îndreptînd-o spre trestii. Ieşiţi afară din stuf, altfel trag !

Nimeni nu-i răspunse.

— Să intrăm după ei ! îşi dădu părerea Bărbosul, pornind barca şi manevrînd-o. De bună voie n-o să iasă şobolanii ăia.

După cîteva clipe, duduind din greu şi tremurînd din toate încheieturile, barca cu motor începu să înainteze încet, încet printre trestii, pe urma lăsată de Babuşcă, tocînd şi sfîrtecînd cu elicea tot ce nimerea în cale. Şi deodată se poticni.

— Urmele se opresc aici! spuse nedumerit Vînătorul. Să știi că cei doi diavoli și-au bătut joc de noi.

— Cum adică?! se miră Bărbosul, încercînd să pornească motorul. Șobolanii nu sînt aici?

— Lasă vorba și dă barca înapoi! urlă Vînătorul. N-ai minte nici cît o broască țestoasă.

În sfîrșit, motorul porni și, cu chiu cu vai, Bărbosul reuși să scoată barca în canal.

— Repede, după ei! îi porunci Vînătorul, potrivind pușca pe geamul de plexiglas al bărcii. N-au putut să ajungă prea departe.

Bărbosul întoarse volanul alb, răsucind barca în loc și, într-un vîrtej de spumă, se năpusti în urmărirea celor doi băieți.

Abia dădură cotul cînd Vînătorul întinse brațul înainte și strigă bucuros:

— Uite-i! Am pus mîna pe ei!

Într-adevăr, la o sută de pași, în fața bărcii cu motor, care înainta zburînd spre ei — Scatiul și Babușcă!

— Nici sfîntul duh, dacă ar coborî din cer, spuse Vînătorul, privind spre barca din fața lui, nu-i mai poate scăpa!

Bărbosul făcu semn din cap că a înțeles și apăsă pedala acceleratorului.

* * *

Acum barca cu motor zbura pe apă, sprijinindu-se în coadă, ca o viperă înfuriată. Stropi grei, strălucitori ca diamantele, țîșneau de sub pîntecul ei, explodînd în aer, bicluind trestiile sau destrămîndu-se în văzduh în pînze ușoare, dantelate.

Distanța care o despărțea de fugari se micșora văzînd cu ochii.

— Privește, fug în zigzag! strigă Vînătorul, întorcînd capul spre Bărbos, care-și ținea mîinile încleștate pe volan.

Într-adevăr, barca în care se aflau cei doi băieți înainta într-un fel ciudat, pendulînd parcă dintr-o margine în cealaltă a canalului.

— Se zbat ca șobolanii într-o cursă ! rînji Bărbosul, uitîndu-se către barca băieților.

— Hai să terminăm odată cu ei ! spuse Vînătorul, ridicînd pușca și trăgîndu-i piedica.

Și Vînătorul duse pușca la ochi. În clipa aceea o gheară uriașă, albă, răsărită de undeva, din adîncuri, înhață barca cu motor de coadă, o opri în loc și-o smuci înapoi.

Scoțînd un strigăt de spaimă, Vînătorul căzu, cu o bufnitură înfundată, pe pîntecul de tablă roșie al bărcii. Bărbosul se izbi cu capul în geam și scăpă volanul. Motorul bărcii tuși de cîteva ori, apoi se înecă și tăcu.

— Ce-a fost asta ? bîigui Vînătorul, ridicîndu-se în capul oaselor și privind spre Bărbos, care tocmai apăruse și el din fundul bărcii, ținîndu-și cu mîna ochiul stîng și gemînd încetișor. Ce-a fost asta, dobitocule ?

— Nu... nu știu, șefule ! se bîlbîi Bărbosul, continuînd să-și țină o mînă la ochi, în timp ce cu cealaltă umbla la cheia de contact. S-a oprit.... S-a oprit...

— Văd și eu că s-a oprit ! spuse mînios Vînătorul. Ah, blestemații ! adăugă el tresărind și arătînd cu mîna undeva, în spatele Bărbosului. Uite, ne-au întins o plasă !

— O plasă ? ! făcu Bărbosul, întorcînd și el capul.

— O plasă, da... o setcă instalată aici de pescarii din sat. Ce te miri ? continuă pe același ton Vînătorul. Și încă una legată de par. S-o fi dus dracului elicea.

Într-adevăr, la cîțiva pași, în stuf, se vedea un par gros din care pornea o plasă pescărească ; în ea se încurcase elicea bărcii cu motor.

— Și tu care ziceai că se zbat ca șobolanii ! rînji Vînătorul, aruncîndu-i Bărbosului o privire cruntă. Privește ! Diavolii „mînează" tot canalul.

Barca în care se aflau Scatiul și Babușcă se depărta încet, încet în zigzag, lăsînd în urma ei plasele pescărești pe care cei doi băieți le întindeau pe apă, de la o margine la cealaltă a canalului.

Deodată un fulger trecu prin ochii Vînătorului. El privi spre parul care se zărea în stuf și îi strigă Bărbosului, plin de însuflețire :

— Repede ! Repede ! Intră în apă și vezi dacă plasa a rupt elicea... și lasă ochiul, babă ce ești ! adăugă el, sărind înapoi în barcă. Repede, altfel cei doi diavoli vor ajunge în pădure !

Bărbosul își scoase cămașa cadrilată, azvîrli tenișii pe care-i avea în picioare și sări în apă, în pantaloni și în ciorapi. Cu cîteva aruncături de brat, ajunse la spatele bărcii cu motor, trase aer în piept și se scufundă. Atent, încordat, Vînătorul îl aștepta. Trecură cîteva clipe. Apoi capul Bărbosului apăru. Gîfîind, scuipînd apă din gură, el raportă cu răsuflarea întretăiată :

— Elicea e întreagă, dar are multă plasă înfășurată pe ea ! Plasă tare, ca sîrma. Cred că e de nailon.

— Slavă Domnului ! murmură Vînătorul, și scoțînd repede un briceag cu plăsele negre din buzunar i-l dădu însoțitorului său. Ține briceagul și taie plasa !

Bărbosul luă briceagul din mîna Vînătorului și dispăru din nou în apă. Minutele treceau. Din cînd în cînd, Bărbosul apărea la suprafață, trăgea aer în piept și dispărea din nou sub barcă. În sfîrșit, isprăvi și întinse briceagul celuilalt :

— Gata, șefule, s-a făcut !

— Și-acum să luăm parul de-acolo, spuse Vînătorul, ajutîndu-l să se urce în barcă. Pornește motorul !

Ud leoarcă, Bărbosul se instală la volan și întoarse cheia de contact. Motorul începu să duduie și, încet, barca se îndreptă spre par, apoi se opri.

Cu gesturi scurte, precise, Vînătorul tăie cu briceagul plasa și smulse parul din apă. Cu el în mînă, sări peste geamul de plexiglas și se instală călare pe botul ascuțit al bărcii.

— Dă-i drumul, Max ! spuse el, vîrînd vîrful parului în apă. Îi învăț eu minte. Hai, Max ! Cu toată viteza înainte !

Barca porni ca o săgeată. Una după alta, plasele lăsate de băieți erau adunate în vîrful parului și aruncate într-o parte. Vînătorul striga cu glas tunător :

— Mai repede, Max ! Mai repede ! Am pus mîna pe ei ! Uite-i !

Într-adevăr, după un cot al canalului, răufăcătorii văzură în fața lor, la o aruncătură de piatră, pe cei doi băieți vîslind de zor. Apoi, cotind, barca dispăru pe canal după un pîlc de trestii.

Îi mai despărțeau de barca cu motor cîțiva metri.

— Prinde-i ! Vînătorul aruncă parul în apă și apucă pușca. Sînt aici, după trestiile astea !

Duduind, barca cu motor se năpusti, ca turbată, pe urmele lor. Vînătorul ridică pușca și rămase înlemnit. Pe canal, pînă departe, sub pădure, nu era nimeni. Nici urmă de barcă. De-o parte și de alta a canalului, pereții înalți de trestie stăteau încremeniți și tăcuți. Nici o adiere, nici un foșnet.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! bîigui Vînătorul, privind jur împrejur cu pușca în mînă. Asta nu se poate.

— Or fi intrat în stuf ! șopti Bărbosul, privind și el cu ochii holbați panglica strălucitoare de apă ce se pierdea departe, printre pereții de stuf, spre pădurea de sălcii ce răsărea în zare.

— N-ar fi avut timp nici să se evapore, dar să mai intre și-n stuf ! șopti cu glas sugrumat Vînătorul. Și-apoi, privește, trestiile sînt neatinse, adăugă el, nu văd nici o urmă. Ce să fie asta, Max ?

Bărbosul își roti cu teamă privirea în jur, apoi răspunse cu glas stins și tremurător :

— Nu știu ce e, dar știu că nu e un lucru curat ! O barcă invizibilă ? Hm ! Eu aș zice că e mai bine s-o ștergem, șefule !

Și totuși, Scatiul și Babușcă erau aici, lîngă ei, la doi pași și vorbeau în șoaptă, în barca lor... „invizibilă".

* * *

Scatiul azvîrli în apă plasa pe care tocmai o scosese de la marginea stufului, și îi făcu semn lui Babușcă să oprească barca.

— Auzi ceva ? întrebă el.

— Nu ! răspunse Babușcă. Barca cu motor s-a oprit.

— Au nimerit în plasă, spuse Scatiul, și un zîmbet îi flutură pe buze. Cred că le-am rupt elicea.

Ochii verzi ai lui Babușcă scînteiară :

— Ca să vezi cine voia să ne prindă ! spuse el, ștergîndu-și cu un gest leneș fruntea îmbrobonită de sudoare.

Scatiul mai ascultă cîteva clipe liniștea ce plutea de-a lungul canalului, și-apoi se apropie de Babușcă.

— Am să vîslesc eu ! Tu treci la cîrmă ! spuse el. Trebuie s-ajungem la pădure !

— Și dacă elicea nu s-a rupt ? întrebă Babușcă, luînd lopățica pe care o foloseau drept cîrmă.

Scatiul apucă vîslele și rămase cîteva clipe gînditor.

— Atunci le facem „clopotul" !

— S-a făcut ! mormăi satisfăcut Babușcă, așezîndu-se la fundul bărcii și vîrînd lopățica în apă. Hai... dă-i drumul, Scatiule !

Și luntrea porni, lunecînd ca o umbră pe apa limpede a canalului. Scatiul trăgea vîrtos la rame, în timp ce lopățica lui Babușcă lăsa în urma ei o panglică, o creastă scînteietoare de aur ce se destrăma șerpuind, legănînd, ca o adiere ușoară, trestiile somnoroase.

Din loc în loc, cîte un stîrc încremenit la marginea apei, pieziș, ca o săgeată gata să-și ia zborul spre înălțimi, își desfăcea brusc aripile tivite cu bronz și, bătînd zgomotos stuful, se înălța ușor în văzduh.

— Auzi ceva? întrebă Scatiul, oprindu-se o clipă din vîslit, întorcînd capul spre Babușcă.

Acesta scoase lopățica din apă, rămase nemișcat cu ea în mînă, adulmecînd parcă liniștea bălții.

— Vin! spuse el încet.

Într-adevăr, undeva, departe, în urma bălților, peste stufărișuri, se auzea un bîzîit ușor.

Scatiul dădu drumul la vîsle și sări în picioare, ascultînd încordat zgomotul care se apropia.

— Au trecut de plasă! spuse el liniștit. Pregătește barca pentru scufundare!

— Am înțeles! Pregătesc barca pentru scufundare! strigă Babușcă, aruncînd lopățica în barcă și sărind la rîndul lui în picioare.

Apoi se aplecă și dădu la o parte scîndura pe care stătuse cu cîteva clipe mai înainte.

Dedesubt, într-un fel de despărțitură, se vedea un bolovan mare, legat cu o sfoară de grosimea unui odgon. Babușcă scoase capătul odgonului din despărțitură și — aruncîndu-se pe marginea bărcii — legă, pe jumătate spînzurat deasupra apei, capătul de sfoară de inelul greu de fier ce atîrna de barcă.

— Babordul gata pentru scufundare! spuse, sărind vioi înapoi în barcă și, trecînd pe lîngă Scatiu, se repezi la capul celălalt al luntrei.

Acum duduitul bărcii cu motor răsuna limpede și puternic în văzduhul încremenit al canalului.

— Pupa gata pentru scufundare! strigă Babușcă, retrăgîndu-se în barcă și, scoțînd din despărțitura din față, unde se zărea un alt bolovan uriaș, un capăt de sfoară, îl aruncă Scatiului:

— Leagă cîrma ! strigă el. Eu mă ocup de ghionder.

Scatiul prinse în aer capătul de sfoară pe care i-l aruncase Babuşcă şi, îngenunchind, legă, cu mişcări rapide şi precise, lopăţica de marginea bărcii.

— Lopăţica.. gata ! anunţă el. Trec la legatul vîslelor.

— Ghionderul... gata ! anunţă Babuşcă, făcînd cu o iuţeală fantastică un ultim nod marinăresc, care fixa ghionderul de barcă. Repede... să scufundăm barca, Scatiule ! Vin !

Era prea tîrziu. Barca cu motor apăruse la capătul canalului şi înainta într-un vîrtej de spumă spre ei. Băieţii vedeau silueta Vînătorului în picioare şi capul întunecat al Bărbosului încremenit deasupra volanului, după geamul strălucitor de plexiglas.

— Ne-am ars, Scatiule ! şopti alb la faţă Babuşcă, privind spre barca cu motor care se apropia. Pun mîna pe noi !

— Nu ! spuse Scatiul, cîntărind din ochi distanţa care îi despărţea de barca cu motor care se apropia. Trebuie s-ajungem la trestiile de colo ! adăugă el, întinzînd braţul spre un pîlc de verdeaţă ce răsărea la un cot al canalului.

— Scufundăm barca din mers ! La vîsle, Babuşcă ! La vîsle !

Cu o smucitură puternică, barca ţîşni înainte şi cursa începu. Lopeţile se arcuiau, gemeau în inele, clocoteau în apă, şuierau în văzduh, vibrau ca nişte lame de cuţit. Apa fluiera în botul ascuţit al bărcii, bolborosea sub pîntecul ei şi scăpa clocotind de sub el, în dîre prelungi şi înspumate. Barca zbura. Trestiile se apropiau.

Duduitul bărcii cu motor răsuna din ce în ce mai aproape.

Şi deodată luntrea coti după pîlcul de trestii.

— Scufundă barca ! strigă Scatiul, azvîrlindu-se cu toată greutatea trupului pe marginea bărcii şi aplecînd-o.

Cu un salt de pisică sălbatică, Babuşcă îi sări în spate. Şuvoaie de apă înspumată năvăliră în barcă, şi aceasta, luînd apă, se aplecă pe o coastă şi începu să se scufunde. Bolovanii

se urniră huruind de la locurile lor și se rostogoliră cu un plescăit formidabil în apă. Barca se răsturnă, căzînd ca un capac uriaș peste cei doi băieți. Luntrea se mai legănă de cîteva ori, apoi, trasă ca de-o mînă nevăzută, se scufundă încet, încet și dispăru bolborosind în adîncuri. Pe canal se făcu liniște. Și nu mai era nimeni.

Băieții din Pradina numesc figura aceasta, care oricînd îi poate face invizibili pe baltă sau chiar pe Dunăre, „clopotul". Răsturnîndu-se brusc și prinzînd aerul sub ea, barca se scufundă, transformîndu-se într-un veritabil submarin. Băieții pot rămîne sub apă o oră sau chiar două fără ca cineva să bănuiască că în străfundurile limpezi, în bezna adîncă și umedă de sub barcă, poate avea loc, de pildă, o discuție ca aceasta :

— Babușcă, ești aici ?

— Aici sînt, Scatiule !

— Nu te văd !

— Nici eu...

— Sst ! Au sosit, sînt sus, deasupra noastră.

— I-aud !

— Liniște, au oprit motorul ! Ai legat bine glișoanderul ? Dacă iese deasupra ne dă de gol.

*
* *

Răufăcătorii din barca cu motor nu auzeau nimic din discuția băieților. Cercetau cu privirea, uimiți, apele pustii ale canalului.

— Ciudat... Foarte ciudat ! murmură Vînătorul, făcîndu-i semn celuilalt să pornească barca. Hai, Max, dă-i drumul ! Ne întoarcem la „Ostrovul lupilor".

Bărbosul răsuci cheia de contact și motorul bărcii începu să duduie.

— Şi de acolo la Tulcea? întrebă Bărbosul, manevrînd cu repeziciune volanul, în timp ce barca cu motor se învîrti în loc ca o sfîrleză.

— Nu, Max! spuse Vînătorul, cu un zîmbet viclean pe buze. Facem un ocol şi îi aşteptăm la Dunăre.

— La „spărtură"? întrebă din nou Max, în timp ce vîrful piciorului apăsa uşor pedala acceleratorului. Şi dacă o iau pe alt drum?

— Alt drum nu există, Max! surîse Vînătorul, clătinînd din cap. Diavolii ăştia vor ieşi din bîrlogul din care s-au ascuns, vor traversa pădurea şi vor intra pe şuvoi. Iar acolo, adăugă Vînătorul, în timp ce o expresie stranie i se întipărea pe faţă... Ai înţeles, Max?

Bărbosul fluieră uşurel în semn de admiraţie.

— Bine, şefule!

Şi apăsă pe pedala acceleratorului. Barca porni pe canal în viteză, coti după pîlcul de trestii, şi-apoi încet, încet, duduitul motorului se stinse undeva, în depărtare.

— Au plecat! spuse bucuros Scatiul, în timp ce înota, călcînd apa, sub barca scufundată. Parcă spuneau ceva. Tu ai înţeles ce spuneau, Babuşcă?

— Nu! răspunse acesta, înotînd alături de Scatiu. Atît am auzit, că se întorc la „Ostrovul lupilor".

— Bine! Să ieşim de-aici! spuse Scatiul, trăgînd aer în piept. Gata, Babuşcă?

Peste cîteva clipe, capetele celor doi băieţi apărură deasupra apei. Adulmecară cîtva timp liniştea canalului.

— Au plecat! spuse într-un tîrziu Scatiul. Să dăm drumul la bolovani! Să tăiem frînghiile! Ai briceagul la tine?

Cu părul căzut pe ochi, înotînd cu o singură mînă, Babuşcă scoase un briceag, îi desfăcu lama cu dinţii, şi-apoi se avîntă în adîncuri. Trecură cîteva clipe. Deodată, botul ascuţit al bărcii ţîşni din apă, apoi se ridică pînă la jumătate. Ca o uriaşă stîncă neagră, ce părea că se repede după o pradă ima-

ginară, încremeni o clipă în văzduh, apoi se prăvăli pleoscăind pe-o coastă, împroșcînd trestiile din jur cu talazuri înspumate.

Babușcă, cu lama briceagului în dinți, apăru lîngă ea. Dintr-un singur salt, sări pe fundul bărcii plină de apă, care se clătina încolo și încoace ; o întoarse cu fundul în sus. Într-un sfert de ceas barca era gata de plecare.

Scatiul îl ajută pe Babușcă să se urce în barcă, apoi îi spuse :

— Treci la babaici, Babușcă ! Repede ! Trebuie să ajungem în pădure, adăugă el, ciulind urechile. Barca cu motor s-ar putea să se întoarcă. Ești gata ?

— Gata ! spuse Babușcă, apucînd vîslele și ridicîndu-se în aer. Într-o jumătate de oră sîntem la Dunăre !

Vîslind cu sete, cei doi băieți înaintau spre Dunăre. Ei nu aveau de unde să știe că undeva, mai departe, la „spărtură", Vînătorul tocmai îi spunea Bărbosului, sărind din barcă în șuvoiul pe care Dunărea îl pompa în baltă :

— Hai, Max ! Dă-te jos... s-ascundem barca.

Bărbosul opri motorul și sări sprinten în apa curgătoare, care îi venea pînă la genunchi, apropiindu-se de Vînător.

— Și unde o ascundem, șefule ?

Vînătorul își roti cîteva clipe privirea în jur, apoi arătă spre un pîlc de sălcii tinere, ce răsăreau din apă la cîțiva pași depărtare de ei :

— S-o ascundem între sălciile astea, Max, spuse el, și s-o ascundem bine ! Băieții ăștia, așa cum i-ai văzut, sînt mai șireți ca niște vulpi și mai sprinteni ca niște lișițe. Hai, dă-i drumul, Max !

Gîfîind, plescăind prin apă, cei doi răufăcători împinseră barca roșie în pîlcul de sălcii.

— Și-acum s-o acoperim ! propuse Vînătorul, și scoțînd un cuțit de vînătoare din teaca de piele ce-o purta la cingă-

toare începu să taie cu el ramurile de salcie ce atîrnau în jur. Așa, prinde-le, Max !

Bărbosul prinse mănunchiul de ramuri ce i-l aruncă Vînătorul și îl presără pe barcă. Cînd barca fu acoperită în întregime cu ramuri de salcie, Vînătorul scoase pușca și se adresă Bărbosului :

— Și-acum, Max, haide să ne căutăm un loc de pîndă ! Clienții noștri trebuie să fie pe aproape, adăugă el, ieșind din pîlcul de sălcii și luînd-o în sus, pe șuvoi.

Bărbosul îl urmă. După ce merseră cîteva minute prin apa curgătoare care le venea pînă la genunchi, cei doi se opriră :

— Privește, Max ! spuse Vînătorul, arătînd spre un stufăriș mare și înalt de papură, care răsărea drept în mijlocul șuvoiului. Îi vom aștepta... Și de data aceasta ne vor pica sigur în gheare.

— Șe... șefule... șe... fule ! se bîlbîi Bărbosul, îngălbenindu-se deodată la față.

— Ce e ? strigă Vînătorul, ridicînd fulgerător pușca.

— Vin ! Uite-i, șopti celălalt, și în clipa următoare se trîntiră amîndoi în genunchi în apă, după tufa de papură.

Apoi Vînătorul întinse mîna și, culcînd ușor cîteva frunze de papură, privi.

Departe, printre păpurișuri, două mogîldețe, într-o barcă, înaintau încet, încet pe șuvoi, spre Dunăre.

Erau Scatiul și Babușcă. Vînătorul retrase încet mîna și frunzele arcuite de papură se ridicară la loc, scînteind tăcute în soare.

* * *

— Dunărea ! anunță Scatiul, cu mîinile încleștate de lanțul greu de fier ce-l ținea pe umăr, făcîndu-i semn lui Babușcă să privească înainte.

Acesta, avînd sub braț una din cizmele lui uriașe (cealaltă o pierduse în stuf) și trăgînd cu cealaltă mînă barca ce înainta pe șuvoi, privi lung malurile împădurite și tăcute ale fluviului.

Departe, printre sălciile de pe mal, se zăreau, lunecînd pe Dunăre, trei șlepuri cenușii, gigantice, încărcate cu cherestea și legate unul de altul, în timp ce remorcherul care le trăgea gîfîia, duduia monoton, împrăștiind nori grei de fum.

Un stol de pescărușI, ca un imens vîrtej alb, se rotea, țipînd deasupra bărcii și se ridica din ce în ce mai sus, în văzduh.

— Ia te uită la pescărușI, Scatiule! murmură Babușcă, cu aerul lui veșnic somnoros, continuînd să înainteze prin șuvoi.

— Îi văd... îi văd! răspunse Scatiul, cu privirea ațintită spre vîrtejul alb care se înșuruba în văzduh, sus, înaintea lui. Ce spun pescărușii, Babușcă?

Babușcă se opri o clipă, ascultînd cu urechile ciulite țipetele prelungi ale pescărușilor care sfîșiau liniștea ciudată a bălții.

— Pescărușii au simțit o primejdie! spuse el, pornind mai departe. Dau alarma. Îi auzi?

— Să fie o vidră? întrebă Scatiul, întorcînd capul spre el.

— S-ar putea! murmură Babușcă și deodată tresări, arătînd cu mîna undeva, în apa limpede de cristal. Ia te uită... și peștii o șterg!

Într-adevăr, în șuvoaiele cristaline de apă, pîlcuri de peștișori apăreau și dispăreau, ca niște lungi fulgere fumurii, alunecînd la vale.

— Curios! murmură la rîndul lui Scatiul, cu privirea ațintită spre o tufă de papură ce se ridica la vreo sută de pași în fața lui. Peștii ar trebui să urce, nu?

Babușcă dădu nedumerit din cap și tăcu.

Strîngînd lanțul de fier cu care trăgea barca mai cu putere, Scatiul îi făcu semn lui Babușcă să grăbească, și-amîndoi

băieții începură să înainteze mai repede în șuvoiul de apă ce curgea printre păpurișuri. Tufa din care îi pîndeau Vînătorul și Bărbosul se apropia. Deodată Babușcă, aruncîndu-și privirea în șuvoiul de apă ce trecea printre picioarele lui, zări ceva în fundul apei și tresări. Ochii lui verzi, de pisică, se deschiseră brusc și, scînteind orbitor în soare, se închiseră la loc.

— Scatiule, ai văzut ? șopti el, continuînd să privească în apă și trecîndu-și limba peste buzele uscate.

— Am văzut ! răspunse Scatiul, prefăcîndu-se că urmărește zborul rotitor al pescărușilor. Unde sînt ?

Babușcă privi cîteva clipe încordat în șuvoaiele de apă ce treceau pe lîngă el, sprijinindu-se de barca care înainta, și-apoi răspunse :

— Sînt în papură...

— Pe margine ?

Babușcă privi din nou în apă :

— Nu...

— Dar unde ?

— În tufa din fața noastră.

— Bine ! spuse încet Scatiul, continuînd să cerceteze cu privirile ridicate în sus. Or fi tot cei doi ?

Babușcă privi din nou în apa care curgea la picioarele lui.

— Nu știu, dar sînt doi. Unul la capătul din stînga, și celălalt la capătul din dreapta al tufei.

— Bine ! spuse Scatiul, întorcînd brusc capul spre Babușcă.

Cei doi băieți se priviră lung cîteva clipe. Apoi Babușcă își încreți nasul și dădu ușor din cap în semn că a înțeles.

În dosul păpurișului, Vînătorul frînse pușca în două, și-apoi o închise la loc, ceea ce însemna că la nevoie putea să și tragă, apoi spuse, întorcîndu-se spre Bărbos :

— Fii gata, Max ! Vin !

Strivind o înjurătură între dinți, Bărbosul lovi cu palma un țînțar care i se așezase pe frunte și răspunse, foindu-se pe loc :

— Să vină odată ! M-au înnebunit ţînţarii, şefule !

Dar nici Vînătorul şi nici Bărbosul nu-şi dădeau seama ce se întîmplă sub apă ori de cîte ori mişcau picioarele. Nu ştiau că o pulbere cenuşie de mîl se desfăcea în mici evantaie ce se tîrau uşor pe fundul apei, şi-apoi încet-încet se ridicau deasupra, dansînd în clocotul şuvoiului, gingaşe şi transparente ca nişte meduze. Văzînd peştii purtaţi de curent altfel decît ar fi trebuit, Scatiul şi Babuşcă înţeleseseră pe loc că cineva „tulbură apa". Dar Bărbosul şi Vînătorul nu aveau habar de toate acestea.

— Eşti gata ? îl întrebă Scatiul pe Babuşcă, cu privirea aţintită spre tufa de papură care se apropia.

— Gata ! răspunse încet Babuşcă şi, în clipa următoare, scăpă în apă, ca din nebăgare de seamă, cizma ce-o ţinea pe umăr.

Cizma căzu şi dispăru plescăind în şuvoi.

— Ce e, Babuşcă ? strigă Scatiul.

— Stai ! Am pierdut cizma ! spuse cu voce tare Babuşcă, şi, scoţîndu-şi cămaşa, o aruncă pe marginea bărcii, adăugînd :

— Aşteaptă-mă o clipă, Scatiule !

Şi o porni înot.

Scatiul continua să înainteze liniştit cu barca. După ce făcu vreo zece paşi, se opri ; întorcînd capul spre Babuşcă, strigă cît putu de tare :

— Ai găsit-o, Babuşcă ?

— Nu ! ţipă Babuşcă, căutînd încolo şi încoace prin şuvoi. A luat-o curentul ! N-o găsesc.

— Stai că vin şi eu ! strigă Scatiul, intrînd cu barca în păpurişul de pe margine şi aruncînd lanţul greu de fier înlăuntrul bărcii. O clipă ! Să-mi scot cămaşa !

Şi începu să se dezbrace.

— Ce dracu fac ? întrebă în şoaptă Bărbosul, alungînd cu palma ţînţarii care îi bîzîiau în jurul capului. Nu mai vin odată, şefule ?

— Răbdare, Max, răbdare! răspunse încet Vînătorul. Clienţii noştri au pierdut ceva în apă. Caută. Îi vezi?

— Şi ăla ce tot face acolo, după barcă? întrebă Bărbosul, arătînd spre capul Scatiului, care răsărea ca o minge de după luntre.

— Dracu ştie! Repară ceva! răspunse Vînătorul, cu mîinile încleştate pe puşcă. Uite că pleacă!

Acum Scatiul înota prin apă, îndreptîndu-se spre Babuşcă. Ajuns lîngă el, Scatiul îi spuse ceva şi capetele celor doi băieţi dispărură sub apă.

— O şterg! strigă Bărbosul şi în clipa următoare răufăcătorii săriră în picioare.

— Eşti un dobitoc, Max! spuse Vînătorul, arătînd spre capetele celor doi băieţi care apăruseră în şuvoi. Stai jos, n auzi?

Se aşezară din nou la pîndă.

Ascunşi după tufă, ei urmăreau capetele celor doi băieţi, care ba se roteau în jurul şuvoiului, ba se apropiau de marginea păpurişului, încremenind parcă acolo, ca să pornească din nou încet, încet prin şuvoi. Minutele treceau. Deodată, cele două capete, ajungînd pe firul apei, începură să se îndepărteze cu repeziciune, prinse şi purtate de curent.

— Alerg după ei! urlă Vînătorul, culcînd tufa de papură şi luînd-o la fugă prin şuvoi cu puşca în mînă.

Sărind, căzînd în şuvoiul de apă, gîfîind, se repeziră spre băieţi. Dar ciudat! Pe măsură ce Vînătorul şi Bărbosul se apropiau în fugă, capetele celor doi băieţi continuau să se rotească liniştite în mijlocul şuvoiului. Ajuns la cîţiva paşi, Vînătorul se opri şi scoase o înjurătură groaznică. Bărbosul holbă şi el ochii, şi-apoi — întorcîndu-se spre Vînător — întrebă cu glas stins:

— Ce-i asta, şefule?

— Tu nu vezi? şuieră printre dinţi Vînătorul, ridicînd din apă o lopăţică de capetele căreia atîrnau, legate cu o

sfoară, cămășile băieților făcute ghem. S-au dat la fund și-au șters-o în păpuriș, lăsînd porcăria asta să iasă deasupra. Acum ai înțeles, Max ?

Bărbosul dădu năucit din cap.

— Dar poate că e mai bine așa, continuă Vînătorul, ridicînd pușca și țintind în barca care se afla la vreo douăzeci de pași de el. Dacă nu-i găsim în două ore, balta și țînțarii vor face ce n-am reușit noi.

Și Vînătorul apăsă pe trăgaci. Două detunături răsunară una după alta și barca — lovită în plin — se scufundă încet-încet și încremeni într-o coastă.

* * *

În timpul acesta, Scatiul și Babușcă înaintau grăbiți prin păpurișuri. Barca rămăsese în urmă. Deodată ajunseră la marginea unei întinderi de apă, care se desfăcea brusc în fața lor. Scatiul făcu un semn cu mîna.

— Ce-i, Scatiule ? întrebă Babușcă, care dîrdîia ușor de frig, stînd ghemuit în apă lîngă celălalt. Ce-ai văzut ?

Scatiul nu-i răspunse. Privi lung, încordat, revărsarea de ape din fața lui, presărată ici-colo de sălcii uscate, carbonizate parcă. Nici o pasăre. Nici o mișcare. Apa părea neagră, de sticlă.

— E mlaștină ! spuse Scatiul. Dacă mai facem un pas ne înghite...

Două detunături răsunară pe neașteptate undeva, departe, în spatele băieților. Se întoarseră fulgerător.

— Ia te uită, Scatiule ! spuse Babușcă, clănțănind din dinți și arătînd cu mîna un nouraș alb care se ridicase în vînt, deasupra șuvoiului. Cred că au scufundat barca.

— Și ne caută ! adăugă Scatiul. Vin după noi. Îi vezi ?

Într-adevăr, băieții — ascunși în păpuriș — vedeau pe cei doi înaintînd spre ei, culcînd în stînga și în dreapta tulele de papură care le ațineau calea.

Din cînd în cînd, Vînătorul și Bărbosul se despărțeau, cotrobăiau prin păpurișuri și — făcînd fiecare cîte un ocol larg — se întîlneau din nou, oprindu-se pentru o clipă să scruteze cu luare-aminte întinderea de apă și de iarbă. Apoi porneau mai departe. Distanța dintre ei și băieți se micșora din nou văzînd cu ochii.

— Ce facem ? întrebă Babușcă, fixîndu-și prietenul cu privirea lui verde și somnoroasă. O luăm prin mlaștină ?

— Da ! răspunse Scatiul. N-avem încotro. Trebuie să facem „broasca", adăugă el, dîndu-și drumul ușor în apă. Ești gata, Babușcă ?

Acesta tăcea, dîrdîind ușor. Privea întinderea de apă din fața lui și părea că ezită.

Chiar pentru băieții din Pradina, care cunosc foarte bine balta, „broasca" este o figură extrem de periculoasă. Un acrobat care execută un triplu salt mortal în cupola circului, legat la ochi și fără plasă dedesubtul lui, se poate socoti mai în siguranță decît Babușcă și Scatiul, sau oricare alt băiat care face „broasca".

Închipuiți-vă o mlaștină cu mîl negru și vîscos, peste care Dunărea, revărsîndu-se, a azvîrlit o pînză subțire și înșelătoare de apă, și în această pînză de apă, adîncă de cîteva degete, trebuie să înoți ca o broască, cu mișcări fulgerătoare și precise, fără să te oprești sau să atingi mîlul. Dacă te-ai oprit măcar o frîntură de secundă sau ai scăpat o mînă sau un picior în mîl, ești pierdut. Nu mai există nici o scăpare.

— Hai, Babușcă ! strigă Scatiul, și în clipa următoare își dădu drumul în mlaștină.

O clipă păru că rămîne în loc, cu mîinile și picioarele desfăcute, ca o uriașă broască albă ; apoi cu mișcări zvîcnite și precise, de păpușă mecanică, începu să înainteze, lăsînd în

urma lui o dîră neagră și tulbure de mîl. Babușcă îl urmă și în curînd cele două „broaște" se îndepărtară de păpuriș în largul apei, înotînd printre sălciile uscate și încremenite.

— Uite-i ! strigă bucuros Vînătorul, descoperindu-i.

Oprindu-se brusc în loc, arătă cu țeava puștii capetele celor doi băieți care înaintau prin mlaștină.

În clipa următoare, Bărbosul se repezi după băieți, sărind din apă peste tufele de papură, căzînd în mîini, ridicîndu-se și strigînd cît îl țineau plămînii :

— Stai ! Stai că trag ! Stai !

Duse chiar revolverul la ochi, pregătindu-se să tragă în cei doi băieți, dar se răzgîndi și o luă din nou la fugă după ei. Deodată piciorul îi scăpă ca într-o fîntînă.

Încercă să se tragă înapoi, dar zadarnic. Ghoara neagră și vîscoasă a mlaștinei îl înhățase, și-acum îl trăgea spre ea.

Urlînd, Bărbosul se agăță de-o tufă de papură, dar frunzele fragede se rupseră, și simți cum alunecă în adînc.

— Agață-te de pușcă ! auzi el strigătul Vînătorului, la spatele lui, și, răsucindu-se, prinse din zbor, în ultima clipă, țeava armei pe care i-o întinsese celălalt.

Din nou simți că se scufundă. Reapăru peste cîteva clipe, orbit și înecat în mîl, bolborosind cuvinte neînțelese, în timp ce Vînătorul, încordat, cu dinții încleștați, îl scotea din mlaștină încet, încet, trăgîndu-l spre păpuriș.

Ajuns aici, Bărbosul se prăbuși fără vlagă într-o tufă de papură, gemînd încetișor.

— Hai... încet, calmează-te ! spuse Vînătorul, ștergînd țeava armei cu pulpana vestonului. Poți să socotești că astăzi te-ai mai născut o dată.

Bărbosul îl privea năucit, fără să scoată un cuvînt.

— Spală-te pe ochi și să mergem ! continuă Vînătorul, azvîrlind cu ciudă pușca pe umeri. Diavolii ne-au scăpat... Nu mai avem ce face aici... O să găsim noi ceva ca să scăpăm

de ei. Acum știu totul despre noi și sînt periculoși. Dacă ajung în sat, s-a zis cu noi.

Și Vînătorul o porni înapoi prin păpuriș. Azvîrlind cîțiva pumni de apă pe față și scuturînd de cîteva ori din cap, Bărbosul se ridică și o porni bolborosind ceva printre dinți.

În timp ce Vînătorul și Bărbosul se îndepărtau prin păpuriș spre barca cu motor ascunsă pe malul Dunării, băieții înaintau — înotînd prin mlaștină — la cîțiva pași depărtare unul de celălalt, printre sălciile încremenite și mute, privindu-se din cînd în cînd cu coada ochiului.

— Am trecut! strigă bucuros Scatiul lui Babușcă, care înota de zor în apropierea lui. Încă puțin și intrăm în trestii, și de-acolo ajungem la Dunăre.

Dar deodată Scatiul văzu cum Babușcă se oprește și rămîne în urmă.

— Babușcă! strigă el speriat, continuînd să înoate și neîndrăznind să întoarcă capul. Ce s-a întîmplat, Babușcă?!

Nimeni nu-i răspunse.

— Babușcă! strigă din nou Scatiul, cu un glas subțire și nefiresc. De ce nu răspunzi, Babușcă? Unde ești?

Sălciile uscate din jur se uitau zbîrlite, cu ochi răi, spre băiatul care striga, tulburîndu-le liniștea.

— Babușcă! strigă din nou Scatiul în timp ce înota, făcînd un ocol larg după sălciile uscate care îi ațineau calea. Unde ești, Babușcă?!

— Aici... Aici, Scatiule! auzi el, în sfîrșit, glasul lui Babușcă, și în clipa următoare îl zări înotînd parcă în gol în mijlocul mlaștinei.

Babușcă „eșuase" pe un banc de mîl, abia acoperit cu apă și, deși continua să înoate, devenise de fapt prizonierul mlaștinei.

Scatiul porni spre el ca o săgeată, lăsînd în urma lui o dîră prelungă de bășici clocotitoare.

— Nu te apropia, Scatiule ! strigă Babuşcă, continuînd să înoate în apa tulbure şi vîscoasă. Înapoi ! M-auzi ? Înapoi !

Dar Scatiul nu-l asculta. Ajuns la cîţiva paşi de el, o coti brusc şi începu să se învîrtă în jurul lui Babuşcă în cercuri din ce în ce mai mici. Deodată simţi gheara rece şi vîscoasă a mîlului înhăţîndu-l de picior. Sări fulgerător într-o parte. Scăpase.

În schimb, Babuşcă părea pierdut. Scatiul îl vedea cum oboseşte şi gîfîie din ce în ce mai greu, zbătîndu-se în coca neagră şi vîscoasă a mîlului. Cu răbdare, mlaştina îl aştepta să obosească, ca să-l înghită apoi dintr-o sorbitură.

Deodată, în aerul încremenit al mlaştinei, răsună un zumzet rece, metalic, şi în curînd un punct mic, verde, se ivi departe, sus, deasupra sălciilor uscate. Apoi, în timp ce punctul creştea văzînd cu ochii, pădurea moartă începu să vibreze. O bolboroseală ciudată, surdă, se înălţa din pîntecul gol al sălciilor, fîlfîind printre crengile uscate ca un stol de lilieci nevăzuţi.

— Nu te lăsa, Babuşcă ! strigă Scatiul cu ochii aţintiţi spre uriaşa insectă de metal care acum zbura, huruind asurzitor, deasupra pădurii. Vine nenea Panait... Vine spre noi... Priveşte ! Elicopterul.... Vine elicopterul !

Într-adevăr, gigantica libelulă verde se apropia cu repeziciune, învăluită într-un nor de fulgere argintii.

— Aici sîntem ! Aici ! strigau cei doi băieţi, biciuind apa cu mîinile şi cu picioarele. Aici ! Aici, nene Panait ! Aici !

Cu un vaiet asurzitor, care părea să cutremure din rădăcini sălciile uscate risipite prin mlaştină, elicopterul trecu pe deasupra bălţilor, acoperindu-i o clipă cu umbra lui de cerneală, apoi se îndepărtă, prinzînd înălţime.

— Nu ne-a auzit ! gemu Scatiul, înotînd deznădăjduit în jurul lui Babuşcă.

Ajuns deasupra șuvoiului, pilotul privi în jos prin geamul de plexiglas al carlingii și tresări ; zărise o barcă pe jumătate scufundată în apă.

— Dar bine — gîndi el cu glas tare, în timp ce apăsa pe maneta de comandă, coborînd spre păpurișuri — asta-i barca Scatiului și-a lui Babușcă.

Elicopterul cobora.

— Uite ! Ne caută ! urlă de bucurie Scatiul. A văzut barca. Ține-te bine, Babușcă ! Vine nenea Panait ! Vine !

Și într-adevăr, de data aceasta Panait îi zărise pe băieți. Uriașa insectă verde, de metal, cobora lin și pieziș din înălțimi. Băieții zăreau acum capul pilotului în casca lui de piele neagră, cu căștile de radio la urechi, ușor aplecat în carlingă spre ei. Într-un vîrtej amețitor de aer, elicopterul plutea deasupra bălților. Ușa carlingii se deschise, și Panait se aplecă în afară.

— Hei, Scatiule ! strigă el cu putere ca să acopere vuietul motorului. Ce dracu faceți aici, băieți ? adăugă el, azvîrlind în jos o scară de frînghie. Sus ! Sus, draci împielițați ce sînteți !

Scatiul prinse scara de frînghie din zbor și se agăță cu amîndouă mîinile de ea. Elicopterul făcu un salt, și-l smulse pur și simplu din apă, purtîndu-l ca pe-un fulg spre Babușcă. Scatiul îi întinse mîna și peste cîteva clipe cei doi băieți se cățărau pe scara de frînghie spre elicopter, zburînd și legănîndu-se în văzduh, deasupra sălciilor uscate.

— Am văzut barca voastră scufundată în șuvoi, le spuse Panait, în timp ce Scatiul și Babușcă, murdari de mîl din cap pînă în picioare, săreau în carlingă. Ce s-a întîmplat, băieți ?

Mlaștina și sălciile uscate rămîneau în urmă, prefăcîndu-se în mici pete cenușii ce se pierdeau încet, încet în întinderea nesfîrșită de ape și păpurișuri.

Elicopterul urca, în timp ce Scatiul povestea pe nerăsu flate lui Panait despre cele întîmplate. Dintr-un colț al car lingii, Babuşcă, cu aerul lui somnoros, urmărea priveliște uluitoare ce se desfăşura jur împrejur. De aici, de sus, Dună rea părea un şarpe uriaş şi strălucitor de aur, ce se încolăce mereu în umbra albăstruie a pădurilor, prăvălindu-se di cînd în cînd în gigantice cascade de întuneric. Căzînd, se sfă rîma în mii şi mii de cioburi de oglinzi ce licăreau ici-colo î adîncul pădurilor încremenite. Tăia cu scînteieri de brici lun părți tremurătoare de lumină prin trestiişuri, şi-apoi sărea î fantastice explozii solare din ghiol în ghiol, din pădure î pădure, împăienjenindu-se încet, încet în negurile albe şi vă poroase ale mării. Marea tălăzuia, scăldînd în lumina ei tu bure şi fosforescentă, de mătase grea şi verde, tot orizontu

— La naiba ! spuse Panait, cu mîna încleştată pe manet de comandă, după ce ascultase tot ce-i povestise Scatiul. Ai e o treabă serioasă, băieți ! Nu cumva vi s-a părut ?

— Da' de unde, nene Panait ! se apără cu îndîrjire Sc. tiul. Dacă o iei spre „Ostrovul lupilor" ai să-l vezi pe Pr fesor legat de pom... Şi-apoi, iată barca ! strigă Scatiul, îi tinzînd braţul spre un punct mic, roşu, care înainta p Dunăre, printre vapoare şi şlepuri, lăsînd în urma lui o dî subțire de spumă albă.

Zărind barca cu motor, Panait apăsă din nou maneta ; u un huruit scurt, elicopterul începu să coboare spre ea. Pe m sură ce Dunărea se apropia, băieții îl zăriră pe Bărbos m nevrînd de zor volanul alb, de fildeş, al bărcii, şi pe Vînăt în picioare, cu puşca în mînă, urmărind cu neliniște elicopter care venea glonț spre ei.

— Ei sînt ! Ei sînt, nene Panait ! strigă Scatiul. Ăla d dreapta este Bărbosul. Îl vezi ? Şi cel din stînga, Vînătorn

Panait apăsă pe-un buton şi un beculeț roşu se aprin Apoi pilotul ridică un microfon şi îl duse la gură :

— Alo, baza ! spuse el încet. Aici Y.R. 4... Aici Y.R. 4... Intră pe recepție !

* * *

Cu privirea ațintită spre barca roșie cu motor care înainta pe Dunăre, zburînd din cînd în cînd peste valuri ca o lăcustă, Panait relată în microfon peripețiile prin care trecuseră Scatiul și Babușcă.

Tocmai se pregătea să încheie, cînd deodată tresări, aplecîndu-se mai tare spre geamul de plexiglas al carlingii :

— O clipă ! O clipă ! strigă el în microfon, urmărind cu atenție cele ce se întîmplau jos. Alo, baza, m-auzi ? Barca cu motor și-a schimbat direcția. Se îndreaptă cu toată viteza spre mal.

Cei doi băieți văzură prin geamul transparent al carlingii barca cu motor descriind un arc alb, înspumat, pe Dunăre și înaintînd într-o viteză fantastică spre malul fluviului.

— Da... Da, continuă Panait în microfon. Barca cu motor acostează. A ajuns la mal. Unul dintre indivizi a sărit pe mal cu o valiză galbenă în mînă.

— E Vînătorul ! șopti Scatiul pilotului cu ochii ațintiți spre mogîldeața care se cățăra cu repeziciune pe malul abrupt.

— A sărit și celălalt ! strigă agitat Panait. Fug !

Elicopterul cobora vertiginos spre pămînt. Acum Scatiul și Babușcă îi vedeau bine pe cei doi ; fugeau rupînd pămîntul spre o pădure bătrînă de sălcii ce se înălța în apropierea malului. Din cînd în cînd, Bărbosul se oprea, agitînd pușca spre elicopterul care cobora spre ei. Pînă la urmă, Bărbosul se lăsă păgubaș și, luînd-o strașnic la sănătoasa, dispăru valvîrtej în urma Vînătorului, în adîncul pădurii. Scatiul și Babușcă nu mai văzură decît creștetul alb-verzui al pădurii în Dunăre. Elicopterul urca din nou, pieptiș, în albastrul cerului.

— Alo... Alo ! strigă Panait în microfon. Indivizii s-au refugiat în pădurea de sălcii. Nu mai zăresc pe nimeni. Ce fac ? Aterizez ?

După cîteva clipe de tăcere, cei doi băieți auziră în căștile de radio ale pilotului :

— Am notat poziția bărcii cu motor... Îndreaptă-te spre aeroportul A ! Îndreaptă-te spre aeroportul A !

Și vocea tăcu.

Concentrat, Panait manevră manșa de comandă. Făcînd un ocol larg deasupra pădurii, elicopterul își schimbă direcția de zbor. În fața celor doi băieți răsăriră deodată în zare, departe, peste păduri, într-o lumină orbitoare, cele șapte creste de piatră al străvechilor munți dobrogeni. Și parcă vrînd să înhațe cele șapte creste liliachii, Razelmul se tîra spre ele din hăuri de umbră ca o imensă caracatiță de mercur. Elicopterul zbura spre Tulcea.

— Noi nu putem merge la Tulcea ! spuse deodată, îngrijorat, Scatiul. Nu se poate, nene Panait ! Peste cîteva ore se întoarce „Șoimul". Trebuie să transbordăm pasagerii pe vas. Nu-i așa, Babușcă ?

Babușcă își trase cu putere nasul în semn de încuviințare și tăcu.

— Ai dreptate, Scatiule ! Slujba e slujbă, spuse încurcat Panait. Dar ai auzit și tu, trebuie să mă îndrept urgent spre aeroport. Ce-i de făcut ?

Babușcă îl bătu încet pe umăr pe Scatiu și-i făcu semn cu capul să privească în jos. Într-adevăr, jos, pe Dunăre, înainta o caravană ciudată : un mic remorcher, vechi și hodorogit, care scotea fum cît un transatlantic, și care trăgea după el trei plute mari, legate între ele cu cabluri de oțel. Pe fiecare plută se zărea cîte un tractor nou, nou, vopsit proaspăt și strălucind în zare. Jur împrejurul lor, un ciopor pestriț de oameni, unii în picioare, alții trîntiți jos pe plute, printre saci și papornițe.

— Nenea Onufrie ! strigă bucuros Scatiul. Se întoarce de
i Tulcea cu tractoarele pentru ferma de stat. Coboară jos,
ne Panait !

Panait făcu semn din cap că a înţeles, şi apăsă pe manşă.
e măsură ce elicopterul cobora spre plute, cei culcaţi pe
s se ridicau, curioşi, în picioare. Pînă şi mecanicul bizarului
morcher îşi scoase capul din cabină şi privi cu faţa neagră
e unsoare spre uriaşa pasăre de metal care se apropia. În
irşit, elicopterul se opri la cîţiva metri deasupra Dunării,
i apropierea ciudatei caravane.

Scatiul deschise uşa carlingii şi strigă, cît îl ţineau pu-
rile, spre un bărbat înalt, roşcovan, îmbrăcat într-o cămaşă
i pătrăţele, decolorată de soare, şi care — rezemat cu o
nă de un tractor — privea nedumerit spre elicopter.

* * *

— Stai, nene Onufrie ! Eu sînt, Scatiul ! Venim şi noi !
ai adăugă el, şi, făcîndu-şi vînt, se azvîrli din elicopter,
zînd ca un bolovan, cu capul în jos, în Dunăre.

Scatiul dispăru în adîncuri.

— Hei, Scatiule ! strigă Babuşcă, apărînd şi el în uşa
rlingii. Pe mine mă laşi aici ?

Şi în clipa următoare sări şi el în picioare din elicopter
pieri, cu mîinile ridicate deasupra capului, în valuri.

Pe plute se stîrnise o zarvă nemaipomenită. Remorcherul
rise motorul şi plutele ; luate de curentul puternic al flu-
iului, se ciocneau una de alta, se despărţeau, cablurile se
ntindeau scrîşnind şi gemînd. Într-o hărmălaie de nedescris,
ată această caravană se învîrtea ca o maşină centrifugă în
ijlocul Dunării.

Scatiul și Babușcă apăruseră la suprafață. Înfrîngînd cu rentul puternic, se apropiau de plute, în strigătele și rîsetel tuturor.

— De unde veniți, mă? îi întrebă Onufrie, cînd, traș din apă de zeci de mîini, Scatiul și Babușcă se pomeniră pe plută. Unde-s cizmele tale, Babușcă?

— De la „Ostrovul lupilor" venim, nene Onufrie! răs punse Scatiul, făcînd semn cu mîna spre elicopterul ce se în depărta. Ne-au fugărit doi... contrabandiști.

— Ha, ha, ha! rîse cu poftă Onufrie, trecîndu-și mîn prin moțul de păr ce-i cădea pe frunte. Contrabandiști, ai Spune mai bine că v-au prins pescarii cotrobăind prin setcil lor, v-au dezbrăcat și v-au tras o mamă de bătaie. Contra bandiști! adăugă el, apucînd de-un capăt sfoara de cînep cu care era încins Babușcă. Au pus ochii, pesemne, pe cureau lui Babușcă, ai?

Toți cei de pe plută izbucniră în hohote de rîs. Remor cherul se pusese în mișcare, și plutele, aliniindu-se una în spa tele celeilalte, urcau acum în linie dreaptă pe Dunăre, între malurile care, o dată cu soarele ce apunea, se învăluiau din ce în ce în întuneric. Remorcherul gîfîia, trosnea și urca înce pe fluviu.

— Ha, ha, ha! îl întrerupea rîzînd, ici și colo, Onufrie pe Scatiu, în timp ce acesta povestea tuturor pățaniile prin care trecuseră. Le-ați făcut „urma vulpii", ai? Dar o setcă de ce nu le-ați întins? Să le fi rupt dracului elicea!

— Le-am întins, zău, le-am întins, nene Onufrie!

Ochii lui Onufrie lăcrimau de rîs:

— Le-ați întins setci? Și barca cu motor ce-a făcut? S-a ridicat ca o rață sălbatică și-a zburat peste ele?

Babușcă, ghemuit pe un sac lîngă tractor, privea burzu luit, cu ochii lui verzi, tăioși, de pisică, spre cel ce rîdea.

— Cum a zburat barca cu motor? Ia spune tu, Babușcă îl apostrofă Onufrie, întorcîndu-se spre el. S-auzim... cum

Ciufulit, cu părul căzut pe ochi, Babuşcă îl fulgeră cu privirea lui verde şi mormăi printre dinţi :

— Uite-aşa... bine ! A zburat.

— Ia staţi ! spuse deodată Onufrie, întorcînd privirea înapoi pe Dunăre, de unde creştea zgomotul unei sirene fluviale. Priviţi, se apropie o şalupă militară !

Într-adevăr, ajungînd din urmă ciudata caravană, se apropia, văzînd cu ochii, într-un vîrtej de spumă, o vedetă fluvială rapidă. Pe punte se zăreau doi ostaşi în uniforme kaki, înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Lîngă ei, în picioare, stătea un tînăr într-o cămaşă albă şi pantaloni de culoare închisă, înalt, cu părul în vînt şi faţa bronzată de soare. Alături se vedea un cîine-lup negru-cenuşiu, aşezat pe picioarele din spate.

Cei de pe plute amuţiseră. Nu se auzea decît vuietul valurilor şi clocotul înspumat al şalupei care se apropia. Cînd vedeta rapidă ajunse în dreptul plutelor, tînărul ridică o pîlnie uriaşă, pe care o ţinea într-o mînă, şi strigă spre cei de pe plute cu o voce limpede şi puternică :

— Bună ziua, tovarăşi ! Îi caut pe Scatiu şi pe Babuşcă. Mă numesc Vlad. Băieţii sînt pe plută ?

Scatiul se ivi din spatele lui Onufrie şi înaintă spre marginea plutei, îmbrăcînd din mers o haină albastră, decolorată, de doc, pe care i-o dăduse, pesemne, unul dintre săteni.

— Eu sînt Scatiul ! spuse el, oprindu-se dîrz la marginea plutei. Dacă aveţi vreo treabă cu mine, iată-mă !

— Şi eu... Babuşcă ! adăugă celălalt băiat, apărînd lîngă Scatiu, zbîrlit şi arţăgos. Ce doreşti, nene ?

Şalupa se apropie încet, încet şi se ciocni cu un zgomot surd, de tablă dogită, de pluta pe care curenţii puternici ai fluviului o purtau la vale.

— Mă numesc Vlad ! repetă tînărul în cămaşă albă, măsurînd cu admiraţie pe cei doi băieţi care stăteau nemişcaţi pe plută, în faţa lui. Am primit mesajul vostru prin radio.

Scatiul tresări. Fața i se lumină deodată :

— Cu dumneata a vorbit nenea Panait prin radio din el[i]copter ?

— Da ! răspunse zîmbind tînărul, jucîndu-se cu urechil[e] cîinelui-lup care stătea lîngă el. L-ați lăsat pe un așa-zis pro[fesor] legat de-o salcie la „Ostrovul lupilor" ? Vreți să m[ă] conduceți pînă acolo ?

Scatiul și Babușcă se priviră o clipă în tăcere. Cei de p[e] plută ascultau încremeniți.

* * *

— Mergem, Babușcă, la „Ostrovul lupilor" ? Ce zici ? [îl] întrebă în șoaptă Scatiul.

Babușcă dădu din cap, cu aerul lui somnoros :

— Să mergem, dar pe unde ? Nu putem intra cu șalup[a] prin „spărtură". Trebuie s-o luăm pe la „stăvilar".

— Ai dreptate, o luăm pe la „stăvilar" ! spuse cu însufle[țire] Scatiul și, sprijinindu-se cu o mînă de șalupă, sări p[e] punte, drept în picioare. Noi sîntem gata, nene !

Babușcă îl urmă.

— Pe unde o luăm, băieți ? îi întrebă Vlad, cînd Babuș[că] se opri lîngă Scatiu.

Babușcă întoarse capul spre Onufrie, care rămăsese încr[e]menit pe plută, în mijlocul celorlalți, și — măsurîndu-l cu u[n] zîmbet de superioritate — răspunse cu glas tare, ca să fie auz[it] de toți :

— Vă conduc eu, nene ! Luați-vă după mine... Așa... dre[pt] înainte !

La un semn pe care Vlad îl făcu pilotului, motoarele în[cepură] să duduie din plin și, prinzînd viteză, șalupa dispăr[u] urmărită de privirile uluite ale celor de pe plută.

— Faceți cunoștință, băieți ! le spuse vesel Vlad, arătîn[d] spre cîinele-lup ce stătea pe punte, privindu-i pe cei doi băie[ți]

cînd cu un ochi, cînd cu altul. Vi-l prezint pe Spic... Hai, Spic, dă laba !

Cîinele păru să-l cîntărească o clipă din ochi pe Scatiu, apoi ciuli urechile și îi întinse laba cu un aer grozav.

Scatiul prinse laba grea pe care i-o întindea cîinele-lup și-o strînse emoționat :

— Eu sînt Scatiul !

— Și eu Babușcă ! se prezentă la rîndul lui acesta, așezîndu-se pe vine, lîngă dulăul negru-cenușiu. Să fim prieteni, vrei ?

Cîinele-lup privi vesel la unul și la altul și începu să dea din coadă. În clipa aceea nici băieții și nici Spic nu bănuiau că numai peste cîteva zile aveau să fie eroii unor peripeții extraordinare.

Acum șalupa înainta zburînd pe Dunăre, printre malurile împădurite ce se topeau încet, încet în ceața înserării.

— Priviți, acela este „stăvilarul" ! strigară într-un cor cei doi băieți, în timp ce Scatiul întinse brațul spre niște stîlpi uriași de beton, ce se proiectau fantastic, ca niște porți ciclopice, pe cerul cenușiu al înserării.

Șalupa își schimbă direcția, și în curînd, despicînd valurile Dunării, pătrunse pe un canal cu maluri zidite în piatră, care ducea la stăvilar. Uriașele porți de beton și de piatră, înalte cît un bloc cu cîteva etaje, se apropiau. Apoi, ca la o comandă, niște lanțuri uriașe începură să scîrțîie pe scripeții gigantici ai „stăvilarului" și uriașele porți de fier începură să se ridice încet, încet.

Trecînd pe sub ele, șalupa pătrunse și se opri într-o imensă hală de beton, plină cu apă. În urma ei, uriașele porți de fier se închiseră la loc. Ceea ce Scatiul și Babușcă numeau „stăvilar" era de fapt o imensă ecluză prin care se scurgeau în fiecare zi din baltă în Dunăre nesfîrșite convoaie de șlepuri, încărcate cu stuf.

Motoarele uzinei electrice ce se ridicau în apropierea ecluzei, cu zeci de ferestre luminate, duduiau răgușit. În ecluză

apa creştea, văzînd cu ochii. Apoi motoarele uzinei se opriră. Şi alte porţi din faţa şalupei se ridicară huruind. Drumul era liber. În deltă cobora noaptea.

— Aprindeţi reflectorul... şi cu toată viteza înainte ! strigă Vlad, întorcîndu-se spre cabina pilotului.

Trecînd ca o săgeată, şalupa se năpusti înainte, o dată cu raza orbitoare de lumină a reflectorului, pe un canal învăluit în întuneric. Şlepuri uriaşe, încărcate cu stuf, apăreau fantomatic în lumina reflectorului, dansau o clipă albe în faţa lui, şi-apoi dispăreau în întuneric.

Pe măsură ce şalupa înainta, malurile canalului deveneau din ce în ce mai sălbatice. Sălcii mari se arcuiau peste apă, căzînd în imense draperii de catifea verde, atîrnînd grele deasupra canalului.

— Atenţie ! La stînga ! strigă Scatiul, culcat pe puntea şalupei, întorcîndu-se spre pilot, şi făcîndu-i semn să cîrmească spre stînga.

Cu un gest fulgerător, răsuci cîrma, şalupa coti, în timp ce o gheară groasă şi uscată, de cîţiva metri lungime, se ridică din apă deasupra ei, în lumina reflectorului, şi căzu neputincioasă undeva, în urmă, în întuneric. Era o gigantică salcie uscată, înecată în canal.

— Mulţumesc, Scatiule ! îi şopti simplu Vlad, şi băiatul simţi mîna caldă şi prietenoasă a acestuia aşezîndu-i-se pe umăr.

În curînd şalupa ieşi din canal. În lumina prelungă a reflectorului ce dansa pînă departe pe ape, treceau unul după altul, ca nişte fuioare subţiri şi destrămate, de ceaţă, cîrduri de lebede albe. Şi dincolo de ele creştea în lumina nervoasă a reflectorului, învăluit în perdele de ceaţă, „Ostrovul lupilor".

— Iat-o ! strigă deodată Vlad, întinzînd braţul spre o arătare neagră, zdrenţuită, care apăruse tremurînd în lumina reflectorului. Aceasta este salcia, băieţi ?

Scatiul și Babușcă priviră spre salcia uscată care se apropia văzînd cu ochii și rămaseră înmărmuriți. Nu mai era nimeni. Profesorul dispăruse.

Reflectorul pendulă, măturînd de cîteva ori malul pustiu în sus și în jos, și deodată se fixă pe două umbre cenușii, care dispărură fulgerător în păpurișurile de pe mal.

* * *

— Atenție, doi indivizi, în păpurișuri ! strigă Vlad, și în clipa următoare, scoțînd un revolver din buzunar, se lungi lîngă Spic, pe puntea șalupei. Hei, băieței, culcați-vă aici, lîngă mine, repede, repede ! adăugă el, făcînd băieților un semn cu mîna.

Cît ai clipi din ochi, Scatiul și Babușcă se aruncară jos, pe puntea șalupei, lîngă Vlad. Cei doi ostași care se aflau în șalupă își scoaseră automatele de pe umăr și, sprijinindu-le de bord, se pregătiră să tragă.

— Opriți motoarele ! Stingeți reflectorul ! ordonă Vlad, și Scatiul și Babușcă îl auziră cum își armează revolverul.

Motoarele șalupei mai duduiră cîteva clipe, apoi amuțiră. Reflectorul se stinse. Șalupa se apropia acum ușor, ca o umbră, de mal. Nici o mișcare. Deodată băieții simțiră cum cîinele-lup, culcat lîngă ei, se încordează și se ridică încet, mîrîind, cu urechile ciulite, cu privirea ațintită spre păpurișurile de pe mal.

— Hai, Spic, ia vezi ce e cu domnii aceia din păpuriș ! îi șopti Vlad cîinelui, lovindu-l ușor cu palma peste ceafă. Ia scoate-i afară de acolo, băiete !

Copiii îl văzură pe Spic ridicîndu-se, și-apoi zburînd cu un salt fantastic de pe șalupă pe mal. Ajuns acolo, cîinele se lipi fulgerător de pămînt ; după ce rămase cîteva clipe nemișcat, începu să se tîrască încet, încet, pe burtă, spre păpurișurile învăluite în ceață.

Minutele treceau. Deodată o împușcătură răsună în păpurișul în care dispăruse cîinele și-o flacără mică, portocalie, mușcă scurt, ca o viperă, întunericul. Scatiul și Babușcă auziră păpurișul foșnind puternic, și-apoi un strigăt prelung, de groază, sparse liniștea grea și apăsătoare, însoțit de mîrîiturile furioase ale lui Spic.

— Aprindeți reflectorul! strigă Vlad, ridicîndu-se de jos cu revolverul în mînă și sărind apoi peste bordul șalupei pe mal.

În aceeași clipă, cei doi ostași îl urmară.

Reflectorul se aprinse și raza lui orbitoare săgetă ceața, fixîndu-se pe tufele de papură. Păpurișul foșni, se clătină, și băieții îl văzură pe Spic rostogolindu-se, înlănțuit de-un om. Peste o clipă, Spic era cu labele din față pe pieptul individului culcat la pămînt, fixîndu-l fioros, cu colții albi, înspăimîntători. Omul îl privea la rîndul lui îngrozit, neîndrăznind să facă nici o mișcare.

— Unde-i celălalt? îl întrebă Vlad, sosind în fugă și dîndu-l pe Spic la o parte.

— A fugit... A fugit spre bancă! bîigui individul, schițînd un gest cu mîna spre interiorul „Ostrovului".

— Hai, Spic, după el! strigă unul dintre ostași, făcîndu-i semn cu automatul să-l urmeze, și, în clipa următoare, amîndoi dispărură, în fugă, în păpurișurile întunecate, învăluite în ceață.

Vlad fixă prelung capul pleșuv și fața galbenă, zbîrcită a individului care stătea răsturnat la pămînt în fața lui. Apoi făcu semn cu capul în direcția în care dispăruseră cu o clipă mai înainte ostașul și cîinele :

— Cine era? Profesorul?

— Nu! se strîmbă celălalt. Fredy a dat în primire. Cel care a fugit e Chioru!

Vlad păru surprins :

— Chioru ai spus ? Chioru trăiește ? !

— Vînătorul a vrut să-i facă de petrecanie, dar n-a reușit, răspunse, strîmbîndu-se din nou celălalt. A tras în el pe cînd se afla pe un șlep. Chioru a vrut să scoată pistolul, a alunecat, a căzut în Dunăre și a scăpat. Vînătorul s-a păcălit. A crezut că i-a luat mirul.

— Ridică-te ! spuse cu o voce poruncitoare Vlad, dîndu-se un pas înapoi și ținîndu-l pe celălalt sub amenințarea revolverului. Unde-i Profesorul ?

Individul se ridică de jos, cu un zîmbet batjocoritor pe buze, și spuse, alungînd cu mîna un roi de țînțari care bîzîiau furioși în jurul capului :

— Am ajuns prea tîrziu, șefule ! Pe Fredy l-au jupuit de viu țînțarii. E mort. L-am îngropat acolo, lîngă salcie.

Vlad întoarse o clipă, înfiorat, capul spre ciotul uscat de salcie învăluit în ceață.

— Dar Vînătorul și Bărbosul or să plătească scump pentru ceea ce i-au făcut lui Fredy ! continuă cu o ură sălbatică în ochi celălalt. Și ei, și cei doi băieți din Pradina care l-au atras în cursă.

— Băieții n-au nici o vină ! i-o reteză scurt Vlad. De ce-i amesteci și pe ei ?

— N-au nici o vină ? rînji neîncrezător pleșuvul, apărîndu-se cu palma de lumina reflectorului care îl orbea. Se poate ! Dar eu nu i-aș sfătui să dea ochii cu Chioru ! Din păcate, o să-l vadă la față mai repede decît cred.

Culcat pe puntea șalupei, Babușcă se întoarse spre Scatiu și spuse, fluierînd ușor :

— Scatiule, mi se pare că am căzut din lac în puț ! Ce zici ?

În clipa următoare, păpurișul din apropierea lui Vlad foșni și Spic apăru, urmat în fugă de ostaș.

— Tovarășe căpitan, spuse acesta, oprindu-se și trăgîndu-și răsuflarea. Infractorul a sărit în apă și s-a depărtat de „Ostrov" înotînd. A dispărut în ceață într-o direcție necunoscută.

* * *

Ajungînd la portul plutitor din Pradina, Scatiul scoase vîslele și le azvîrli pe platforma de scînduri, urmărind cu privirea vasul de pasageri ce se îndepărta pe Dunăre, lăsînd în urma lui fîșii negre și zdrențuite de fum. Ultimii pasageri sosiți cu „Șoimul" se risipiseră.

Legînd barca de balustrada de fier ce înconjura „portul", Scatiul sări pe platformă și — cu lopețile pe umăr — o porni spre pasarela îngustă, de lemn, ce despărțea „portul" de mal. Dunărea clipocea, rotindu-se în ochiuri tulburi sub el.

— Scatiule ! Hei, Scatiule ! se auzi el strigat, și în clipa următoare, ridicînd privirea, îl văzu pe Matei Vătășelul, gras și asudat, alergînd greoi spre el, fluturînd o hîrtie deasupra.

— Ce-i, nene Matei ? Ce s-a întîmplat ? îl întrebă Scatiul, cînd acesta din urmă se opri lîngă el, trăgîndu-și răsuflarea.

— O telegramă... O telegramă telefonată ! spuse acesta. E pentru tine... Citește-o !

Scatiul luă hîrtia și — aruncîndu-și privirea pe ea — recunoscu îndată scrisul ascuțit și nervos al telefonistei de la Consiliul popular. Și deodată îngălbeni. Literele îi jucau în fața ochilor.

„Starea pacientei Maria Vlăduț foarte gravă ! silabisi Scatiul cu o voce tremurătoare. Roagă să i se trimită urgent băiatul. Dr. Cornel Simionescu."

— Îmi pare rău, Scatiule ! îi spuse grăsunul, ștergîndu-și fruntea asudată și plină de praf. Dar poate că, totuși, maică-ta se face bine ! Curaj, băiete !

Și plecă.

Scatiul rămase cîteva clipe nemişcat, cu telegrama în mînă, şi-apoi, azvîrlind lopeţile într-un şanţ, o luă la fugă spre casa lui Babuşcă.

După peripeţiile de la „Ostrovul lupilor", Babuşcă primise o chelfăneală straşnică de la tatăl lui, brigadierul Dumitru, şi fusese „consemnat" sub ameninţarea unor pedepse teribile la domiciliu.

Cînd Scatiul intră, îl găsi cocoţat pe-o bucată din gardul de trestii ce se prăvălise în Dunăre, reparînd de zor un juvelnic. Scatiul se opri posomorît şi tăcut lîngă el.

— Ce faci, Babuşcă ?

Acesta oftă din adîncul sufletului :

— Repar juvelnicul, nu vezi ? răspunse el. L-am lăsat în apă cu nişte somotei şi mi l-au ros şobolanii. Dar tu ? Nu te-am văzut de-o săptămînă.

Scatiul îi întinse telegrama. Babuşcă îşi plimbă privirea lui somnoroasă pe hîrtie, şi-apoi, muşcîndu-şi buzele uşor, îl privi pe celălalt drept în ochi :

— Cînd pleci ?

Scatiul lăsă privirea în pămînt.

— Peste o oră ! Dar nu am cîrmaci la barcă. Şi doar cu cîteva zile în urmă mi s-a spus că mama e mai bine.

Babuşcă se foi în loc, ca o cloşcă care se aşază mai bine pe ouă.

— Şi zici că nu ai cîrmaci ?

— N-am, răspunse Scatiul, continuînd să ţină privirea în pămînt. Şi am şase ore de vîslit pînă la oraş.

Babuşcă suspină şi clătină capul cu un aer filozofic :

— Păi mai e vorbă ! adăugă el, scărpinîndu-se după ceafă. Se zice că bătaia e ruptă din rai, şi de la o vreme raiul ăsta se cam ţine după mine... Aşteaptă-mă în port peste o oră !

Într-adevăr, peste o oră, Scatiul şi Babuşcă părăseau „portul", ieşind cu barca în largul Dunării. Călătoria fu lungă şi anevoioasă.

Plouase undeva, în țară, Dunărea creștea, rostogolindu-se puternic, în mari vîrtejuri de mîl, vuia și gemea mînioasă între maluri.

În sfîrșit, după cîteva ore de vîslit, la un cot al Dunării, băieții zăriră orașul. Casele străluceau alb, orbitor, în lumina soarelui. Învăluite în fum albastru, macarale gigantice pipăiau cercul cu brațele lor scheletice, se roteau, se opreau, și-apoi cădeau spre șlepurile mari și greoaie, ancorate în port. Vapoare cu zbaturi, tixite de excursioniști, părăseau sau intrau în port, în vuietul sirenelor și huruitul turbinelor, în timp ce șalupe și remorchere brăzdau Dunărea în toate direcțiile. Scatiul și Babușcă îndreptară barca spre un debarcader singuratic de la marginea portului, unde se vedeau legate cîteva bărci pescărești. În clipa cînd Scatiul și Babușcă se pregăteau să părăsească debarcaderul, o dubă sanitară își făcu apariția pe cheiul pustiu și frînă brusc, cu un scrîșnet prelung, lîngă debarcader. Un sanitar îmbrăcat în halat și bonetă albă sări din dubă și se apropie în pas alergător de cei doi băieți.

— Tu ești Scatiul ? întrebă acesta, pradă unei mari agitații. Băiatul lui Maria Vlăduț ?

— Da ! răspunse Scatiul, cu o voce care tremura ușor. Dar ce s-a întîmplat ?

— O nenorocire, băiete ! Urmează-mă ! răspunse acesta, făcînd semn celor doi băieți să pornească spre mașină. Să dea Dumnezeu să mai ajungi la timp, adăugă el, deschizînd portierele din spate ale dubei. Hai, băieți, urcați repede... Repede !

Scatiul și Babușcă săriră în dubă. Portierele dubei se trîntiră în urma lor.

— Cine e ? strigă speriat Scatiul, deslușind în semiobscuritatea dubei un bărbat care stătea în fund, pe o bancă de lemn, cu un pistol ațintit asupra lor.

— Lasă gura ! mormăi acesta. Și nici o mișcare... Altfel vă curăț. S-a înțeles ?

Duba pornise, şi-acum gonea cu o viteză fantastică într-o direcţie necunoscută.

*
* *

— Apropiaţi-vă ! porunci băieţilor cu glas răguşit individul din dubă, făcîndu-le semn să se apropie.

Cel care îi strigase era de vreo patruzeci de ani, cu o faţă albă, trăsături delicate şi părul uşor încărunţit la tîmple. Proaspăt bărbierit şi pudrat, el purta o cămaşă excentrică, cu guler mare, cu flori portocalii, presărate pe un fond albastru. După ce-i măsură cu un aer uşor nedumerit, acesta îi întrebă :

— Cum vă cheamă ?

— Eu sînt Scatiul şi el e Babuşcă ! răspunse Scatiul, arătînd cu mîna spre Babuşcă, care stătea cu capul vîrît între umeri ca un cocostîrc. Sîntem din Pradina...

— Şi ce dracu căutaţi aici ? continuă pe acelaşi ton individul, vîrîndu-şi, plictisit, revolverul în buzunar.

— Păi... ştiu eu ? făcu Scatiul. Am primit o telegramă că mama e bolnavă şi...

— Înţeleg ! îl întrerupse celălalt, scoţînd o batistă din buzunar şi suflînd în unghii începu să le lustruiască. Şi eu am sosit azi în oraş de la „băi". Am avut un concediu de vreo cincisprezece ani, dar m-am plictisit, frăţioare, şi-am şters-o ! Nu-mi pria aerul. Era cam sărat... Pricepi ?

Acum duba pesemne că părăsise oraşul, pentru că zbura, sărind prin hîrtoapele drumului ca o broască. Prin crăpăturile podelei, praful răbufnea înlăuntru, împrăştiindu-se pe pereţi şi tavan.

— Ce înseamnă asta ? striga disperat individul, alungînd cu batista praful ce-l asalta din toate părţile. Opriţi ! Opriţi ! urla el, bătînd cu pumnul în peretele de tablă al dubei care îl despărţea de cabina şoferului.

Duba se opri. Peste cîteva clipe, portiera se deschise și în cadrul ei apăru șoferul pe care băieții îl cunoscuseră ca „agent sanitar".

— Ce s-a întîmplat, Prințule ? întrebă el cu o voce aspră și cavernoasă. De ce-ai oprit mașina ?

Prințul se apropie de el cu mîinile desfăcute, negre de praf, și spuse cu o adîncă deznădejde în glas :

— Scuză-mă, domnule, dar așa ceva nu-i pentru mine ! Aici e o veritabilă cocină de porci ! adăugă el, scuturîndu-și tacticos cămașa. Ce-i cu praful ăsta din mașină ?

„Agentul sanitar" îl fulgeră cu privirea :

— Ascultă, Prințule, dacă ai șters-o de la închisoare și-ai venit aici la noi, să știi că în deltă n-avem nici o tipografie ! Așa că n-ai să-ți poți face meseria. Gata cu fabricarea de bani falși ! Ai priceput ? Bagă-ți mințile în cap, că te trimit din nou la răcoare ! adăugă „sanitarul" și îi trînti portiera în nas.

Scuturîndu-și cămașa cu batista, Prințul se întoarse spre cei doi băieți și le spuse cu o voce plină de amărăciune :

— Nu mai există hoți, domnilor ! Toți sînt niște brute, niște agramați. Habar n-au de meserie. „Niște rătăciți"...

Duba sărea din nou prin hîrtoape. După vreun sfert de ceas, se opri c-un scrîșnet prelung de frîne. Portiera se deschise din nou și „agentul sanitar", alungînd cu revolverul praful ce-i răbufnea în obraz, strigă :

— Hei, voi, gușterii ăia doi... coborîți din dubă ! Și tu, Prințule !

Cu batista la gură, Prințul sări primul din mașină, urmat de Scatiu și de Babușcă. Se aflau pe malul Dunării, un mal înalt și pustiu.

— Luați-o spre remorcher ! le porunci „sanitarul", arătînd cu brațul un mic remorcher, vechi și putred ce se afla sub malul înalt și abrupt. Și fără mofturi. Altfel trag ! adăugă

acesta, îmboldindu-i pe cei doi băieți cu țeava revolverului în spate. Marș înainte !

Scatiul și Babușcă se priviră cîteva clipe în tăcere, și-apoi — urmați de „sanitar" și Prinț — începură să coboare malul spre remorcher. În jurul lor, din pereții înalți de lut roșu, ciuruiți peste tot ca de niște rafale de mitralieră, mii și mii de rusalii, albe și catifelate, își luau zborul deasupra apelor, zbenguindu-se în văzduh, ciupind în atingeri delicate apele de sticlă ale fluviului, sau ridicîndu-se, în mari vîrtejuri de catifea, deasupra sălciilor.

— Hei, care ești în rabla asta ? strigă „sanitarul", oprindu-se lîngă o scîndură îngustă și subțire care lega remorcherul de mal. Fă-te-ncoa' să-ți iei marfa în primire !

Din cabina remorcherului, putredă și cu geamurile sparte și afumate, își făcu apariția un marinar greoi și bătrîn, îmbrăcat într-o bluză vărgată, pătată cu unsoare. Dînd cu ochii de cei doi băieți, începu să rîdă zgomotos, scoțînd două căpețele de sfoară din buzunar.

— Ha, ha, ha ! Au sosit berbecuții. Să poftească ! Să poftească !

Împinși de „sanitar", Scatiul și Babușcă se urcară pe remorcher.

— Acum să-i lege tătucu pe ei ! continuă să rîdă bătrînul, arătîndu-și gura știrbă. Să ducă băieții acum mînuțele la spate, așa, că am auzit că sînt tare poznași, așa...

După ce le legă mîinile la spate, marinarul îl înșfăcă pe Scatiu și — aruncîndu-l pe umăr ca pe-un sac — făcu cîțiva pași, deschise o ușiță de scînduri stropită cu păcură și-l aruncă într-o magazie. Scatiul zbură cu capul înainte și căzu pe-o grămadă de cărbuni. Peste cîteva clipe îl urmă și Babușcă.

Ușa de deasupra lor se închise și cei doi băieți se treziră într-o beznă îngrozitoare.

* * *

— Babuşcă... unde eşti ? îl strigă Scatiul, încercînd zadarnic să deslușească ceva în întunericul de nepătruns din jur

Cărbunii clocotiră şi sunară din nou ca nişte nuci uscate peste o clipă Scatiul simţi lîngă el răsuflarea caldă a lui Babuşcă.

— Aici sînt, Scatiule ! Auzi ? Au pornit...

Motorul remorcherului duduia din ce în ce mai tare şi băieţi simţeau cum micuţul vas se leagănă pe valuri.

— Aud... Aud... făcu Scatiul, muşcîndu-şi buzele de durere, în timp ce încerca să rupă sfoara care îi tăia mîinile. Ia vezi, Babuşcă, nu poţi să desfaci nodul ăsta ?

Cu mîinile legate, Babuşcă pipăi mîinile prietenului pe întuneric, ca un orb, şi-acesta îl simţi, tresărind uşor :

— Ce e ?

— Nu merge, Scatiule !

— De ce ? îl întrebă în şoaptă Scatiul. E nod marinăresc !

— Da... Nici dracu nu-l desface pe ăsta. Sfoara e dată cu ceară ! spuse cu amărăciune Babuşcă. Mai bine să vedem încotro mergem !

— Bine zici ! spuse Scatiul.

Şi în clipa următoare cei doi băieţi se rostogoliră unul într-o parte şi celălalt în alta, lipindu-şi urechea de pîntecul de tablă al vasului.

— Valuri din dreapta ! anunţă Scatiul după cîteva clipe de tăcere. Înaintăm în susul apei. Stai, stai ! adăugă el, simţind cum remorcherul se înclină uşor. Ne îndreptăm spre malul celălalt. Nu mai aud valurile...

Motorul remorcherului duduia undeva, surd şi îndepărtat.

— Valuri din stînga ! anunţă Babuşcă. Acum coborîm la vale, Scatiule !

Peste cîtăva vreme băieţii simţiră cum vasul se înclină uşor la dreapta şi deodată tangajul acestuia dispăru.

— Am intrat pe-un canal îngust, Babuşcă ! strigă Scatiul. Aud foşnind trestiile.

— Şi eu ! răspunse cu glasul înăbuşit Babuşcă. Sigur este un canal îngust. O fi plin de nuferi. Auzi cum gîfîie motorul !

Scatiul ascultă cîteva clipe în întuneric, cu urechile ciulite, bătăile surde ale motorului.

Într-adevăr, motorul remorcherului gîfîia din greu, părînd că e gata, gata să-şi dea duhul.

— Ai dreptate ! făcu Scatiul după un anumit timp. Dar asta ce-i, Babuşcă ?

Remorcherul se înclină uşor spre stînga şi deodată motorul începu să duduie vesel. Remorcherul se legăna din nou pe valuri.

— Am intrat într-un ghiol ! spuse Babuşcă. Din nou valuri din stînga. Înaintăm în baltă... pe direcţia Dunării.

O rumoare de glasuri acoperi pentru o clipă duduitul surd al motorului, şi-apoi o voce groasă, spartă, răsună de undeva, din apropiere :

— Hei, Murfatlar, încotro ? Mi-ai adus sticla de rachiu ?

De jos, din magazie, cei doi băieţi auziră rîsul surd al bătrînului.

— Prinde-o, Moţatule ! Dar lotca cu peşte unde e ? Ai pregătit-o ?

— Am pregătit-o, drac bătrîn ! auziră băieţii rîsul dogit al celuilalt. O iei la înapoiere.

Băieţii pricepură că trec pe lîngă o cherhana.

— Dar încotro ? Spre „Ostrovul lupilor ?"

Băieţii auziră din nou deasupra lor hohotul de rîs al bătrînului :

— Da, la „Ostrovul lupilor" ! Ha, ha, ha ! Ce bei aşa, mă ? E spirt medicinal ! O să dai ortul popii, Moţatule ! Ha, ha, ha ! Al dracului om !

Rumoarea de glasuri se pierdu în urmă. Acum nu se mai auzea decît duduitul surd al motorului.

După o jumătate de oră de drum, motorul remorcherului tăcu brusc. Încet, încet, micul vas aluneca pe apă. Apoi se

opri. Ușa de scînduri se deschise și capul bătrînului apăru în lumina orbitoare ce năvăli în întunericul magaziei.

— Hai, berbecuții tatii ! strigă acesta cu vocea batjocoritoare. Ieșiți de acolo ! Chioru a trimis trăsura să vă ia

Scatiul și Babușcă ieșiră pe puntea remorcherului, orbiți pentru o clipă de lumina puternică a soarelui. Remorcherul se oprise pe-un canal sălbatic și pustiu, care se bifurca în două șuvoaie mari de apă ce dispăreau printre sălcii uriașe. Prințul rezemat de bordul remorcherului, vorbea cu un individ care stătea în picioare într-o barcă, ținîndu-se cu mîinile de balustradă :

— Nici eu nu te-aș fi recunoscut, Ciupitule, spunea vesel Prințul. Ce vrei ? Sînt zece ani, bătrîne ! Tot n-ai scăpat de mutra ta scîrboasă ?

Scatiul și Babușcă priviră spre omul din barcă și rămaseră cu răsuflarea tăiată.

Omul era ras în cap, ca o bilă, și avea toată fața ciuruită de vărsat.

— Chiorul o să se bucure c-ai venit să lucrezi la noi spuse cu un rînjet înspăimîntător cel poreclit Ciupitul. Îi plac băieții subțiri... Cu carte... A fost greu la pîrnaie, Prințule

— Greu ! recunoscu Prințul, sărind peste bordul remorcherului și așezîndu-se cu grijă în barcă. Dar cu băieții ăștia ce treabă aveți ?

Ciupitul aruncă băieților o privire care făcu să le înghețe sîngele în vine.

— Cu gușterii ăștia doi ? rînji omul cu fața ciupită de vărsat. L-au dat pe Fredy pe mîna Vînătorului... și-acum Fredy e mort.

Fața Prințului se întunecă.

— Fredy ? Păcat ! murmură el. Lucra frumos... Am spart cu el un magazin la Brăila. Ce vremuri de aur, Ciupitule Ce vremuri !

— Mi-amintesc ! spuse sec Ciupitul, făcîndu-i semn Scatiului și lui Babușcă să coboare în barcă. Mai repede, mai repede, guștelilor ! strigă el, așezîndu-se și apucînd lopețile. Și tăceți mîlc ! Altfel vă curăț !

Și Ciupitul afundă vîslele în apă. Barca porni și se îndepărtă încet, încet de remorcher. Scatiul și Babușcă, cu mîinile legate la spate, se priviră din nou în tăcere.

Înțeleseră că omul acesta cu fața groaznică îi ducea la Chioru.

În curînd, remorcherul se pierdu după o salcie, zvîrlind în văzduh o ultimă șuviță de fum negru ce se înșuruba leneș și care dispăru în văzduhul încremenit. Ciupitul vîslea din ce în ce mai repede, în timp ce canalul se îngusta, șerpuind mereu printre trestiișuri și ochiuri de apă acoperite de lintiță și nuferi sălbatici.

Departe, în stufărișurile învăluite în aburi trandafirii, răsunau din cînd în cînd strigătele ciudate și clămpănitul uscat al pelicanilor. Stoluri compacte de rațe sălbatice zburau la răstimpuri scurte deasupra stufului, și-apoi — zărind barca — săgetau amețitor văzduhul, fîlfîind prelung și ascuțit ca niște proiectile.

Deodată, după un cot al canalului, în fața băieților apăru un mal înalt, acoperit de sălcii bătrîne și pline de scorburi. Ciupitu împinse barca într-acolo și în curînd ea se opri, scrîșnind ușor în malul nisipos.

— Am ajuns, Prințule ! spuse cu un zîmbet bizar Ciupitu, dînd drumul lopeților. Scoțînd de sub fînul din barcă o pușcă militară, sări pe mal. Hai, în flanc cîte unul ! Coborîrea !

Prințul privi deznădăjduit la bocancii Ciupitului care se înfundaseră pe jumătate în mîl.

— Ascultă, Ciupitule, un debarcader mai ca lumea n-aveți ?

Celălalt avu un rîs sinistru :

— Lasă fasoanele, Prințule ! Sîntem în deltă. Să vezi la noapte cînd ți-or tăbăci țînțarii pielea. Sări odată din barcă,

lua-te-ar naiba să te ia ! strigă omul cu faţa vînătă, îndreptînd puşca spre pieptul Prinţului.

Acesta sări din barcă, se împiedică şi căzu ca o pleaşcă în mîl. Apoi se ridică, privindu-şi îngrozit cămaşa înflorată şi mîinile pline de mîl negru şi unsuros.

— Imbecilul de mine ! scînci el. Ce-am lăsat ! Păi la puşcărie eram un domn. Mă stima toată lumea şi...

— Gura ! i-o reteză Ciupitul, sprijinindu-i pe băieţi să coboare din lotcă. Voi doi luaţi-o înainte !

Cu mîinile legate la spate, Scatiul şi Babuşcă pătrunseră în umbra întunecoasă a pădurii de sălcii. Ciupitu, cu puşca în mînă, în faţa lor, schimba mereu direcţia, mergînd în zigzag printre scorburile sălciilor, vîrîndu-i prin lăstărişuri înalte şi dese ca peria. În urma lor venea Prinţul bodogănind tot timpul, şchiopătînd de un picior şi dînd la o parte, cu delicateţe, din vîrful degetelor, crengile care îi aţineau calea. Trecînd printr-un păienjeniş de rădăcini de sălcii uscate şi încolăcite, Scatiul şi Babuşcă se pomeniră deodată în faţa unei colibe de pămînt acoperite cu stuf. În loc de ferestre, se căscau nişte găuri umplute cu şomoioage de papură, dînd întregii colibe înfăţişarea unei căpăţîni cu doi ochi mari, bulbucaţi, ieşiţi în afară. În uşa pe jumătate dărîmată nu se vedea nimeni. Ciupitu îi împinse pe cei doi băieţi spre colibă. Punînd două degete la gură, scoase un fluierat ascuţit şi tremurător ca de huhurez. Peste cîteva clipe, în uşă apăru un bărbat înalt şi bine făcut. Oacheş, cu părul cîrlionţat, cu ochi negri şi strălucitori, bărbatul scrută un timp pe Prinţ şi pe cei doi băieţi, şi-apoi rîse cu poftă. Prinţul şi băieţii îl priveau uluiţi.

— Ha, ha, ha ! spuse el, continuînd să rîdă cu veselie şi arătîndu-şi dinţii albi, strălucitori. V-aşteptaţi ca Chioru să fie vreo pocitanie ca Ciupitu... Un fel de drac şchiop şi chior, aşa ? adăugă el, făcînd semn celor trei să se apropie. Ei bine, eu sînt Chioru ! Poftiţi încoace, domnilor !

Împinşi de la spate de Ciupitu, cei doi băieţi se apropiară de Chioru. Acesta îi cîntări cîteva clipe din privire, şi-apoi se întoarse zîmbitor spre Prinţ, întinzîndu-i mîna :

— Bine ai venit la noi, Prinţule !

Jenat încă, Prinţul îşi şterse mîna murdară de noroi de poalele cămăşii, şi-apoi i-o întinse.

— Te salut, Chiorule ! De mult aşteptam clipa să te cunosc.

Atunci se întîmplă un lucru neaşteptat. Cu o mişcare fulgerătoare, Chioru înşfăcă mîna Prinţului, îl trase în jos, şi-apoi, cu palma desfăcută, întinsă, îi aplică o lovitură scurtă în ceafă. Prinţul căzu fără suflare la pămînt, ca un sac de cartofi. Chioru se aplecă şi, scoţîndu-i revolverul din buzunar, se adresă Ciupitului cu acelaşi zîmbet pe buze :

— Ia-i aparatul de radio şi leagă-l ! Acum şase luni, Prinţul a murit în infirmeria spitalului, la puşcărie. Cînd s-o trezi o să ne explice el cum de-a reuşit să învie. Mă interesează şi pe mine reţeta asta.

Aplecîndu-se, Ciupitu suflecă pantalonii celui care zăcea neînsufleţit la pămînt şi scoase, dintr-o teacă de piele fixată pe picior, un mic aparat portativ de radio.

— Am găsit jucăria ! spuse acesta, ridicîndu-se şi întinzînd aparatul. S-au modernizat ăştia de la poliţie ! Ia te uită cu ce umblă ! De altfel, zău c-aş fi jurat că e Prinţul. Mare artist, ăsta !

Scatiul şi Babuşcă priveau încremeniţi spre omul care zăcea neînsufleţit la pămînt, cu faţa în jos şi braţele larg desfăcute.

Ciupitu scoase o sfoară din buzunar şi începu să-l lege.

*
* *

După ce-l legă bine de mîini şi de picioare pe cel care zăcea la pămînt fără suflare, Ciupitu îl aruncă ca un sac pe

umăr și o porni spre un mic bordei îngropat în pămînt și acoperit de stuf. Un lacăt greu și ruginit atîrna la ușa de scînduri. Ținîndu-l cînd cu o mînă, cînd cu cealaltă pe omul care atîrna în spatele lui, Ciupitu se scotoci prin buzunare, înjurînd îngrozitor, și, în sfîrșit, găsi cheia. Descuie lacătul, și-apoi — aplecîndu-se brusc — îl aruncă pur și simplu pe așa-zisul Prinț în ușa de scînduri, care se deschise și se izbi de perete cu un zgomot asurzitor.

Băieții îl văzură pe Prinț zburînd și dispărînd în bezna din bordei. După ce puse lacătul la loc, omul cu fața ciupită ridică pușca de jos și se răsti la cei doi băieți :

— Și-acum e rîndul vostru ! Hai, marș înainte !

Abia acum Scatiul și Babușcă observară că Chioru nu mai era lîngă ei. Dispăruse în colibă. Omul cu fața ciupită îi îmbrînci într-acolo.

Pătrunzînd în colibă, Scatiul și Babușcă se treziră mai întîi într-o tindă. În afară de-o pirostrie și de-un ceaun afumat, care zăceau în cenușă, într-o coastă, ca o corabie eșuată la mal, nu se mai afla nimic. În încăperea alăturată, Chioru — urcat pe-o masă de scînduri grosolane, așezată pe patru pari groși bătuți în pămînt — ascuțea o nuielușă de salcie. Îmbrînciți din urmă, Scatiul și Babușcă se treziră în fața lui.

— Să spuneți, mormăi Chioru, cum l-ați aranjat pe Fredy și ce-ați cîștigat la afacerea asta ?

Scatiul simți că i se urcă sîngele în cap.

— Ascultă, nene, spuse el, cu glas tremurător de mînie. Nu știu de ce tot dați zor cu profesorul ăsta... Eu sînt barcagiu în port, la Pradina... Mă cunoaște toată Dunărea... Pe mine și pe Babușcă... Nu-i așa, Babușcă ?

Babușcă scoase brusc capul dintre umeri și spuse, parcă trezit pe neașteptate din somn :

— Mai e vorbă !

— Profesorul m-a tocmit să-l duc la „Ostrovul lupilor"... și l-am dus. Asta-i tot ! continuă Scatiul. Ba nu, mai era s-o

și pățim. Un vînător și un bărbos ne-au alergat toată balta.

— Minți ! urlă Chioru, ascuțind nuielușa de salcie și înfigînd cuțitul în masă. Fredy și-a dat sfîrșitul în brațele mele. Știi care au fost singurele lui cuvinte ?

Scatiul și Babușcă ridicară din umeri.

— Băieții... Pradina... știu tot... Răzbună-mă... Asta ca să știți bine că despre voi e vorba, spuse, aproape țipînd, Chioru, fulgerîndu-i cu privirea. Mai cîntă și-acum, Scatiule, dacă poți !

— Ce atîtea vorbe, șefule, strigă Ciupitu, ridicînd pușca și manevrînd închizătorul. Le tragem cîte un glonț și gata ! Am pierdut și-așa destulă vreme cu ei.

— Ia-i ! tună Chioru, sărind de pe masă. Du-i în pădurice și termină cu ei !

Scatiul și Babușcă înțeleseră că viața lor atîrnă acum de-un fir de păr.

— Ți-am spus, măi ? strigă deodată Scatiul, întorcîndu-se spre Babușcă, privindu-l drept în ochi. Ți-am spus să luăm ceasurile și s-o ștergem ? Ți-am spus, măi ?

Babușcă îl privi o clipă mirat, și-apoi ochii lui verzi scînteiară. Înțelesese.

— Eu n-am vrut ? se apără el cu îndîrjire. Tu, cu barca și cu spitalul tău, ai încurcat treaba.

Cei doi răufăcători încremeniră, ascultînd cu urechile ciulite.

— Ia stați ! spuse într-un tîrziu Chioru. Ce tot vă certați acolo ? Despre ce ceasuri e vorba ?

Scatiul îi făcu un semn lui Babușcă cu cotul să tacă.

— Ba am să spun ! strigă acesta cu o voce pițigăiată, apropiindu-se de Chioru. Dacă îți dăm ceasurile, ne dai drumul, nene ?

— Ceasurile de aur ?! bîigui Chioru, în timp ce o sudoare rece îi îmbrobonea fruntea. Știți unde sînt ceasurile ?

— Da ! minți Babușcă.

— Unde sînt ? întrebă, aproape în şoaptă, Chioru. La „Ostrovul lupilor“ ?

— Da ! continuă Babuşcă. Vînătorul şi Bărbosul le-au îngropat acolo. Erau într-o valiză galbenă...

— Ţi-am spus eu ? strigă triumfător Chioru, întorcîndu-se spre omul cu faţa ciupită, în timp ce sudoarea i se scurgea pe obraji. Ţi-am spus eu că le-au îngropat acolo ?

Ciupitu clătină neîncrezător din cap.

— Şi dacă guşterii ăştia ne mint ?

Chioru smulse cuţitul înfipt în masă şi îl vîrî într-o teacă de piele, atîrnată de curea, pradă unei nemaipomenite agitaţii.

— O sută de ceasuri de aur... O sută... Fugi ! Fugi şi caută hîrleţul... Ia şi vîslele... Plecăm ! Plecăm la „Ostrovul lupilor“! Ce-ai rămas aşa ? Aleargă ! Ce stai ?

Ciupitu rezemă puşca de perete şi dispăru repede din încăpere, ca o umbră.

Deodată Chioru se opri şi privi lung spre cei doi băieţi. Acum Scatiul şi Babuşcă înţeleseră de ce bărbatul din faţa lor era poreclit Chioru. Din cînd în cînd, un ochi îi aluneca într-o parte şi cîteva clipe se uita cruciş.

— Ar fi bine, spuse liniştit acesta, ştergîndu-şi fruntea cu dosul palmei, ca ceasurile să fie într-adevăr la „Ostrovul lupilor“. Altfel am să vă jupoi de vii ! S-a înţeles ?

Scatiul şi Babuşcă îi înfruntară privirea în tăcere.

În clipa aceea, Ciupitu apăru în pragul uşii cu două vîsle grele pe umăr şi o cazma în mînă.

— Sînt gata, şefule ! spuse el.

*
* *

Chioru ridică puşoa rezemată de perete şi făcu semn celor doi băieţi să părăsească încăperea. Cînd toţi patru ieşiră afară din coliba întunecoasă, Chioru se opri şi, întinzînd braţul,

arătă băieților un stol de rațe sălbatice care zburau departe, deasupra pădurii de sălcii.

— Plecăm la „Ostrovul lupilor", le spuse el, dar băgați de seamă ! Să nu încercați să fugiți ! Cînd trag, nu greșesc niciodată ținta. Priviți ! adăugă el, ducînd pușca la ochi și apăsînd pe trăgaci.

Detunătura armei cutremură pădurea. Rața sălbatică, care zbura în fruntea stolului, zvîcni, se dădu peste cap, și-apoi căzu lung în picaj, dispărînd undeva, departe, în frunzișul pădurii.

Cu un rînjet de satisfacție, Chioru manevră închizătorul armei și cartușul gol căzu, fumegînd, la picioarele celor doi băieți, care îl priviră înmărmuriți.

— Așa că vă este clar pe ce picior dansați... nu ? le spuse Chioru, privindu-i cu un zîmbet ironic. Veți fi voi șmecherii Dunării, dar pe Chioru nu l-a tras încă nimeni pe sfoară. Hai, luați-o spre pădure !

— Și cu sticletele ce facem ? interveni Ciupitu, arătînd spre ușa de scînduri a bordeiului. Îl curățăm ?

— Ne răfuim cu el la întoarcere ! răspunse Chioru, grăbit. Să punem mai întîi mîna pe ceasuri. Să mergem !

Și întregul convoi se puse în mișcare. Cu mîinile legate la spate, Scatiul și Babușcă, încadrați de cei doi răufăcători, intrară în pădurea de sălcii și — străbătînd lăstărișurile încîlcite și dese ca peria — ajunseră din nou pe malul canalului unde îi aștepta barca ; la apariția lor neașteptată, o droaie de șobolani de apă negri, cafenii, cu boturile turtite și urechile scurte, săriră din barcă în apă și dispărură ca prin farmec în adîncurile limpezi ale canalului.

— Urcați-vă în barcă... și lungiți-vă cu fața în jos ! le porunci Chioru celor doi băieți, împingîndu-i spre luntre. Care ridică capul... s-a dus ! adăugă el, făcîndu-i semn Ciupitului să pună vîslele.

Barca era plină cu fîn proaspăt cosit. Scatiul și Babușcă se urcară în luntre și se trîntiră în fîn, cu fața în jos. Cei doi rău-

făcători se urcară, și barca începu să alunece ușor pe apă, în clipocitul delicat, abia auzit, al lopeților.

Stînd culcat cu nasul în fîn, Scatiul înțelesese ce anume atrăsese droaia de șobolani în barcă. Fînul mirosea puternic a pește. Ici, colo, încurcate în fîn, se zăreau cîteva săbioare, căzute pesemne acolo dintr-o vîrșă a Ciupitului.

Deodată ochii Scatiului scăpărară. Întoarse încet capul spre Babușcă, dar acesta, cu un aer încremenit, privea la peștișorii risipiți prin fîn ca la cine știe ce minune.

— Babușcă ! șopti Scatiul.

Babușcă întoarse brusc capul. Un fulger verde îi țîșni din ochi, apoi pleoapele îi căzură încet, somnoroase.

— Le facem... „ferăstrăul"? întrebă el tot în șoaptă.

Scatiul îl privi drept în ochi și dădu ușor din cap.

— Gura ! strigă Chioru undeva la spatele lor. Ce tot șușotiți acolo ?

Scatiul și Babușcă tăcură. Barca înainta mereu printre stufărișuri. După vreo două ore de mers, Chioru anunță triumfător :

— „Ostrovul lupilor" ! Ridicați-vă !

Scatiul și Babușcă se întoarseră și se ridicară în capul oaselor. În fața lor, învăluit în perdele de aburi, răsărise din nou „Ostrovul lupilor", plutind parcă, într-o tăcere grea, în mijlocul întinderilor nemișcate de apă.

— Unde acostăm ? întrebă Chioru îngrijorat, ațintind asupra celor doi o privire grea și întunecată. La salcie ?

— Da... la salcie ! răspunse liniștit Babușcă. Dar ne dai drumul, nene ?

— Bineînțeles ! Îmi dați valiza și sînteți liberi ! spuse cu un aer ciudat Chioru, trăgînd cu coada ochiului spre omul cu fața ciupită. Nu vedeți ? Ciupitu abia așteaptă... să vă dea ordinul de lăsare la vatră.

Omul cu fața ciupită rînji și tăcu. Peste cîteva minute, cu scrîșnet prelung, barca se opri la mal, în dreptul salciei uscate.

— Ei, unde-s ceasurile ? întrebă Chioru, cînd toți coborîră pe mal, ștergîndu-și fruntea leoarcă de sudoare cu dosul palmei. Aici ? La piciorul salciei ?

— Nu... nu... a... acolo... se bîlbîi Babușcă, arătînd cu mîna spre păpurișul culcat, la cîțiva metri de salcia pe unde înainte trecuseră Vînătorul și Bărbosul, cînd porniseră să cerceteze „Ostrovul".

— Unde... acolo ?! se miră Chioru.

— Pe... Pe-acolo au luat-o cu valiza și cu un hîrleț în mînă ! se bîlbîi Babușcă din nou. Cînd s-au întors, erau fără valiza galbenă. Aveau doar hîrletul cu ei.

Ochii Chiorului se măriră, de parcă ar fi vrut să sară din orbite. Alb ca varul, întinse încet mîna, și-apucînd țeava pușții scoase arma din barcă.

— Mie îmi vindeți voi gogoși de-astea ? spuse el încet, scoțînd piedica armei. Mie ?

Și ridicînd arma o puse la ochi.

— Nu trage, șefule ! strigă Ciupitu, care între timp se apropiase de păpuriș. Se pare că gușterii au dreptate. Privește ! Sînt urmele Vînătorului și ale lui Max.

Chiorul luă arma de la ochi și se repezi cu ea în mînă spre păpuriș. Îngenunche, dădu păpurișul la o parte și, după ce adulmecă pămîntul cîteva clipe ca un copoi, spuse cu glasul sugrumat :

— Hîrletul... Da... Hîrletul, repede hîrletul ! Urmele or să ne ducă la locul unde au îngropat valiza.

— Și cu băieții ce facem ? Îi luăm cu noi ? întrebă Ciupitu, gata să pornească spre barcă după hîrleț.

— Dă-i dracului acum ! strigă Chioru, culcînd ca un apucat păpurișul în stînga și în dreapta. Leagă-i de mîini și de picioare și vino după mine !

Și Chioru dispăru, în patru labe, în păpuriș.

După ce-i legă pe cei doi băieţi zdravăn, azvîrlindu-i ca pe nişte saci lîngă o salcie, Ciupitu luă puşca şi hîrleţul din barcă şi se repezi şi el pe urmele Chiorului.

Abia dispăru, cînd se petrecu un lucru extraordinar.

Scatiul şi Babuşcă se încovrigară brusc şi trupurile lor subţiri şi elastice alunecară cu uşurinţa unor ţipari printre mîinile lor legate la spate.

— Ai luat şi tu cîteva săbioare ? întrebă Scatiul, desfăcînd palmele în care se vedeau cîţiva peştişori striviţi.

— Luat, spuse Babuşcă, dacă „jupînul" e acasă, într-un sfert de ceas am şters-o.

— Dă-i drumul ! şopti Scatiul şi — azvîrlindu-se la pămînt — se rostogoli spre o salcie care se afla la cîţiva paşi de ei.

Babuşcă îl urmă. Sub rădăcinile putrede ale salciei uscate, spălate şi albite de ploaie, se zăreau cîteva găuri adînci şi întunecoase. Cu mişcări iuţi, aproape fulgerătoare, cei doi băieţi aşezară săbioarele grămadă în dreptul unei găuri.

— Şi-acum... costreii ! strigă Scatiul, începînd să smulgă cu mîinile legate nişte frunze lungi, subţiri şi lucioase, ce creşteau prin apropiere ; le presără peste grămăjoara de peşte. Babuşcă smulgea şi el frunzele cu o iuţeală de maimuţă.

În curînd, peştişorii dispărură sub o grămadă de frunze. Babuşcă, legat cum era, se aşeză în genunchi şi ridică mîinile deasupra grămezii de frunze, gata parcă să dea o lovitură nimicitoare.

— Lasă-l pe mine, Scatiule ! şopti el, cu aerul lui somnoros. Cred că jupînul a şi simţit mirosul de peşte !

Scatiul se rostogoli într-o parte şi, aşezîndu-se pe o coastă, ascultă cu urechile ciulite glasurile celor doi răufăcători ce răzbeau surd pînă la ei de undeva, de departe, din păpurişuri.

La picioarele salciei, în genunchi, Babuşcă aştepta încordat. Clipele treceau.

Deodată, grămada de frunze tresări uşor. Apoi... din nou linişte. Nici o mişcare. După o clipă, frunzele tresăriră încă o dată. Babuşcă părea de piatră. Brusc, frunzele se ridicară puţin şi, în clipa aceea, mîinile lui Babuşcă căzură fulgerător, ca o ghilotină.

— L-am prins ! Era acasă „jupînul" ! şopti înfrigurat Babuşcă. Hai, Scatiule, vino să-l punem la treabă !

Scatiul se apropie de Babuşcă şi vîrî mîna sub grămada de frunze.

Peste cîteva clipe, apăru un şoarece de apă.

— Hai, „jupîne" ! Dă-i drumul la „ferăstrău" ! spuse cu un aer vesel Scatiul, lipindu-l de pămînt şi prinzîndu-i picioarele cu legătura de sfoară ce-i înfăşura mîinile.

„Jupînul" se încovrigă şi începu să roadă cu furie sfoara care îl ţinea prizonier.

Glasurile celor doi răufăcători care cotrobăiau şi săpau ici-colo prin păpurişuri se auzeau din ce în ce mai aproape. Şobolanul de apă rodea frînghia din ce în ce mai furios. Deodată, unul dintre nodurile care ţinea mîinile Scatiului plesni, se destrămă şi, o dată cu el, celelalte se lărgiră şi se desfăcură ca prin farmec. Mîinile Scatiului erau acum libere. Cu un chiţcăit scurt, „jupînul" se dădu peste cap şi dispăru ca un fulger în gaura de sub salcie.

— Hai, Babuşcă ! Dă mîinile încoace ! strigă Scatiul, încercînd să dezlege mîinile prietenului său.

Dar totul fu zadarnic. Nodurile duble şi puternice, pe care le făcuse bătrînul marinar, erau cu neputinţă de desfăcut.

— La barcă ! La barcă, Babuşcă ! strigă cu furie neputincioasă Scatiul. O să te dezleg pe drum ! Repede, repede !

Băieţii se rostogoliră spre barca care se legăna uşor pe valuri lîngă mal. Scatiul se aruncă în barcă. Tocmai se pregătea să-l ajute pe Babuşcă, legat cobză, să se urce în lotcă, cînd foşnete puternice răsunară în păpuriş şi înjurăturile groaznice

ale Chiorului, care se întorcea, tunînd și fulgerînd, ajunseră pînă la ei.

Scatiul și Babușcă înțeleseră că era prea tîrziu ca să mai poată fugi cu barca.

*
* *

— Ce facem ? strigă desperat Babușcă. Vin, îi auzi ?

Păpurișurile foșneau din ce în ce mai aproape. Nu mai era nici o clipă de pierdut.

— Babușcă, scoate-ți pantofii și aruncă-i pe mal ! strigă Scatiul, în timp ce desprindea cu mișcări fulgerătoare vîslele de la barcă. Așa... Stai că vin și eu ! adăugă el, sărind jos din barcă cu vîslele în mînă.

Ajuns lîngă Babușcă, le azvîrli jos, își scoase cămașa și pantofii, pe care îi azvîrli peste ai lui Babușcă. Acum înjurăturile Chiorului răsunau în păpurișuri la cîțiva pași de ei. Scatiul apucă din nou vîslele și, peste cîteva clipe, băieții se rostogoliră de pe mal, spre păpuriș.

— Privește ! strigă Chioru, apărînd peste cîteva clipe cu pușca în mînă și arătînd spre cămașa Scatiului și pantofii celor doi băieți, azvîrliți pe mal. Au șters-o ! Cum i-ai legat? adăugă el, ridicînd de jos sfoara roasă de șobolan și arătîndu-i-o Ciupitului. Cu o sfoară putredă, ai ?

— Și ne-au luat și vîslele ! gemu înfricoșat Ciupitu. Au șters-o cu ele... înot... pe canal !

— Pe canal ?! strigă Chioru. Ne-au luat vîslele ca să nu-i putem ajunge cu barca. Ei bine, stați că v-arăt eu vouă ! adăugă el alb de mînie, azvîrlind pușca în barcă și scoțîndu-și cămașa. O să vedeți voi acum cum înoată Chioru ! Hai, Ciupitule, vino cu mine ! Nu pot fi departe. Îi prindem cît ai zice pește !

Cu un salt spectaculos, Chioru se aruncă în apă și începu să înoate cu iuțeală fantastică spre gura canalului, pe urmele

elor doi băieți. Omul cu fața ciupită îl urmă și peste cîtva imp, cei doi răufăcători, înotînd vîrtos, pătrunseră pe gura analului și dispărură după perdeaua înaltă de trestii. În eeași clipă, păpurișul din spatele bărcii foșni și Scatiul își ăcu apariția cu vîslele în mînă.

— Hei, Babușcă, poți să ieși ! spuse el liniștit. Păcăleala a prins. O să ne caute ei mult și bine.

Babușcă, legat cobză de mîini și de picioare, se rostogoli l el afară din păpuriș și adulmecă, cu urechile ciulite, liniștea inderilor de apă.

— Greu, Babușcă ? îl întrebă, zîmbind, Scatiul.

— Greu ! răspunse oftînd Babușcă. Cu ăștia văd c-am escurcat-o. Să văd cum o descurc iar acasă. Cred că tata mi-a planificat o bătaie.

— S-o ștergem atunci ! șopti Scatiul. Așteaptă-mă o clipă, Babușcă, mă duc să aduc o scoică !

Și în clipa următoare sări în apă. Ajuns la cîțiva metri de al, Scatiul se opri brusc, trase aer în piept și dispăru, cu ițiile ridicate, în adîncuri. Ajuns sub apă, se răsuci fulgerător o porni repede spre fundul ghiolului. Pe măsură ce înainta, inzele ușoare și jucăușe de soare se topeau. Apa devenea din în ce mai rece și mai întunecată. Scatiul cobora mereu. Acum jurul lui domnea bezna. Pînza de brădiș sălbatic, plutind colo în adîncuri, i se încolăcea de mîini și de picioare, îi ția pieptul și gîtul, legănîndu-se în întuneric, ca brațele or caracatițe uriașe. Scatiul cobora mereu. Capul îi vîjîia, în gură simțea gustul sîngelui, care îi curgea din nas. În rșit, mîna Scatiului întîlni fundul rece și vîscos al ghiolului. așează cu burta pe mîl și se roti de cîteva ori repede, ca o orișcă. Deodată, degetele lui întîlniră o piatră rece și lu- oasă. Scoica ! Cu o săritură, Scatiul o smulse din nămol.

— Sus ! Sus la aer ! îi strigă parcă cineva la ureche, și în pa următoare, cu scoica în mînă, Scatiul zbura în sus, ca o geată.

Cînd apăru la suprafaţa apei, Scatiul auzi nişte urlete prelungi care veneau dinspre gura canalului. Întorcînd capul, zări pe Chioru şi omul cu faţa vînătă care se întorceau, zburînd parcă pe apă, spre el. Cu cîteva aruncături de braţ, Scatiul ajunse la mal, trînti scoica de pămînt, care se prefăcu în ţăndări, şi-apucînd o bucată de scoică spartă se repezi la Babuşcă. Coaja de scoică tăia ca un brici. Cît ai clipi din ochi, Scatiul reteză legăturile care îl ţineau prizonier pe Babuşcă, şi-apoi cu o singură mişcare fulgerătoare îi eliberă picioarele.

— La barcă, la barcă, Babuşcă ! strigă Scatiul, azvîrlind coaja de scoică şi ridicînd lopeţile de jos. Priveşte ! Vor să ne taie drumul spre „stăvilar" !

Într-adevăr, cei doi îşi schimbaseră direcţia de înot şi acum veneau, ca nişte ulii pe diagonală, cu gîndul să taie calea celor doi băieţi.

Scatiul şi Babuşcă, în barcă, potrivirăă lopeţile şi peste cîteva clipe, cu o smucitură puternică, luntrea se repezi înainte. Cursa începu. Lopeţile gemeau, trosneau, în timp ce luntrea sărea din cînd în cînd peste valuri, ca o uriaşă lăcustă neagră. Tăindu-le calea, Chioru şi omul cu faţa ciupită veneau glonţ spre ea.

— Ne taie calea! strigă Scatiul, arătînd cu capul spre răufăcători şi continuînd să tragă vîrtos la vîsle. Ia arată-le ce ştii, Babuşcă ! Opreşte-i !

— Am înţeles ! răspunse scurt Babuşcă, şi vîrînd repede mîna în sîn scoase praştia.

Cu mişcări sigure, potrivi în ea o pietricică albă, şi-apoi duse praştia fulgerător la ochi.

— I-am prins ! strigă triumfător Chioru, făcîndu-i semn cu mîna Ciupitului să se repeadă la barcă.

Dar chiar în clipa aceea, Chioru auzi un bîzîit prelung, iar apa de sub nasul lui explodă. O ploaie de stropi înspumaţi îl plesni peste faţă, îl orbi, îl înecă şi el rămase năucit, cu mîi-

ıtinsă spre barca care — asemeni unui ţipar prelung — alu-ecă şi trecu ca o năluca pe lîngă el.

* * *

Băieţii scăpaseră. Scatiul vîslea cu putere, în timp ce Ba-uşcă, cu praştia în mînă, gata să tragă, privea în urmă, acolo nde, departe, din ce în ce mai departe, capetele celor doi iufăcători, apărînd şi dispărînd în valuri, se estompau şi se ıpeau încet prin perdelele de aburi.

— Babuşcă, treci la vîsle ! spuse vesel Scatiul. Am scăpat ! ıtr-o oră sîntem la „stăvilar".

Babuşcă îşi ascunse traista în sîn şi dînd la o parte cu rijă puşca încărcată a Chiorului, care îi aţinea calea rezе-ıată de marginea bărcii, se aşeză lîngă Scatiu.

— Ia te uită cine voia să pună mîna pe noi ! mormăi el ispreţuitor, apucînd o vîslă şi-aruncînd o ultimă privire spre Ostrovul lupilor". Păi dacă eram proşti, nu muream de mult ? ra nevoie de Chioru şi de Ciupitu ăla ?

Înfigînd cu sete vîslele în apă, băieţii navigau în plin hiol. În urma lor, „Ostrovul lupilor", învăluit în aburi ca ıtr-o mare de pene albe, se depărta încet, încet, micşo-ndu-se.

— Priveşte, Babuşcă ! Se apropie un remorcher ! strigă eodată Scatiul, oprindu-se din vîslit şi arătînd cu mîna un unct cenuşiu, învăluit într-un nouraş de fum negru, care enea spre ei cu repeziciune.

Babuşcă sări în picioare şi duse palma streaşină la ochi.

— Scatiule, spuse el, după ce privi cîteva clipe în tăcere ore vasul care se apropia. Ştii cine vine ?

— Nu ! răspunse acesta, ducînd şi el palma streaşină la chi. Nu se poate ! adăugă apoi, sărind la rîndu-i în picioare învîrtindu-se ca un lup încolţit în barcă. Vine bătrînul lurfatlar ! E remorcherul lui.

— El este ! şopti repede Babuşcă, rotindu-şi privirea în jur, vrînd parcă să găsească o scăpare. O să ne ajungă din urmă şi-o să ne scufunde. Ce facem, Scatiule ?

Scatiul privi departe, peste ape, spre stufărişurile care se vedeau în zare, ca o linie subţire şi delicată de tuş.

— N-avem timp să ajungem în stufărişuri ! spuse el. La vîsle, Babuşcă ! La vîsle ! Poate bătrînul nu ne-a zărit. Să schimbăm direcţia !

Se repeziră la vîsle. Peste cîteva clipe, barca zbura spre stufărişuri, sărind peste valuri, muşcînd şi sfîşiind apa cu botul ei ascuţit, azvîrlind-o ca nişte petice înspumate în aer. Dar şi remorcherul îşi schimbase direcţia. Cei doi băieţi desluşeau acum coşul lui înalt şi negru, mîncat de rugină, ce venea spre ei, scuipînd din cînd în cînd în văzduh coloane înalte de fum.

— Şi totuşi vine spre noi ! strigă Babuşcă, vîslind şi întorcînd mereu capul spre remorcherul care se apropia cu motoarele duduind în plin. Ne ajunge din urmă.

— N-avem ce face ! Să ne pregătim de luptă, Babuşcă ! spuse liniştit Scatiul, dînd drumul vîslei, cu privirea aţintită spre vasul scorojit şi putred, care acum venea şerpuind, în plină viteză, drept spre barcă. Repede ! Dă-mi puşca, Babuşcă !

Babuşcă îl privi o clipă cu gura căscată.

— Puşca ? ! îngăimă el. Păi ştim noi să tragem cu puşca ?

Scatiul îl dădu la o parte, şi-apucînd puşca, se trînti în fîn, rezemînd ţeava armei de marginea bărcii ; apoi o îndreptă spre remorcherul care se apropia.

— Hai, Babuşcă... praştia ! Ce stai ?

Ca trezit din somn, Babuşcă scoase praştia din sîn şi se trînti lîngă Scatiu, în fîn. Parcă speriat de poziţia războinică a celor doi băieţi, remorcherul o coti la stînga într-un vîrtej de spumă.

— Fuge ! strigă bucuros Babuşcă. A văzut că avem puşcă. O ia la sănătoasa. Uraaa !

Dar bucuria îi fu de scurtă durată. Remorcherul se opri brusc, apoi, rotindu-se de cîteva ori în jurul lui, o porni din nou spre barcă. Acum era aproape.

Pe măsură ce vasul înainta spre ei, o uimire fără de margini îi cuprindea pe cei doi băieți. În cabina pilotului — prin geamul mare și afumat, pe jumătate spart — nu se zărea nimeni. Uriașa cîrmă se clătina singură, ca un om beat, cînd într-o parte, cînd în alta.

— Ce-i asta, Babuşcă ? ! făcu uimit Scatiul, lăsînd patul armei să cadă în barcă. Privește ! Nu-i nimeni la cîrmă !

— Și nici pe punte ! adăugă aiurit Babuşcă. Să știi că bătrînul s-a îmbătat pe undeva și-o fi scăpat remorcherul.

— Și-acum aleargă nebun, de unul singur, pe apă ! Uită-te la el ! Să-l prindem ! Ce zici ? spuse Scatiul, înviorîndu-se deodată. O să putem ?

— Ba bine că nu ! mormăi Babuşcă, azvîrlind praștia în barcă și începînd să-și suflece mînecile de la cămașă. Vîslește spre el ! O să mă prind de scară.

* * *

Scatiul sări la vîsle și dintr-o singură mișcare a lopeților întoarse barca cu botul spre remorcherul care sosea. Ghemuit în barcă ca o pisică gata să sară, Babuşcă îl aștepta. Și remorcherul sosi aproape de ei, cu duduitul asurzitor al motoarelor. Babuşcă se desfăcu fulgerător și, aruncîndu-se în apă, se prinse de scara remorcherului.

— L-am prins ! gemu el, în timp ce Scatiul apropia încet, încet barca de pîntecul ruginit al remorcherului care, împreună cu ei, înainta acum spre stufărișuri.

— Urcă-te sus, Babuşcă ! strigă Scatiul, prinzîndu-se și el de scară. Vin și eu ! Să leg numai barca !

Babuşcă urcă scara de fier și sări pe puntea remorcherului. Ușa magaziei, în care bătrînul marinar îi aruncase pe cei doi

băieți, era larg deschisă și se bălăbănea la fiecare legănare
vasului. În jurul unui colac gros de frînghie, aruncat în mij
locul punții, cîteva sticle goale de vin se rostogoleau de col
pînă colo, sunînd ciudat pe scîndurile putrede și uscate. Uș
cabinei pilotului era și ea larg deschisă și se lovea mereu d
peretele cabinei cu scrîșnet ruginit.

Ușor ca o umbră, Babușcă sări peste colacul de frînghi
și, ocolind sticlele, făcu un pas pe scara care cobora în cabin
pilotului. Privind în jos, se opri și scoase un strigăt de spaimă
Lîngă cîrmă, răsturnat pe spate, cu brațele larg desfăcute, c
gura căscată, bătrînul Murfatlar — în cămașa lui marină
rească, murdară și pătat de ulei — zăcea mort într-o ploai
de cioburi, ciuruit de gloanțe din cap pînă în picioare. Sca
tiul apăru ca o umbră lîngă Babușcă.

— Ce-i ? ! întrebă el în șoaptă. De ce-ai strigat ?

— Pri... privește ! se bîlbîi Babușcă, neîndrăznind să schi
țeze nici o mișcare. Bă... bătrînul Murfatlar...

Dînd cu ochii de bătrînul care zăcea pe podeaua cabinei
Scatiul se îngălbeni la față. Cu vocea stinsă și înfrigurată abi
îngînă :

— L-a omorît cineva ! S-o ștergem, Babușcă ! Și înc
repede.

Ca la o comandă, băieții urcară treptele scării care ducea
afară, săriră peste colacul de frînghie răsucit pe punte, și-apo
dintr-un salt fantastic se aruncară peste bordul remorcherulu
Căzură amîndoi deodată, bufnind, în fînul din barcă. Scatiu
se ridică și dezlegă barca cu mîini tremurătoare. Remorcheru
țîșni înainte și luntrea rămasă în urmă pendulă de cîteva ori p
crestele valurilor, țîșnite de sub vas. Cu motoarele duduind di
plin, remorcherul se îndepărtă șerpuind bezmetic pe întindere
de apă nesfîrșită a ghiolului. Privind în urma lui, cei do
vîsleau tăcuți și încordați. Trăgînd la vîsle, nici Scatiul și nic
Babușcă nu bănuiau că în curînd aveau să fie singurii martor

care știau ce se întîmplase la bordul micului vas. Și totuși, cei doi băieți nu cunoșteau încă multe lucruri. Ei ar fi rămas surprinși să afle că așa-zisul profesor pe care ei îl aduseseră la „Ostrovul lupilor" făcuse parte la început din aceeași bandă cu Vînătorul și Bărbosul, iar Chioru nu era altcineva decît fratele lui Max. Totul mersese ca pe strună pînă în ziua cînd traulerul „Regina mării" acostase în port, purtînd la bord ceasurile de aur trecute prin contrabandă. Atunci Chioru se hotărî ca, împreună cu Profesorul, să-l tragă pe sfoară pe Vînător și pe Max, fratele său. Cu o oră mai înainte de timpul fixat ca întreaga bandă să se urce pe bordul remorcherului, Profesorul dădu lovitura de unul singur și fugi cu ceasurile de aur spre „Ostrovul lupilor", unde avea întîlnire cu Chioru. Prinzînd de veste, Vînătorul și Max îl ajunseră din urmă cu o barcă cu motor, puseră mîna pe ceasuri și-l pedepsiră pe complicele trădător prin moartea groaznică pe care o cunoaștem.

Scatiul și Babușcă habar nu aveau de toate aceste amănunte. Ei lopătau acum de zor spre gura canalului care ducea spre „stăvilar".

Deodată cei doi băieți auziră departe, în gura canalului, un bîzîit ușor, și peste cîteva clipe pe apele ghiolului apăru un mic punct negru, care se apropia de ei cu repeziciune.

— Privește, Babușcă ! strigă vesel Scatiul, dînd drumul vîslelor și sărind în picioare. E șalupa lui nenea Vlad. Vine spre noi ! adăugă el, agitînd brațele deasupra capului și începînd să strige : Aici !... Aici, nene Vlad !... Sîntem aici !

Babușcă aruncă vîslele și — lucru neașteptat la el — începu să sară ca o broască prin fînul din barcă, făcînd tumbe cît îl ținea puterile.

Acum șalupa era aproape. Băieții îl vedeau pe Vlad, în cămașa lui albă, cu un binoclu atîrnat de gît, la prova vasului, și-alături de el, pe Spic, care sărea din cînd în cînd, nerăbdător, lătrînd vesel spre cei doi băieți.

Peste cîteva minute, ajutați de cîțiva ostași înarmați, Sc[a]tiul și Babușcă urcau pe puntea șalupei militare, acompania[ți] de lătratul vesel și asurzitor al cîinelui-lup.

— Formidabil ! spuse Vlad, privind spre barca pe ca[re] tocmai atunci un ostaș o lega de șalupă. Pușca și hainele sî[nt] ale lui Chioru !

— Da ! răspunse Scatiul rîzînd și strîngîndu-l la piept p[e] Spic, care i se aruncase în brațe. Am șters-o și i-am lăsat go[l] pușcă.

— I-ați lăsat ? Pe cine ? ! se miră Vlad. Mai era cineva ?

— Da, unul Ciupitu ! continuă Scatiul. Un om cu fa[ța] ciupită de vărsat de vînt.

— Interesant ! Ia stați jos și povestiți-mi, băieți ! Ați î[n]tîlnit pe cineva cu numele de Prințul ?

* * *

Cu răsuflarea tăiată, Scatiul îi povesti lui Vlad pățan[ia] Prințului și felul cum acesta fusese doborît și aruncat în bo[r]deiul săpat în pămînt.

— Ciudat ! spuse Vlad, întunecîndu-se deodată la fa[ță] Moartea adevăratului Prinț a fost păstrată în cel mai mar[e] secret. Înseamnă că cineva din personalul spitalului închisori[i] a trăncănit. Vom vedea cine. Pînă una, alta, viața lui Preda[,] cel care a jucat rolul Prințului, este în mare pericol. Dac[ă] Chioru ajunge la bîrlogul lui înaintea noastră, locotenentul[ui] major Preda este pierdut. Trebuie să-l găsim ! Spuneai de-u[n] marinar bătrîn care v-a închis în magazie. Cum îl cheamă ? Nu cumva Murfatlar ?

— Bătrînul marinar nu ne mai poate ajuta ! spuse Scatiu[l] încet. E mort. Nu-i așa, Babușcă ?

Acesta sări repede :

— Zău, nene Vlad, l-am văzut și eu cu ochii mei ! Er[a] făcut sită.

Babuşcă povesti repede întîlnirea lor cu remorcherul-fantomă.

— Deci bătrînul Murfatlar, spuse uimit Vlad cînd Babuşcă încheie povestirea, a fost doborît de-o rafală trasă în geamul cabinei şi, curios, în timp ce remorcherul mergea !

În clipa aceea, un ostaş cu automatul în mînă se apropie în pas alergător de Vlad şi strigă, arătînd cu mîna undeva, în zare :

— Tovarăşe căpitan ! Priviţi... Priviţi într-acolo !

Vlad şi cei doi băieţi întoarseră capetele şi rămaseră înmărmuriţi. Departe, în faţa lor, undeva, parcă în fundul ghiolului, flăcări uriaşe încătuşau orizontul, în timp ce o coloană subţire de fum se înşuruba în văzduh, desfăcîndu-se apoi într-o gigantică ciupercă neagră sub cerul încremenit de vară. Vlad duse binoclul la ochi şi privi.

— Remorcherul a fost incendiat ! spuse el după cîteva clipe de tăcere. Şi-acum se scufundă într-o mare de flăcări.

La un semn al lui Vlad, motoarele şalupei duduiră şi, făcînd un scurt ocol, nava se îndepărtă, mărindu-şi din ce în ce viteza spre vîlvătăile ce dansau la orizont.

— Deşi, continuă Vlad, lăsînd binoclul să cadă şi întorcîndu-se spre cei doi băieţi, o să ajungem prea tîrziu, oricum... mi-aţi făcut un mare serviciu, băieţi ! În sfîrşit, ştiu cine este „Rîma de mare"... sau cel puţin bănuiesc.

— „Rîma de mare" ? ! se miră Scatiul.

— Da ! spuse gînditor Vlad. Un vierme ciudat şi păros care trăieşte ascuns în nisipul mării. Pescarii îl cunosc. E singura momeală pe care o atacă chefalul. Şeful bandei este poreclit „Rîma de mare". Îl căutăm de multă vreme.

— Dar pe vas nu era nimeni ! interveni uimit Scatiul, numai...

— Totuşi... podeaua era ciuruită de gloanţe, nu ? făcu Vlad, ridicînd binoclul şi ducîndu-l din nou la ochi. „Rîma de mare" a făcut o greşeală grosolană. A vrut s-o repare în-

cendiind remorcherul. Prea tîrziu. Voi aţi văzut ceea ce trebuia văzut. Fără voi n-am fi ştiut ce s-a petrecut acolo.

Într-adevăr, pe măsură ce şalupa se apropia, remorcherul, arzînd ca o torţă uriaşă pe apă, se scufunda încet, încet, azvîrlind cu vuiete surde în văzduh trombe clocotitoare de abur.

În clipa următoare, urcînd în fugă scara de fier ce ducea în cabinele şalupei îşi făcu apariţia un radiotelegrafist care se apropie de Vlad şi îi raportă uşor agitat :

— Tovarăşe căpitan, „Libelula" la aparat ! Sînt pe recepţie.

— Veniţi cu mine ! spuse Vlad celor doi băieţi, făcîndu-le semn să-l urmeze, în timp ce Spic, luînd-o înainte, dispăru cu un salt spectaculos în interiorul şalupei.

Coborînd scara de fier, Scatiul şi Babuşcă, însoţiţi de Vlad, pătrunseră în cabina radiotelegrafistului. Căpitanul se aşeză la o măsuţă în faţa aparatului de radioemisie şi îşi puse căştile la urechi :

— Aici „Albatrosul", spuse Vlad, ridicînd microfonul şi ducîndu-l la gură. Sînt pe recepţie ! Transmite pe cifrul A ! Te ascult !

Scatiul şi Babuşcă auziră în căştile de la urechile lui Vlad un şir de sunete ciudate, fără înţeles. Apoi Vlad apăsă pe un buton şi adăugă în microfon :

— Mulţumesc, „Libelula" ! Am înţeles !

Aparatul de radioemisie amuţi.

— Şoferul dubei sanitare a fost arestat ! spuse Vlad, scoţîndu-şi căştile de radio şi punîndu-le pe măsuţă, în timp ce se ridica în picioare. Chioru l-a plătit cu bani grei. Acum ştim şi unde aţi fost îmbarcaţi pe remorcher ; la Vadul Roşu. Din păcate, moartea bătrînului marinar a tăiat firul care ducea spre bîrlogul Chiorului.

— Păi noi ştim încotro au luat-o de acolo ! spuse repede Scatiul. Ştim drumul ca pe apă ! Nu-i aşa, Babuşcă ?

Capul lui Babuşcă se deşurubă fulgerător din umeri şi ochii lui verzi scînteiară :

— Mai e vorbă !

— Cum așa ? ! făcu mirat Vlad. N-ați stat închiși tot timpul drumului într-o magazie întunecoasă ?

— Ba da ! răspunse zîmbind Scatiul. Dar eu și cu Babușcă vedem și cu urechile. Dacă n-ar fi așa, ce ne-am face noaptea în baltă ?

— Și puteți să mă duceți la Preda ? întrebă din nou, cu glas șovăitor, Vlad. Chiar acolo ? În bîrlogul Chiorului ?

Scatiul și Babușcă se priviră mirați și ridicară nedumeriți din umeri :

— Păi de ce nu ?

* * *

Șalupa militară părăsi balta și-acum zbura pe Dunăre ca o săgeată înspumată. Sus, pe la malurile abrupte și prăvălite, pădurile de sălcii cerneau în fluviu o ploaie albă și deasă. Mureau rusaliile. Căzînd cu miile în vîrtejuri rotitoare, cu sclipiri de sticlă neagră, ele dispăreau tîrîte de cureți, în adîncuri. Apoi răsăreau din nou, în lungi dîre cenușii și murdare, azvîrlindu-se într-o cursă fantastică în puhoaiele tulburi ale Dunării, ce goneau spre orizontul verde al mării.

— Privește, Babușcă ! Vadul Roșu ! spuse Scatiul, întinzînd brațul spre niște pereți de lut roșu, înalți și bolovăniți ce se apropiau văzînd cu ochii. Acolo am fost îmbarcați pe remorcher. Nu-i așa ?

— Da ! Uite și poteca pe care am coborît împreună cu Prințul, răspunse Babușcă, ținînd palma streașină la ochi. Canalul trebuie să fie pe malul celălalt.

Vlad duse binoclul la ochi, îndreptîndu-l spre celălalt mal al Dunării, năpădit de trestii și, după ce scrută cîtăva vreme, zise, lăsînd brusc binoclul în jos :

— Nu văd nimic, băieți, nici un canal ! Nu cumva v-ați înșelat ?

— La semnul meu şalupa să pornească spre malul celălalt interveni Scatiul, dîndu-l la o parte pe Spic, care i se tot urc pe picioare. Tu, Babuşcă, numără !

Băiatul începu să numere rar şi apăsat ca un metronom

— Şi-acum, spre malul celălalt ! spuse Scatiul, acoperin du-şi faţa cu braţul, în timp ce, la un semn al lui Vlad, şalup îşi schimbă direcţia, tăind valurile spre malul celălalt.

Spic urmărea scena cu urechile ciulite.

— Şi-acum, la dreapta ! strigă Scatiul, spre uimirea lu Vlad, care nu vedea în dreapta lui decît un perete înalt ş nesfîrşit de trestii. Drept înainte !

La cîrmă, de după geamul larg al cabinei, timonierul privi întrebător spre Vlad, apoi strigă, ridicînd nedumerit din umeri :

— Ce facem, tovarăşe căpitan ? Intrăm în trestii ?

Vlad păru să ezite o clipă, apoi, ridicînd braţul, ordonă :

— Drept în trestii şi... înainte, timonier ! Drept înainte !

Într-un vîrtej de spumă, şalupa o coti brusc şi se năpusti cu zgomot în desişurile întunecate şi încîlcite de trestii.

O clipă după aceea, şalupa pătrunse în apa limpede de gheaţă a unui canal.

— Formidabil ! murmură Vlad, privind uimit pînza de apă ce alerga sub el. Un canal secret ! Va să zică pe aici dispăreau banditii ca niste năluci cînd îi urmăream pe Dunăre.

Scatiul ridică capul şi, făcîndu-i semn lui Babuşcă să oprească numărătoarea, se adresă vesel lui Vlad :

— La capătul canalului e un ghiol ! O luăm întîi la stînga, şi apoi la dreapta, pînă dăm de-o cherhana ! Acolo e unul Moţatul.

După un sfert de ceas, cei de pe puntea şalupei zăriră, răsărind în mijlocul ghiolului, o construcţie ciudată, aşezată în apă pe stîlpi de lemn şi prinsă în setci şi năvoade uriaşe, desfăşurate jur împrejur, ca într-o gigantică pînză de păianjen. Şiruri de bărci negre, smolite, legate ici şi colo de niste araci, se legănau uşor, în plin ghiol, într-o stranie cadenţă, sub cerul pustiu

și încremenit. Nici o mișcare. Cherhanaua, singură în mijlocul apelor, părea grea, ca de plumb.

— Bîrlogul Chiorului este acolo ! îi spuse Scatiul lui Vlad, arătînd cu mîna crestetul întunecat al unei păduri ce se ivea la orizont, peste ape. De la cherhanaua asta am avut valurile, ca și acum, în față. Așa-i, Babușcă ? adăugă el, întorcîndu-se spre prietenul său, care tocmai făcea un schimb de strîngeri de mînă cu Spic.

* * *

Dar Vlad nu mai aștepta răspunsul lui Babușcă. Acum era sigur că băieții îl duceau la țintă. Ridicînd pîlnia uriașă ce stătea lîngă picioarele lui pe punte o duse la gură și strigă cu voce tunătoare :

— Atenție, echipaj ! Toată lumea pe punte ! Ne apropiem de bîrlogul Chiorului. Ocupați-vă posturile de luptă !

Lăsînd cherhanaua în urmă, șalupa militară își spori viteza spre pădurea de sălcii ce părea să crească încet, încet din apă. În acest timp, cîțiva ostași înarmați cu automate apărură din interiorul șalupei și — trecînd în pas alergător pe lîngă Vlad și cei doi băieți — se culcară pe punte, ocupînd poziții de tragere. După un sfert de oră, șalupa intră în plină viteză pe un canal îngust și întortocheat, ce șerpuia mereu ca o panglică printre trestiișuri încîlcite și sălbatice. Deodată, la un cot la drumului, canalul se despică brusc în două brațe — două săgeți limpezi și strălucitoare ce se înfigeau, zbumînd parcă, în întunericul umed al unei păduri bătrîne și scorburoase.

— De-aici ne-a luat în barcă omul cu fața ciupită ! spuse Scatiul, întorcîndu-se repede spre Vlad. Și-am luat-o încolo, spre dreapta.

Vlad făcu un semn din cap timonierului, și-acesta răsuci brusc cîrma. Într-un vîrtej de valuri care se năpustiră mugind

în trestiișuri și se cățărau clocotind înspumate pe malurile canalului, șalupa își schimbă din nou direcția, dispărînd sub draperiile uriașe ale sălciilor.

— Atențiune... în față ! strigă Vlad, arătînd cu mîna o barcă trasă la mal. Acostați cu băgare de seamă !

Scatiul și Babușcă văzură ostașii culcați pe punte ducînd automatele la ochi. Cîteva închizătoare clănțăniră metalic.

Încet, încet șalupa se apropie de barcă. O liniște grea și apăsătoare învăluia malul. Undeva, în inima pădurii de sălcii, o ciocănitoare bătea în coaja uscată a unui copac repede și sacadat, ca o mitralieră. Cu un scrîșnet ascuțit, șalupa se opri în mal. Bătăile ciocănitoarei încetară. Motorul șalupei mai dudui de cîteva ori în gol, și-apoi se stinse și el.

Vlad își scoase revolverul din buzunar și sări primul pe mal, urmat de Spic.

— Hai, Spic, caută urma ! șopti el, în timp ce scurta încordat, gata să tragă, malul povîrnit, înecat în bălării.

Spic își ridică deodată nasul în vînt și, urcînd în fugă malul abrupt, dispăru în pădure.

— După el ! strigă Vlad, făcînd semn cu brațul celor doi băieți și ostașilor de pe șalupă să-l urmeze. Spic ne duce la bîrlogul Chiorului.

Acum toți, urcînd malul, alergau prin pădurea de sălcii pe urmele lui Spic, ce gonea mereu înaintea lor, sărind ușor, ca o umbră peste bușteniii prăvăliți la fiecare pas, prin desișurile uscate, dese ca peria. Deodată, Scatiul și Babușcă îl văzură pe Spic culcîndu-se, făcîndu-se una cu pămîntul și încremenind cu botul pe labe și urechile ciulite. La un semn al lui Vlad, toți se trîntiră la pămînt. În fața lor, printre tulpinele scorburoase ale unor sălcii, se zărea coliba. Alături de ea, bordeiul îngropat în pămînt, în care fusese aruncat Prințul. Lacătul era scos și ușa de scînduri larg deschisă, trîntită de perete. Așadar, Chioru ajunsese aici înaintea lor.

— Numai să nu fie prea tîrziu ! murmură Vlad.

Întorcînd brusc capul spre ostașii trîntiți la pămînt alături de el, adăugă pe-un ton sec :

— Înconjurați coliba !

Peste cîteva clipe, ostașii, trăgînd automatele după ei, dispărură, trîntindu-se pe burtă, prin desișuri.

— Voi ascundeți-vă după salcia asta ! le spuse Vlad celor doi băieți, arătîndu-le o salcie groasă și uscată ce se ridica din desiș la cîțiva pași de ei. Și să nu scoateți capul ! S-a înțeles ?

Scatiul și Babușcă se ridicară dintr-un singur salt ; se ghemuiră la picioarele salciei aproape căzînd peste Spic.

Trecură cîteva minute.

Deodată, cei doi băieți auziră o detunătură, o rachetă explodă deasupra lor sus în cinci stele roșii și orbitoare, care dansară o clipă în văzduh, și-apoi se prăvăliră, fumegînd. Coliba era înconjurată.

Cu revolverul în mînă, Vlad se ridică și sări în luminiș, strigînd spre colibă, cu vocea limpede și tunătoare :

— Hei, voi cei din colibă ! Ieșiți afară ! Sînteți înconjurați ! Predați-vă !

Din colibă nu veni nici un răspuns.

Vlad tocmai se pregătea să mai facă un pas, cînd Scatiul și Babușcă văzură cum o ploaie de scîntei portocalii fulgerară în fereastra colibei un ropot asurzitor de împușcături, învăluite în fum, de se cutremură luminișul.

* * *

Vlad făcu un salt înapoi și se lipi de salcie, în timp ce gloanțele mușcau adînc din coaja aspră, zdrențuind-o în toate direcțiile. Apoi tirul se opri. O liniște adîncă învălui din nou luminișul. Ici și colo, fumul împușcăturilor luat de vînt se încolăcea, se destrăma în șuvițe subțiri ce pîlpîiau și se topeau

în văzduh. Culcați alături, după salcia uscată, Scatiul și Babușcă se făcură una cu pământul.

— Ascultă, Chiorule ! strigă spre colibă Vlad, îndreptînd țeava revolverului spre fereastra astupată cu stuf. Jocul s-a terminat ! Ieși afară de-acolo, altfel ordon deschiderea focului.

Deodată, Scatiul și Babușcă, care urmăreau scena culcați la rădăcina salciei uscate, îl văzură pe Vlad albindu-se la față. Priviră spre colibă. În gaura întunecoasă care servea de intrare, cei doi băieți văzură mișcîndu-se o siluetă albă, și peste o clipă Prințul ieși din colibă, cu mîinile ridicate. Cu armele lipite de spatele lui, Chioru și omul cu fața ciupită îl urmau.

— Preda ! murmură Vlad, în timp ce o sudoare rece îi îmbrobonea fruntea. Spic ! Spic, unde ești ?

Spic se dezlipi de lîngă cei doi băieți, și — trîntindu-se ușor — se opri la picioarele lui Vlad, culcîndu-și botul pe labe.

— Nu, căpitane... Nu... Jocul nu s-a terminat ! strigă Chioru cu o voce gîtuită de mînie, îmboldindu-l pe țeava armei pe Prinț să meargă înainte. Lasă-ne să trecem ! Situația e clară ! Hai ? Pe mine vrei tu să pui mîna ? Pe mine ?

— Spic ! îl chemă în șoaptă, pe cîine, Vlad, urmărind încordat grupul celor trei care acum se apropiau de bordeiul săpat în pămînt.

Spic sări în picioare și, cu urechile ciulite, cu capul întors puțin spre Vlad, aștepta comanda.

Vlad îngenunche lîngă el ; prinzîndu-l cu brațul pe după gît, îl privi lung, drept în ochi, și-i spuse, tremurînd ușor :

— Trebuie să-l salvăm pe Preda ! Cînd ajung în dreptul bordeiului, atacă-i și doboară-i ! Preda o să profite de învălmășeală... Înțelegi ?

Cîinele-lup își aruncă o clipă privirea spre grupul celor trei care străbătea luminișul, și-apoi, întorcînd capul, îl privi pe Vlad dintr-o parte, cu o expresie de mirare în ochi. Vlad oftă, ciufulindu-i cu mîna părul de pe creștetul capului.

— Da... Ai dreptate, continuă el cu vocea stinsă. Şi eu cred că-i o treabă primejdioasă... Prietene, hai... du-te !

Spic se întoarse brusc şi dispăru în tufişuri, spre bordeiul săpat în pămînt.

— Îl vezi ? întrebă cu glasul tunător Babuşcă, scoţînd capul de după salcie şi arătînd cu mîna în direcţia unde dispăruse Spic.

— Da ! răspunse Scatiul. Se îndreaptă spre bordei... Şi după o clipă adăugă : Unde-i acum ? Nu-l mai văd...

— Nici eu ! şopti cu sufletul la gură Babuşcă. A dispărut.

Acum grupul celor trei se afla în dreptul bordeiului săpat în pămînt, cu uşa lui grosolană de scînduri larg deschisă. Şi deodată, din umbra pădurii de sălcii, Scatiul şi Babuşcă văzură ţîşnind un fulger cenuşiu. Era Spic. Cu un salt fantastic, lung de cîţiva metri, cîinele-lup zbură prin aer şi se înfipse parcă în grumazul omului cu faţa ciupită de vărsat. Cu un urlet înfiorător, acesta scăpă puşca, şi-apoi, amîndoi, om şi cîine, se rostogoliră la pămînt. Chioru încremenise cu pistolul automat în mînă.

Prinţul sări într-o parte, şi — cît ai clipi din ochi — cu o săritură lungă, dispăru într-un desiş de sălcii. Chioru ridică automatul să tragă după el, dar îşi dădu seama că e prea tîrziu. Prinţul scăpase. Cu un urlet de furie, Chioru se întoarse, descărcînd o lungă rafală de automat spre salcia unde era ascuns Vlad. Apoi începu să se retragă spre colibă.

Mîrîind puternic, lăsîndu-l pe omul cu faţa ciupită ţintuit la pămînt, Spic se repezi după el. Sări, dar în clipa aceea Chioru îl văzu şi — ridicînd automatul — trase în el o rafală scurtă. Lovit în plin, Spic făcu o tumbă şi căzu bufnind greu la pămînt. Încercă să se ridice, se clătină, şi-apoi, parcă secerat, se prăvăli într-o parte. Chioru privi o clipă cîinele-lup care zăcea neînsufleţit la picioarele lui şi, făcînd un salt, dispăru în colibă.

* * *

În clipa cînd Chioru dispărea în colibă, Spic se ridică c greu pe labele din față și o porni înapoi, tîrîndu-și picioarel din spate, lăsînd în urma lui, în praf, o dîră lungă de sînge De după salcie, Scatiul și Babușcă îl urmăreau cu răsuflare tăiată. Cînd Spic ajunse în mijlocul luminișului, o rafală pre lungă clănțăni dinspre fereastra astupată cu stuf a colibei ș o ploaie de nouraș i de praf îl acoperi.

Mînios, cu ochi scăpărători de ură, Vlad sări de dup salcie, și cu o voce tunătoare comandă :

— Atenție la mine ! Asupra colibei... Foooc !

Și deodată întreaga pădure de sălcii se cutremură de vuietu detunăturilor. Ostașii deschiseră focul. Ici și colo, nori de fun alb se încolăceau printre crengi, încremenind deasupra tufișuri lor în pînze lăptoase și grele.

Și în infernul acesta de gloanțe care se încrucișau, zumzăin înfuriate în văzduh, Spic se tîra mereu spre salcia după car se aflau ascunși Scatiul și Babușcă.

— Spic... Spic... aici sîntem ! strigă bucuros Scatiul, sco ținînd capul de după salcie și făcîndu-i semn cu mîna cîinelui lup să se apropie. Aici sîntem, Spic ! Aici !

Zărindu-i, cîinele-lup se răsuci greoi pe labele din față ș începu să se tîrască drept spre ei. Dar chiar în clipa aceea o rafală lungă trasă de Chioru îl orbi, îl năuci și cîinele s rostogoli într-un vîrtej de praf. Cei doi băieți scoaseră u țipăt de spaimă. După ce se răsuci de cîteva ori în jurul să încet, ca acele unui ceasornic, Spic începu să se tîrască înapo spre colibă. Chiar într-acolo unde îl aștepta o moarte sigură

— Ce face ? ? ! șopti îngrozit Babușcă. Uită-te, se tîrăș înapoi spre colibă.

— Spic nu mai vede ! strigă înăbușit Scatiul. Trebui să-l salvăm cu orice preț, auzi ?

— Dar cum ? întrebă Babușcă într-un suflet.

— Vino după mine ! îi spuse Scatiul și, ridicîndu-se, săr de după salcie în luminiș.

Babuşcă îl urmă. Aplecaţi, uşor ca nişte umbre, cei doi băieţi o porniră în fugă spre cîinele-lup ce înainta tîrîş spre colibă.

— Înapoi... după salcie, băieţi ! urlă Vlad, zărindu-i pe cei doi băieţi străbătînd în fugă luminişul. Înapoi ! Aţi înnebunit ? Înapoi ! Încotro ? Înapoi !

Dar era prea tîrziu. Băieţii făcură un salt, tăindu-i calea lui Spic. Acum, încadrat de Scatiu şi de Babuşcă, cîinele, orbit, începu să se tîrască din nou spre salcia salvatoare.

Din poziţiile lor de tragere, cu mîinile încremenite pe automate, ostaşii urmăreau scena cu respiraţia tăiată.

Din clipă în clipă, împuşcăturile fatale puteau să pornească dinspre fereastra ciuruită de gloanţe a colibei, îndărătul căreia se afla, întunecat şi ameninţător, Chioru.

— O grenadă ! şopti Vlad, întorcînd capul spre unul din ostaşi, care — alături de el — fixa încordat prin vizorul automatului coliba din faţa lui. Culcînd automatul la pămînt, ostaşul deschise raniţa pe care o purta la şold şi — trîntindu-se pe spate — scoase o grenadă lungă şi grea, pe care i-o dădu lui Vlad. Acesta o prinse, îi muşcă siguranţa, şi-apoi o luă la fugă spre colibă. Ajuns la cîţiva paşi de ea, azvîrli grenada prin uşa colibei, şi-apoi căzu, într-un zbor lung şi pieziş, în praf.

Ca un fulger negru, Chioru dispăru din dreptul ferestrei, lăsînd în urma lui o ploaie de scîntei. Gloanţele muşcară pămîntul, lăsînd o dîră prelungă de praf, la o depărtare de-o palmă de Vlad, şi-apoi, şuierînd mînioase că nu-şi atinseseră ţinta, forfecară cu sălbăticie frunzişul unei sălcii şi se pierdură. Vlad îi salvase pe cei doi băieţi, atrăgînd focul nimicitor asupra lui.

În clipa următoare, o explozie formidabilă cutremură coliba. Acoperişul de stuf sări în văzduh, şi în mijlocul trombei de flăcări şi de fum ce se ridica ca o ciupercă gigantică în locul lui, Chioru, cu cămaşa în zdrenţe şi cu faţa neagră de

funingine, se rostogoli afară din colibă. Apoi se ridică gemînd uşor, de jos, cu mîinile deasupra capului.

* * *

Omul cu faţa ciupită, pe care Spic îl doborîse la pămînt şi care în timpul luptei ce se desfăşurase nu făcuse nici o mişcare, se ridică şi el greoi de jos, şi apropiindu-se de Vlad, cu mîinile ridicate, spuse cu glasul stins :

— Nu trageţi ! Mă predau şi eu !

Vlad, care îl supraveghea atent pe Chioru, îi făcu semn cu revolverul să se apropie de complicele lui, adăugînd sec :

— Şi fără trucuri, Ciupitule ! S-a înţeles ?

Ostaşii care luaseră parte la asediul colibei apăreau ici, colo din tufişuri, cu automatele întinse spre cei doi răufăcători. Careul uniformelor kaki se strîngea încet, implacabil, în jurul celor doi oameni, care — zdrenţăroşi, cu feţele murdare de funingine şi praf — îi urmăreau pe sub gene, ca două fiare încolţite.

— Ai sosit la timp, tovarăşe căpitan ! spuse vesel Prinţul, ieşind din bordeiul săpat în pămînt şi venind lîngă Vlad. Domnii ăştia tocmai se pregăteau să-mi facă de petrecanie.

— Ai grijă de ei ! Pune-le cătuşele şi du-i la şalupă ! îl întrerupse Vlad, întinzîndu-i revolverul. Spic este grav rănit. Mă duc să văd ce-i cu el.

Lăsîndu-i pe cei doi răufăcători pe mîinile lui Preda şi-ale ostaşilor, Vlad se repezi spre marginea luminişului, unde cu cîteva minute mai înainte cei doi băieţi dispăruseră împreună cu Spic.

Pătrunzînd în fugă în tufişurile de salcie, Vlad dădu la o parte crengile care îi ataineau calea ; deodată se opri. La picioarele lui, lîngă tulpina salciei bătrîne şi scorburoase, Spic zăcea răsturnat pe un covor de frunze uscate, într-un lac de

sînge. Îngenuncheați lîngă el și plini de praf din cap pînă în picioare, Scatiul și Babușcă îl priveau încremeniți.

— Spic ! strigă Vlad, cu o voce tremurătoare, îngenunchind și el lîngă cîine. Ce-i cu tine, băiatule ? Trăiești ?

Spic ridică încet capul de la pămînt și privi o clipă spre Vlad cu ochi tulburi și împăienjeniți.

Vlad avu senzația că Spic se uită prin el undeva, în gol. Apoi capul cîinelui căzu moale la pămînt și trupul lui încremeni.

Vlad îi examină rana, și-apoi se adresă celor doi băieți cu vocea înfrigurată :

— Glonțul i-a atins o arteră ! A pierdut foarte mult sînge. Trebuie să i se facă o transfuzie și să fie operat urgent. Dar cum ? adăugă el, privindu-și ceasul-brățară. Pînă la oraș avem patru ore cu șalupa. Patru ore... Inutil, băieți !

Între timp, doi ostași, purtînd pe brat bransarde cu o cruce roșie, apărură din pădure și — deschizîndu-și în grabă trusele sanitare — începură să-l panseze pe Spic, care zăcea inert la pămînt.

Deodată Scatiul, care urmărea scena cu un aer de înmărmurire pe față, ciuli urechile și ridică brusc capul.

— Babușcă, șopti el după o clipă de tăcere. Auzi ?

Babușcă ridică și el capul și-adulmecă cîteva clipe, cu nasul în vînt ca un copoi, liniștea întunecată și umedă a pădurii de sălcii.

— Aud, Scatiule ! murmură el, neîndrăznind parcă să facă vreo mișcare. Pe undeva zboară un elicopter.

— Ciudat ! murmură Vlad, ascultînd la rîndul lui liniștea pădurii. Eu nu aud nimic.

Scatiul îi făcu semn cu mîna să tacă, și aplecîndu-se își lipi urechea de salcia uscată și scorburoasă de lîngă ei. Clipele cădeau grele ca de plumb. Pînă și cei doi sanitari încremeniră cu pansamentul în mînă, privind încordați spre

băiatul care — cu urechea lipită de scorbura uriașă a salciei — asculta bătăile inimii numai de el auzite.

— Un elicopter ! spuse Scatiul liniștit, întorcînd capul spre Vlad. Trece prin apropiere un elicopter.

O umbră de încredere trecu fulgerător prin ochii lui Vlad.

— Un elicopter ? Ești sigur ?

— Da ! răspunse Scatiul hotărît, privind spre Babușcă. L-ai auzit și tu, Babușcă, nu ?

Celălalt ridică din umeri, în timp ce un fulger verde țîșnea pe sub pleoapele lui somnoroase.

— Mai e vorbă ! Cred că e nenea Panait.

— Atunci Spic mai poate fi salvat ! strigă bucuros Vlad, sărind în picioare și alergînd spre marginea luminișului.

— Simion... Simion... sînt aici ! Repede... Repede... aparatul de radioemisie !

Peste cîteva clipe, ostașul își făcu apariția, trecînd ca o fantomă prin crengile care îi ațineau calea, cu un mic aparat de radioemisie.

— Sînt aici, tovarășe căpitan ! Poftim aparatul !

Cu mîini înfrigurate, Vlad luă aparatul de radioemisie din mîinile ostașului și trăgînd afară, cu o mișcare fulgerătoare, antena lui telescopică, strălucitoare ca argintul, îl apropie de gură ; începu să cheme, cu glas puternic și sacadat :

— Alo... Y.R.4... Alo... Y.R.4... Aici „Albatrosul"... Aici „Albatrosul"... Intră pe recepție... Intră pe recepție... Alo, Y.R.4... Alo, Y.R.4...

Minutele treceau. Vlad chema mereu.

— Vi s-a părut, băieți ! spuse, oftînd, într-un tîrziu Vlad, vîrînd înapoi, cu o mișcare bruscă, antena telegrafică. Y.R.4 nu răspunde.

*
* *

Băieții se priviră mirați.

— Nu se poate, nene Vlad ! bîigui Scatiul, apropiindu-se de Vlad. Și eu și Babușcă l-am auzit zburînd. Mai încearcă o dată.

Vlad răsuci butonul aparatului de radioemisie neconvins. Spuse într-o doară :

— Alo... Alo, Y.R.4... Aici „Albatrosul" ! Aici „Albatrosul" ! Intră pe recepție !

Și deodată o voce tremurătoare, sonoră, țîșni din cutia de ebonit, spărgînd parcă în țăndări liniștea pădurii de sălcii :

— Alo, Albatrosule... Aici Y.R.4... Aici Y.R.4. ! Am intrat pe recepție... Am intrat pe recepție !

— Y.R.4 ! strigă bucuros Vlad, învîrtind butonul aparatului, mă aflu în pătratul 8. Aterizează... Semnalizez locul printr-o coloană de fum ! Alo, Y.R.4, mă auzi ?

Urmă o pauză lungă, care păru celor doi băieți fără de sfîrșit, și din nou vocea cunoscută a lui Panait răsună în aparat :

— Alo, „Albatrosule, aici Y.R.4, mă îndrept spre pătratul 8. Aici Y.R.4 ! Semnalizează locul aterizării ! Mă îndrept spre pătratul 8 !

Apoi vocea tăcu.

— Simion ! spuse repede Vlad, întorcîndu-se spre ostașul care stătea alături de el. Dați foc colibei și strîngeți toate tuburile goale de pe jos. Să nu rămînă nici o urmă, s-a înțeles ?

— Înțeles, tovarășe căpitan ! răspunse ostașul, și făcînd stînga împrejur se aplecă și dispăru în pas alergător spre colibă.

— Uite ce este, băieți, le spuse Vlad, cînd pașii ostașului se stinseră printre sălcii. Nimeni nu trebuie să știe ce s-a întîmplat aici, nici măcar Panait, prietenul vostru.

— Nici măcar nenea Panait ? ! ! se miră Scatiul. Dar n-o să-l vadă pe Spic rănit ?

— Pe Spic... da, dar atît, spuse repede Vlad. Chioru și omul cu fața ciupită de vărsat au scăpat, au fugit. Iar pe voi... eu nu vă cunosc. V-am găsit aici, în bordeiul îngropat în pămînt. Țineți minte, băieți! Nu m-ați văzut niciodată. Da?

Scatiul și Babușcă încuviințară din cap, semn că au înțeles.

Vlad se întoarse spre cei doi sanitari și le ordonă scurt:

— Pregătiți o brancardă din crengi și transportați-l pe Spic în luminiș, iar voi veniți cu mine! adăugă el, făcînd semn celor doi băieți să-l urmeze.

Pîrîind, trosnind, azvîrlind în văzduh flăcări imense, coliba Chiorului ardea, în timp ce nori negri de fum se rostogoleau deasupra sălciilor încremenite și tăcute; jur împrejur nu se zărea nimeni. Ostașii parcă intraseră în pămînt. Tocmai în clipa aceea, silueta bondoacă a elicopterului își făcu apariția într-un huruit prelung deasupra pădurii. După ce se roti de cîteva ori deasupra luminișului, elicopterul începu să coboare, și peste cîtva timp, într-un vîrtej amețitor de frunze uscate și de praf, aparatul atinse pămîntul. Ușa carlingei se deschise și Panait, scoțîndu-și casca de piele, sări vesel afară din elicopter.

— Noroc, căpitane! spuse el pe același ton, apropiindu-se de Vlad și de cei doi băieți. Iată-mă! Dar ce s-a întîmplat?

— Spic a fost rănit grav de doi bandiți care au reușit să ne scape. Noroc că în graba lor au uitat de acești doi băieți. Erau închiși în bordeiul de colo! adăugă Vlad, arătînd cu capul spre ușa de scînduri larg deschisă. Băieții susțin că sînt din Pradina.

— Ei drăcie! interveni vesel Panait. Din Pradina? Păi ăsta-i Scatiul... și celălalt Babușcă, cine naiba nu-i cunoaște? Sînt cei mai grozavi băieți de pe Dunăre.

— Așa ? ! făcu mirat Vlad, măsurîndu-l pe Scatiu și pe Babușcă din cap pînă în picioare. Nu cumva sînt cei doi băieți care i-au semnalat pe Vînător și pe Bărbos ?

— Ba bine că nu ! zise cu poftă Panait. Ei sînt ! Norocul lor că i-am scos din mlaștină... Dar cîinele unde-i ?

— Iată-l ! răspunse Vlad, arătînd cu mîna spre cei doi sanitari care apăruseră în luminiș, și-acum înaintau prin vălătucii de fum spre elicopter, purtîndu-l pe Spic pe o targă improvizată. Trebuie operat de urgență ! Îl duci pînă la oraș ?

— Desigur ! Plec imediat ! răspunse Panait. E un cîine inteligent. Păcat de el !

— Și dacă tot îi cunoști, ia și băieții ! adăugă Vlad. Susțin că au o barcă în port. Or fi așteptați acasă.

În clipa aceea, venind de undeva, din spatele colibei în flăcări, Simion își făcu apariția în pas alergător și, oprindu-se în fața lui Vlad, raportă în poziție de drepți, cu o strălucire de șiretenie în ochi :

— Tovarășe căpitan, cei doi infractori ne-au scăpat ! Urmărirea continuă !

Băieții săriră în carlinga elicopterului și se ghemuiră lîngă Spic. Panait își potrivi casca de piele pe cap și înaintă să se urce în carlingă ; îi făcu semn prietenos cu mîna lui Vlad :

— Pe curînd, căpitane !

— Pe curînd ! îi răspunse Vlad, retrăgîndu-se încet, încet de lîngă elicopter.

Cu un vuiet asurzitor, care cutremură luminișul, și într-o explozie de praf și fum, elicopterul se dezlipi de pămînt și, înșurubîndu-se parcă în văzduh, începu să prindă înălțime. Scatiul și Babușcă priveau pe geamul de plexiglas al carlingei. Pe măsură ce aparatul se ridica în văzduh, Vlad și ostașul care stătea lîngă el se micșorau, transformîndu-se încet, încet în două mici puncte negre. Coliba în flăcări rămînea în urmă, în luminișul ce părea acum un inel strălucitor de aramă, căzut în valurile albastre, încremenite ale pă-

durilor nesfîrşite de sălcii. Apoi totul se topi, se stinse într-o ceaţă liliachie. Acum zburau deasupra Dunării. Jos defilau unul după altul convoaiele de şlepuri pustii, ancorate în mijlocul fluviului, vapoarele albe, cu coşurile roşii, telescopice, remorchere, toate alunecînd, de-aci, de sus, cu o încetineală de melc, cu boturile scăldate în spumă.

Alături de ei, Spic respira din ce în ce mai greu, privind cu ochi tulburi, înceţoşaţi de pe targa lui de nuiele, cerul albastru, vaporos, ce se apleca din abisuri asupra carlingei.

*
* *

Deodată la orizont apăru silueta albă a portului, arzînd orbitor în flăcările amurgului. Pădurea înaltă şi strălucitoare a macaralelor parcă era incendiată de-o lumină orbitoare. Elicopterul cobora. Scatiul şi Babuşcă îi vedeau umbra şerpuind pe acoperişurile caselor mărginaşe, în timp ce străzile zburau, se încrucişau una după alta, încurcîndu-se parcă în sîrmele stîlpilor de telegraf. Elicopterul cobora mereu.

Acum zbura deasupra blocurilor ce păreau că se reped spre ei ca nişte săgeţi albe şi se prefăceau apoi într-o imensă bulboană de piatră ce se rotea încet şi dispărea într-o explozie de fulgere roşii. Culcat pe targa de nuiele alături de ei, Spic răsufla din ce în ce mai greu.

— Nu cred că se mai poate face ceva pentru el ! spuse Panait, privind în jos prin geamul de plexiglas al carlingei, manevrînd în acelaşi timp maneta. Unde a fost rănit ? În stomac ?

Babuşcă se pregăti să răspundă, cînd simţi cum mîna Scatiului îl strînge de braţ :

— Păi de unde să ştim noi, nene Panait, unde e rănit cîinele ? spuse repede acesta. Noi am stat închişi în bordei.

— Așa e... Uitasem, băieți ! continuă liniștit Panait, cu privirea ațintită în jos. De altfel, priviți, au trimis o dubă sanitară să-l ia !

Băieții priviră și ei prin geamul carlingei. De dedesubt, pe cîmpul aeroportului care răsărise parcă din pămînt, o dubă cu un steguleț de cruce roșie venea spre el în plină viteză. Apoi duba se opri brusc ; un ofițer și un doctor în halat alb, urmați de doi sanitari, coborîră grăbiți din ea. Elicopterul cobora acum drept spre ei. În sfîrșit, într-un vîrtej de aer, care făcu să fluture puternic halatele albe ale sanitarilor, elicopterul atinse pămîntul. Motoarele se opriră. Panait deschise ușa carlingei și sări jos. Ofițerul, urmat de doctor, se apropie grăbit de el.

— Ce face Spic, trăiește ? întrebă ofițerul, salutîndu-l pe Panait cu mîna la chipiu. Am venit să-l luăm !

— E jos în carlingă ! răspunse Panait, arătînd cu mîna înmănușată în direcția Scatiului și a lui Babușcă, care, lipiți cu nasurile de geamul carlingei, urmăreau scena. Se pare că este rănit mortal.

La un semn al ofițerului, doctorul și cei doi sanitari se urcară în carlingă. Doctorul își aruncă o privire îngrijorată asupra cîinelui-lup, care părea că nu mai dă nici un semn de viață, și se adresă celor doi sanitari :

— Să-l ducem la dubă... repede !

Cînd cei doi sanitari apucară targa, Spic ridică capul și privi lung spre Scatiu și Babușcă.

Dar în clipa aceea, cei doi băieți îl văzură pe Panait în ușa carlingei, uitîndu-se la ei cu atenție, mușcîndu-și buzele. Nu schițară nici o mișcare. Și în timp ce sanitarii îl coborau din carlingă, Spic, cu capul răsucit, îi fixa pe băieți cu o privire tristă și nedumerită. Apoi Spic, doctorul și sanitarii dispărură prin portierele larg deschise ale dubei.

Panait strînse mîna ofițerului și se pregăti să sară în carlingă, cînd acesta îl reținu cu un gest :

— Zburați spre Pradina ? întrebă acesta.

— Da ! răspunse ușor intrigat Panait. Trebuie să-i conduc pe băieții aceștia acasă. În curînd se va lăsa întunericul.

— Tocmai de aceea țin să vă atrag atenția că pînă la Pradina să zburați numai deasupra Dunării.

— De ce ? ! făcu mirat Panait. S-a întîmplat ceva ?

— Nu, continuă ofițerul. O escadrilă de avioane de vînătoare face exerciții de tragere la ținte captive în pătratul 5. Dacă vă abateți de la firul apei, se poate naște o confuzie. Riscați să fiți doborît... E limpede ?

— Am înțeles ! răspunse vesel Panait. Și nici o grijă ! N-am de ce să părăsesc Dunărea.

— Atunci e foarte bine ! spuse sec ofițerul, salutîndu-l cu mîna la chipiu. Vă doresc drum bun !

Peste cîteva clipe, cei doi băieți se aflau din nou în văzduh.

Cu ochii aburiți de lacrimi, Scatiul și Babușcă priveau de sus cum duba sanitară se îndepărtează pe cîmpul imens și pustiu printre șirurile de hangare și avioane aliniate și încremenite.

*

* *

În curînd, portul rămase în urmă. Acum cei doi băieți zburau din nou deasupra Dunării, spre Pradina. În dreapta lor, departe, înserarea se cățăra încet, încet spre crestele violete ale munților Mahmudiei, învăluind totul în hăuri de întuneric. Jos, pe malurile Dunării, pădurile nesfîrșite de sălcii se destrămau într-o mare de aburi. Deodată Scatiul și Babușcă văzură cum dintr-un nor alb și imens, proiectat gigantic pe cerul înserării, țîșnesc cîteva ace mici și scînteietoare ce urcau, săgetînd parcă, abisurile înălțimilor. Erau turboreactoarele. Pe măsură ce ele înaintau, forfecînd parcă cerul pur-

puriu, largi dîre de fum creşteau şi se arcuiau deasupra deltei, despletindu-se apoi în nesfîrşite draperii albe. Deodată, Scatiul simţi că mîna lui Babuşcă îl strînge de braţ.

— Priveşte, Scatiule ! spuse acesta cu sufletul la gură, arătînd cu mîna cealaltă undeva, în jos. Şlepul, uite şlepul de care vorbeau Vînătorul şi Bărbosul !

Scatiul privi şi el în jos şi, într-adevăr, în mijlocul Dunării, la „Cotul Pisicii", se zărea un şlep lung şi cenuşiu eşuat pe-un banc de nisip. Puntea părea pustie ; numai deasupra cabinelor de locuit, un coş înalt de tablă fumega subţirel.

— Într-adevăr, şopti Scatiul. Probabil că-i şlepul care trebuie să transporte mai departe ceasurile de aur ! Ţi-aduci aminte ? Vînătorul şi Bărbosul urmau să le trimită pilotului într-un lemn de salcie scobit.

— Ce tot şuşoteşti acolo ? întrebă, zîmbind, Panait, întorcînd capul spre băieţi. Ce-aţi văzut ?

— Şlepul... şlepul, nene Panait ! strigă Scatiul, arătînd cu mîna vasul care se apropia, ce părea de-o încremenire ciudată în mijlocul fluviului. Azi-dimineaţă, cînd am trecut cu barca, nu era.

— Să fie şlepul cu pacostea... cu ceasurile ? făcu mîniat Panait. S-ar putea ! Hai să-l cercetăm mai de-aproape !

Panait împinse manşa şi elicopterul începu să coboare vertiginos spre Dunăre. Peste cîteva clipe se opri, în zbîrnîitul asurzitor al elicelor, la o înălţime de cîţiva metri deasupra şlepului pustiu. În clipa aceea, uşa unei cabine se deschise şi pe punte îşi făcu apariţia un marinar gras şi voinic, cu o ceafă de taur, ţinînd o puşcă în mînă. Cu părul netuns şi încîlcit, cu barba crescută, într-o cămaşă vărgată de marinar, se opri în mijlocul punţii cu picioarele desfăcute, privind cu un aer bănuitor spre aparatul care atîrna în vuietul motoarelor deasupra lui.

Panait îi făcu semne prietenoase cu mîna înmănuşată prin geamul carlingei. Dînd cu ochii de el, marinarul holbă la în-

ceput ochii, şi-apoi o expresie de groază se întipări pe faţa lui. Stătu aşa cîteva clipe, încremenit, cu gura căscată, şi-apoi — azvîrlind deodată puşca jos, pe punte — o luă la fugă şi dispăru în cabină, trîntind uşa după el.

— Aţi văzut ? rîse cu poftă Panait. S-a speriat, imbecilul ! Ha... ha... ha... A şters-o... nu glumă... Şi adăugă, apăsînd pe manşă : La întoarcere o să-l anunţ pe căpitanul Vlad că şlepul se află aici !

Elicopterul prindea din nou înălţime. Scatiul şi Babuşcă se priviră lung, în tăcere. Degetele Scatiului începură să tamburizeze în geamul de plexiglas al carlingei.

— Mi se pare curios... transmitea Scatiul, ciocănind de zor în geam. Ai văzut cum s-a speriat marinarul cînd a dat cu ochii de nenea Panait ?

— Şi mie... răspundea Babuşcă, ciocănind ca din întîmplare cu degetele în podeaua carlingei. E limpede că marinarul îl cunoaşte. I-a fost frică ca nenea Panait să nu-l omoare.

— Ca pe bătrînul Murfatlar ? tamburina în geam Scatiul. Ei drace, nu cumva bătrînul Murfatlar a fost împuşcat cu o salvă trasă din elicopter ?

— Da... da... transmitea agitat Babuşcă. Mai ţii minte că nenea Vlad ne-a întrebat dacă podeaua cabinei, unde zăcea marinarul, era ciuruită de gloanţe ? A fost împuşcat din aer, în timp ce remorcherul mergea.

— Ai dreptate ! raţiona Scatiul în jocul acesta fantastic al degetelor, numai de ei cunoscut. Şi povestea aceea cu coliba şi cu Chioru...

— De ce-a fost nevoit să-l mintă nenea Vlad ? De ce ?

În clipa aceea, ca un tunet care părea să cutremure tot cerul, escadrila de turboreactoare trecu în zbor razant deasupra lor, şi-apoi cele şase avioane îşi ridicară boturile şi dispărură vertical în adîncurile cerului, lăsînd în urma lor lungi dîre de fum.

— Privește, Babușcă... privește ! tamburina febril Scatiul... Acum înțeleg... Nu-i vorba de trageri la țintă. Turboreactoarele ne escortează și ne păzesc pe noi.

Pleoapele somnoroase ale lui Babușcă se ridicară încet, încet, și deodată ochii lui verzi străluciră puternic.

— Atunci nenea Panait... bătu el în podeaua carlingei... este...

Acesta îl întrerupse, făcînd un semn discret cu ochiul spre pilotul elicopterului.

Întors cu capul spre ei, Panait îi privea cu un zîmbet prietenos.

— Ce, v-ați plictisit, băieți ? Priviți ! În curînd ajungeți acasă.

Scatiul privi lung spre Panait, și cu ochii ațintiți la el bătu repede cu degetele în geam.

— Ai ghicit, Babușcă ! Nenea Panait este „Rîma de mare" !

La orizont se ivea satul Pradina.

*
* *

Silueta gigantică de beton a stăvilarului creștea văzînd cu ochii, proiectîndu-se fantastic pe cerul înserării. Și deasupra ei, turboreactoarele, înșurubîndu-se mereu în văzduhuri, descriau imense cercuri tremurătoare de fum ce se întretăiau mereu, dezlipindu-se aproape încet, încet în vîntul înălțimilor. Scatiul și Babușcă, înfricoșați parcă de descoperirea pe care o făcuseră, priveau tăcuți spre pilotul care — în haina lui de piele — manevra liniștit aparatul. Acum elicopterul cobora vertiginos spre fluviu, luînd parcă în bot primele case de la marginea satului, care apăreau ici și colo printre sălcii. Atrași de zgomotul pe care îl făcea motorul

aparatului, sătenii năvăleau de prin case în bătătură, cu mîinile streașină la ochi, urmărind ciudata insectă de metal ce cobora în mijlocul satului. Pe măsură ce elicopterul se apropia de pămînt, o mulțime pestriță — bărbați, femei și copii — se scurgea pe uliți în întîmpinarea lui. Privind în jos, prin geamul carlingei, Babușcă se albi la față.

— Tata! șopti el, și oftă adînc. Ți-am spus, Scatiule, că în ultima vreme bătaia se ține scai după mine?

Scatiul privi și el în jos, și ceea ce văzu îl făcu să plîngă de mila lui Babușcă. Într-adevăr, în piața satului, care se apropia văzînd cu ochii, într-o cămașă descheiată și cu mînecile suflecate, rezemat într-un băț, stătea brigadierul Dumitru, tatăl lui Babușcă, adulmecînd ca un uliu carlinga strălucitoare a elicopterului.

— Îmi pare rău, Babușcă! spuse Scatiul, clătinînd capul cu părere de rău. Eu te-am vîrît în pacostea asta.

Un zîmbet flutură ușor pe buzele lui Babușcă:

— Ce să-i faci, frate! murmură el, apoi cu un aer filozofic: Și cu slănina în pod, și cu scroafa în coșar nu se poate. Știam de la început că ce-i al meu e pus deoparte.

În clipa următoare, într-un vuiet de glasuri și într-un vîrtej de praf, elicopterul atingea pămîntul.

— Gata, băieți! le spuse vesel Panait, scoțîndu-și mănușile de piele. Deschizînd portiera carlingei adăugă glumeț: Pradina, toată lumea coboară!

— Acum să te văd, Babușcă! murmură Babușcă ca pentru sine, înghițind în sec și privind prin portiera deschisă a carlingei spre tatăl său, care — rezemat în băț la cîțiva pași de aparat — îl aștepta încremenit ca o statuie.

Babușcă mai privi o clipă cu ochii lui triști și somnoroși spre Scatiu, și-apoi sări jos din elicopter. Mulțimea tăcea. Babușcă se apropie de tatăl său. Acesta îl privi cîtva timp cu o privire care ar fi putut speria și un tigru, și-apoi îl întrebă:

— Pe unde-mi umbli, jupîne ?

Babuşcă îl înfruntă cu privirea :

— Cu treburi, tată ! Cu treburi...

Ochii brigadierului Dumitru scînteiau :

— Dar cum ne-a fost vorba, fiule ? Bat toaca ca un popă la o babă surdă ?

Babuşcă ridică din umeri şi oftă :

— Scatiul nu avea cîrmaci şi...

— Ei, te-ai tocmit la el ? Ai ? strigă brigadierul, ridicînd bățul să-l croiască, dar Babuşcă sări fulgerător într-o parte, şi-apoi o porni spre casă ca vîntul, în rîsetele zgomotoase ale mulțimii.

— Puneți mîna pe el ! Puneți mîna pe el ! striga Dumitru fugind după el, gîfîind, lipăind cu papucii prin praf, în timp ce cîinii, stîrniți de prin ogrăzi, năvăleau în vîrtejuri de colb pe uliță.

Scatiul sări şi el jos din carlingă.

— Noroc bun, Scatiule ! îi spuse Panait, salutîndu-l prietenos cu mîna, şi peste cîteva clipe aparatul se înălța în văzduh. Încet, încet, sătenii se risipeau pe la casele lor.

— Vezi că te caută căpitanul portului ! îi spuse Scatiului Onufrie, bătîndu-l pe umăr. Tuna şi fulgera că ai lipsit de la slujbă. Lasă-l acum, că e la bodegă... şi e cam afumat... Vorbeşti cu el mîine dimineață.

Rămas singur, Scatiul o porni spre casă. Pe măsură ce înainta pe malul Dunării, casele şi sălciile se împăienjeneau în întunericul ce cobora peste sat. Primele stele răsărite deasupra malurilor împădurite, pişcau ici-colo ; valurile fumurii ale fluviului, undeva, departe, departe, păreau un jar, parcă trezit din senin. Fluviul licărea repede şi speriat într-o mare de aburi. O sirenă de vas fluvial striga răguşit şi monoton peste pădurile întunecate, carbonizate parcă. Scatiul se simțea trist şi mai singur ca niciodată. Sărind peste un trunchi de salcie uscat şi putred, prăbuşit pe mal, Scatiul se opri şi

privi. La o sută de paşi de el, o căsuţă albastră — ascunsă într-un gard de trestii şi crengi de zarzări uriaşi — îşi arunca adînc în Dunăre umbra ei neagră, ca o pată de cerneală. Sus, pe acoperişul casei, un coş de cărămidă fumega.

Scatiul privi cîteva clipe încremenit şuviţa de fum ce se încolăcea în cerul de catifea grea a înnoptării. Apoi o lumină ciudată îi scălda faţa.

— Mama... S-a întors mama ! strigă el, şi o rupse la fugă spre casă.

*
* *

Pasagerii părăseau grăbiţi barca, urcîndu-se pe puntea „Şoimului" care, cu maşinile oprite, aluneca pe Dunăre, ca o uriaşă umbră albă în dreptul portului din Pradina. Cînd ultimul pasager sări pe puntea vasului, Scatiul dădu drum la vîsle şi se adresă unui individ înalt şi uscăţiv, ce purta o şapcă marinărească, decolorată de soare.

— Am plecat, căpitane ! Rămîi cu bine !

Aşezîndu-se în locul pe care îl ocupase Scatiul şi punînd mîna pe vîsle, căpitanul îl fulgeră pe băiat cu o privire crîncenă şi mormăi supărat :

— S-aduci barca, Scatiule, atît îţi spun ! C-altfel o plăteşti ca popa !

— Bine, bine ! răspunse Scatiul plictisit, dînd din mînă a lehamite. Mi-ai împuiat capul cu barca asta ! Ţi-o aduc, căpitane, fii fără grijă !

Şi Scatiul sări pe puntea vasului. Chiar în clipa aceea maşinile „Şoimului" se puseră în mişcare, apa clocoti sub vas, şi într-un şuier prelung şi răguşit de sirenă micul vaporaş de pasageri începu să spintece valurile.

Portul rămînea în urmă. Pe mal căsuţele roşii, verzi sau albastre, purtînd în loc de acoperiş căciuli catifelate şi înalte

de stuf, defilau una după alta într-o liniște încremenită și ciudată. Ici și colo, bărcile sătenilor legate de mal săreau și plescăiau pe crestele valurilor stîrnite de vapor, parcă vrînd să rupă lanțurile care le țineau legate de uscat, și-apoi, neputincioase, rămîneau în urmă captive, legănîndu-se ușor și melancolic.

*
* *

Rezemat de balustrada punții, pierdut parcă în bezna zgomotoasă pe care o făceau pasagerii de pe vas, Scatiul privea undeva, departe, spre un pîlc întunecat de zarzări, din care răsărea, ca un vîrf strălucitor de cuțit, colțul unui acoperiș învelit cu tablă. Acolo era casa lui Babușcă. Din seara în care Panait îi adusese cu elicopterul acasă, Scatiul nu-l mai văzuse. Babușcă parcă intrase în pămînt. Băieții din sat îl informaseră pe Scatiu că, fugărit de taică-său, s-ar fi aciuat pe la stîna cooperativei, undeva, în baltă, și că își cîștiga acolo o bucată de pîine și o porție zdravănă de caș, mulgînd oile împreună cu baciul Lixandru. Alții susțineau că l-ar fi văzut pe la bostană, ajutînd la încărcatul pepenilor pe un șlep. Adevărul era că Babușcă continua să hoinărească pe coclaurile nesfîrșite ale bălții, spre neliniștea tatălui său și a miloasei sale soții. Privind spre casa lui, care acum se scufunda încet, încet în perdelele verzi-fumurii ale arborilor, Scatiul se simțea stingher.

„Ce bucuros ar fi fost Babușcă, gîndea Scatiul, să mergem împreună să-l vedem pe Spic ! D-apoi povestea cu pilotul elicopterului ! O să mă creadă nenea Vlad numai pe mine ?"

Deodată Scatiul simți cum o mînă grea și caldă i se așează pe umăr. Întoarse fulgerător capul. În fața lui stătea căpitanul vasului.

— Noroc, Scatiule! spuse acesta, în timp ce un zîmbet prietenos îi flutura pe buze. Încotro, barcagiule? La oraș? Treburi ai?

— Treburi! răspunse Scatiul, dînd cu un aer serios din cap. Am lăsat o barcă în port și mai am o vizită la spital... un prieten... mă înțelegeți, nu?

— Mama s-a întors?

— S-a întors, mulțumesc, e sănătoasă!

— La naiba! spuse deodată căpitanul vasului, desfăcînd uimit brațele. Dar Babușcă unde e? Pleci fără el?

Scatiul oftă adînc și tăcu.

— Ei drăcie, continuă căpitanul pe același ton, nu cumva v-ați certat?

Scatiul vru să răspundă, dar în clipa aceea sirena vasului scoase un țipăt prelung. Un marinar coborî în fugă scările de fier care duceau la cabina pilotului și, oprindu-se lîngă căpitan, strigă, întinzînd brațul și arătînd ceva departe, în vîrtejul strălucitor al valurilor.

— Un om în apă!

Ducînd mîna streașină la ochi, căpitanul privi în direcția arătată de marinar, și-apoi, întorcînd capul spre cabina pilotului, strigă la rîndul lui cu un glas tunător:

— Un om în apă! Opriți mașinile! Coborîți barca de salvare!

Tropotul marinarilor care treceau în fugă pe pardoseala de tablă groasă a punții acoperiră ultimele lui cuvinte. Mașinile se opriră brusc. Toți pasagerii de pe punte săriră în picioare, urmărind în liniștea grea ce învăluise vasul mișcările repezi și precise ale marinarilor care lansau barca de salvare pe apă.

Privind în direcția arătată de marinar, Scatiul tresări, și-apoi fața i se lumină de bucurie.

— Nu-i nici un om în apă ! strigă vesel Scatiul, întorcînd capul spre căpitanul vasului. E Babuşcă ! Înoată spre noi cu hainele legate pe cap !

Într-adevăr, apărînd şi dispărînd în jocul valurilor înspumate, cu hainele pe cap, prinse cu cureaua sub bărbie, Babuşcă înainta în mijlocul Dunării, în întîmpinarea vasului, care acum aluneca alb şi masiv spre el, într-o tăcere adîncă.

*
* *

Scatiul coborî cu agilitate de pisică scările vasului şi, ţinîndu-se cu o mînă de bara de fier, rămase spînzurat deasupra apei, cu cealaltă mînă întinsă spre băieţelul cu ochii verzi şi somnoroşi, care acum era aproape.

— Noroc, Scatiule ! strigă vesel Babuşcă, sărind din apă şi prinzînd mîna acestuia din zbor. Iată-mă, am sosit !

Întorcîndu-se puternic, Scatiul îl trase pe Babuşcă din apă. Peste cîteva clipe cei doi băieţi urcau veseli scara sub privirile curioase ale pasagerilor. Cu toate maşinile în mişcare, vasul spinteca zgomotos apele fluviului.

— Am aflat că pleci din oraş să-l vezi pe Spic ! îi spunea Babuşcă prietenului său cu o însufleţire neobişnuită pentru el. Uff ! Ce-am alergat ! adăugă, încercînd să-şi desfacă cureaua care îi ţinea hainele fixate pe cap. Cît pe-aici să pierd vaporul !

— Ai stat ascuns în baltă ? îl întrebă Scatiul, cu o uşoară admiraţie în glas.

Babuşcă, sărind cînd într-un picior, cînd în celălalt, îşi încălţa sandalele şi îşi trăgea pantalonii, povestindu-i Scatiului peripeţiile prin care trecuse, în timp ce „Şoimul" — în huruitul puternic al maşinilor — şerpuia mereu prin cotloanele fluviului ce se pierdeau în inima pădurilor de sălcii. Ajunşi la „Cotul pisicii", cei doi băieţi amuţiră. Prin faţa

vasului defila acum, într-o tăcere mormîntală, șlepul aplecat ușor pe bancul de nisip pe care eșuase. Din coșul înalt de tablă neagră nu mai ieșea fum. Puntea arsă și decolorată de soare era pustie. Cîțiva pescărușI se roteau deasupra catargului într-un vîrtej de țipete ascuțite. Șlepul părea părăsit. Peste cîtva timp, el rămase în urmă și se pierdu încet, încet într-o perdea de aburi după un cot al Dunării.

— Trebuie să-l găsim pe nenea Vlad și să-i spunem toată povestea cu marinarul și elicopterul ! îi șopti Scatiul lui Babușcă. Oare o știi și el că nenea Panait este „Rîma de Mare" ?

Babușcă își aruncă cu băgare de seamă privirea în jur, și-apoi răspunse, ridicînd din umeri :

— Știu eu ! Dar să fim cu ochii în patru. Or fi pe urmele noastre. L-ai văzut pe cel cu ochelari negri colo, pe puntea de sus ?

Scatiul privi piezîș în sus, cu coada ochiului. Într-adevăr, pe puntea de sus, sub prelata care se zbătea în vînt deasupra lui, sătea un individ îngîndurat, rezemat de balustradă, privind spre cei doi băieți prin ochelarii lui negri.

La un semn al Scatiului, băieții schimbară vorba. Peste două ore, „Șoimul" intra în port, lunecînd lin spre debarcader, de-a lungul cheiului de piatră.

— Uite și barca noastră ! strigă bucuros Scatiul, arătîndu-i lui Babușcă o barcă singuratică, legată de mal, ce se legăna puternic în talazurile stîrnite de vapor.

Cu o izbitură scurtă și puternică, „Șoimul" atinse debarcaderul și se opri. Marinarii coborîră puntea. Curînd după aceea, Scatiul și Babușcă coborau de pe vas printre pasagerii care se înghesuiau spre ieșire, tîrîndu-și bagajele, ciocnindu-se unii de alții, strigîndu-și rudele și prietenii care îi așteptau pe chei. Abia reușiră cei doi băieți să pună piciorul pe uscat, cînd o bătrînică, cu ochii albaștri și păr alb, abia trăgîndu-și răsuflarea sub greutatea unei valize uriașe, îi opri și li se adresă rugător :

— Ia staţi, feţii mei ! Nu vreţi să m-ajutaţi şi pe mine, că-s bătrînă, să duc valiza asta pînă acasă ? Stau colea, aproape, maică, la doi paşi ! Vă rog frumos, băieţi !

Scatiul privi lung spre Babuşcă.

— Mai e vorbă ! mormăi Babuşcă, care între timp îşi căpătase aerul lui somnoros. Încotro s-o ducem, mătuşică ?

Călăuziţi de bătrînică, care mergea acum şchiopătînd uşor de-un picior pe lespezile grele ale cheiului de piatră arse de soare, cei doi băieţi veneau în urma ei, ţinînd amîndoi uriaşa valiză.

În curînd părăsiră portul şi — după ce străbătură cîteva străzi — bătrînica pătrunse într-o uliţă dosnică şi se opri în dreptul unei case dărăpănate cu două etaje, ce se zărea în fundul unei curţi, năpădite de buruieni. Ici, colo, arbori uscaţi se înălţau deasupra buruienilor ca nişte păianjeni negri, încremeniţi în văzduhul înăbuşitor.

— Aici stau, feţii mei ! spuse cu un zîmbet recunoscător bătrînica, deschizînd poarta. Mai ajutaţi-mă oleacă... să duc valiza asta pînă sus, vreţi ?

Scatiul şi Babuşcă priviră lung spre ferestrele oarbe ale casei dărăpănate, pierdute prin vrejuri de iederă uscată, şi simţiră amîndoi o strîngere de inimă. O primejdie nelămurită plutea în aer.

* * *

Bătrîna pătrunsese în curte. Ducînd valiza grea, Scatiul şi Babuşcă păşiră pe aleea năpădită de buruieni, îndreptîndu-se apoi spre casa care îi aştepta într-o linişte încremenită şi ciudată. După ce urcă gîfîind cele cîteva trepte de la intrare, bătrînica scoase o cheie din poşeta ei ruptă şi soioasă şi, vîrînd-o cu mîna tremurătoare în broasca ruginită, o răsuci, împingînd uşa care se deschise cu un scîrţîit îngrozitor.

— Am ajuns, maică ! spuse bătrînica cu voce blîndă, aproape stinsă. Să vă dea Dumnezeu sănătate ! Încă olecuță și gata !

Urmînd-o, băieții pătrunseră într-un hol mare și întunecos, cu pereți coșcoviți și podelele putrede și desfundate. În fundul holului, o scară de lemn, în formă de melc, se înșuruba în semiîntuneric și dispărea ca o umbră fumurie undeva, spre etajul de sus. În clipa cînd bătrînica puse piciorul pe prima treaptă, ușa de la intrare se trînti cu zgomot asurzitor.

Cei doi băieți aruncară valiza jos și se rusuciră cu iuțeala fulgerului. Dar era prea tîrziu. Rezemat cu spatele de ușă, cu pistolul îndreptat spre ei, Bărbosul îi primi cu un zîmbet batjocoritor pe buze :

— Ai lucrat frumos, Mirando ! se adresă el bătrînei, în timp ce Scatiul și Babușcă se uitau înlemniți la el. Puii ăștia de lișiță sînt greu de prins. Vînătorul nu mai trăgea nădejde să pună mîna pe ei.

— Cîte lișițe de-astea am mîncat eu la protap ! chicoti bătrîna. Și acum, Bărbosule, ți-am adus marfa. Să faci bine să-mi dai banii !

— Ține, scorpie afurisită ! spuse Bărbosul. Și scoțînd un pumn de bancnote mototolite se apropie de bătrînă și i le îndesă în palmă. Iar voi ce-ați rămas așa ? Hai sus, urcați pe scară ! adăugă el, făcîndu-le semn cu țeava revolverului.

Scatiul și Babușcă se priviră în tăcere. Va să zică din nou căzuseră în cursă ! Înghiontiți de la spate de Bărbos, cei doi băieți urcară scara plină de praf, cu balustradele căzute, și se pomeniră în fața unei uși murdare și stropită cu var. Max o împinse cu picioarele și făcu vînt celor doi băieți în cameră.

Scatiul și Babușcă zburară în încăpere și se opriră o clipă năuciți de lumina ce năvălea înlăuntru printr-o fereastră cu geamurile sparte. Cînd deschiseră ochii, amîndoi băieții fă-

cură un pas înapoi. În fața lor, la o masă, se afla Vînătorul, care îi fixa cu privirea verde și sticloasă.

— Am pus mîna pe ei! i se adresă triumfător Bărbosul, vîrîndu-și pistolul sub curea.

— Văd... văd! spuse liniștit Vînătorul, măsurîndu-i pe cei doi din cap pînă în picioare. Deci singurii martori care știu ce s-a întîmplat la „Ostrovul lupilor" cu Profesorul sînt aici. N-avem încotro, trebuie să-i facem să tacă, Max!

— Acum? întrebă Bărbosul, punînd mîna pe patul pistolului.

— O clipă! îl opri Vînătorul cu un gest. Să vedem ce ordin ne dă „Rîma de mare", adăugă el, trăgînd un mic aparat de radioemisie-recepție ce se afla pe masă. Vom afla îndată ce avem de făcut.

Și Vînătorul începu să manevreze butoanele.

Cu răsuflarea tăiată, Scatiul și Babușcă urmăreau mișcările Vînătorului.

— X 14... Am intrat în recepție! răsună o voce cunoscută în micuțul aparat de radio. Vorbește. Te ascult!

— E vocea lui nenea Panait! îi șopti Scatiul lui Babușcă, albindu-se la față. El e!

— Gura! strigă Bărbosul, îmbrîncindu-l pe Scatiu.

— Marfa a sosit! spuse liniștit Vînătorul în aparat. Ce facem cu ea? O schimbăm? întrebă și răsuci din nou butonul.

Peste cîteva clipe, vocea lui Panait răsună din nou, limpede și puternică, în liniștea încăperii.

— La noapte porniți cu ceasurile de aur spre șlep! spunea vocea. Barca celor doi băieți se află în port, o remorcați la plecare. Totul trebuie să pară un accident... Un accident, Vînătorule! E clar?

Vînătorul răsuci butonul.

— Băieţii sînt barcagii, răspunse el cu un glas umbrit de neîncredere. O să creadă că s-au răsturnat şi s-au înecat în Dunăre !

— Idiotule ! sosi peste cîteva clipe răspunsul „Rîmei de mare". Băieţii au călătorit noaptea, un vas maritim i-a izbit, a sfărîmat barca şi i-a aruncat în Dunăre. M-ai înţeles ?

Vînătorul răsuci repede butonul.

— Acum e limpede, şefule !

— Bine !

Şi „Rîma de mare" tăcu.

Vînătorul se ridică în picioare ; arătînd spre cei doi, se adresă Bărbosului :

— Du-i jos, Max, şi închide-i în camera cu ferestre oblonite ! La noapte o să avem treabă cu ei.

*

* *

Bărbosul îşi scoase pistolul de la brîu şi făcu semn băieţilor să coboare. Scatiul şi Babuşcă, urmaţi îndeaproape de Bărbos, coborîră din nou scara şi se treziră în holul umbrit şi pustiu. Bătrîna dispăruse. Bărbosul îi împinse spre o uşă întunecoasă, ce răsărea de undeva, de sub scară, o deschise, şi-apoi, înşfăcîndu-i pe rînd, întîi pe Scatiu şi apoi pe Babuşcă de gulerul cămăşii, îi ridică în sus, azvîrlindu-i în încăpere. Cei doi băieţi se rostogoliră în întuneric. Bărbosul închise uşa şi răsuci cheia în broască.

— Unde eşti, Babuşcă ? întrebă Scatiul în şoaptă, scrutînd întunericul de nepătruns, în timp ce paşii Bărbosului se îndepărtau în sus, pe scară.

— Aici... Aici, Scatiule ! auzi el răspunsul înăbuşit al lui Babuşcă de undeva, din stînga lui. Ce-i cu tine ? Ai păţit ceva ?

— Nu, nimic, spuse Scatiul, pornind, cu mîinile întinse ca un orb, spre Babuşcă. Unde naiba eşti ?

— Aici ! auzi el glasul celuilalt lîngă urechea lui, şi în acelaşi timp simţi cum mîna lui Babuşcă îl apucă de braţ. Trebuie s-o ştergem, şi încă repede !

— Dar cum ? întrebă Scatiul şoptit.

Ţinîndu-se de mînă, băieţii porniră, orbecăind prin beznă. Peste cîteva clipe, amîndoi mergeau, pas cu pas, pipăind un perete umed şi cleios. Deodată, mîna Scatiului întîlni un drug de fier.

— Fereastra ! şopti el.

Mîinile celor doi băieţi se repeziră să atingă fereastra, dar căzură neputincioase.

— Fereastra e zăbrelită şi obloanele sînt bătute în cuie pe dinafară ! murmură Scatiul. Sîntem prinşi aici ca într-o cursă de şoareci. Dar colo ce-o fi ? auzi Scatiul glasul lui Babuşcă. Vezi ? Parcă tremură o luminiţă.

Scatiul îşi roti privirea prin bezna de nepătruns şi deodată tresări. Undeva, în stînga lui, pe podea, se făcea un cerc uşor de lumină cenuşie. Cei doi băieţi se repeziră într-acolo. Pipăind pe perete, întîlniră o săpătură mare, cu marginile îmbrăcate în pietre lucioase, pe alocuri sparte. Era un cămin dărăpănat.

— Ia te uită, Babuşcă ! Un horn, spuse Scatiul, vîrînd capul în spărtură şi privind în sus, de unde cădea pe podea o luminiţă bolnavă.

Babuşcă vîrî şi el capul în spărtură. Într-adevăr, sus, sus de tot, departe, în vîrful hornului întunecat şi adînc ca un puţ strălucea un petic albastru de cer.

— S-o ştergem pe aici, Babuşcă, ce zici ? îşi dădu cu părerea Scatiul. Ieşim pe acoperiş şi ne dăm drumul într-un pom.

— Mai e vorbă ? Facem aşa !

În clipa următoare, Babuşcă sărea în spatele Scatiului. Dispărînd uşor ca un şarpe în tunelul îngust şi întunecos,

Scatiul se opri cu mîinile și picioarele puternic proptite în peretele de cărămidă.

— Ce faci, Babușcă, vii ?

— Iată-mă !

Și urcușul începu. La fiecare pas, degetele celor doi băieți pipăiau elastic, ca brațele unor caracatițe, fiecare colț de cărămidă. Picioarele li se încordau ca niște arcuri în zid. Urcau încet, încet, în timp ce golul rotund și întunecos se căsca din ce în ce mai adînc sub ei. Deodată, mîna lui Babușcă, cel care urca primul, întîlni, într-o adîncitură, unde hornul se prăvălise, ceva lung și rece ca de șarpe. Babușcă scoase un țipăt înăbușit.

— Ce e ? strigă Scatiul.

— Nu știu... Nu știu ! gemu Babușcă, făcînd un salt acrobatic în sus. Cred că am pus mîna pe-un șarpe.

Babușcă se înșelase. „Șarpele" era o țeavă de plumb de la canalizarea cu apă a clădirii, care își scosese „capul" afară, prin cărămizile prăbușite ale hornului.

— E o țeavă de apă ! îl liniști Scatiul, prinzîndu-se bine de ea și făcîndu-și vînt în sus pe hornul îngust și întunecos. Urcă, urcă, Babușcă !

Lumina de deasupra capetelor celor doi băieți creștea din ce în ce mai mult. Se apropiau de ieșire.

Deodată încremeniră spînzurați deasupra hăului ce se căsca sub ei. De undeva, de jos, răsună în horn, ca într-o scoică uriașă, zgomotul unei uși trîntite, tropot de pași, și-apoi cei doi băieți auziră pe Vînător înjurînd groaznic :

— De ce nu i-ai legat, dobitocule ? Unde sînt ? Au șters-o, afurisiții !

— Cu neputință ! se apăra Bărbosul. Ușa era închisă și fereastra zăbrelită. Doar sînt din carne și oase, ce dracu' !

Băieții, încremeniți în hornul întunecos, îi ascultau pe cei doi bandiți cu sufletul la gură.

— Dă lanterna încoa', nepricopsitule ! auziră ei din nou vocea Vînătorului şi, peste o clipă, un fascicul de lumină se năpusti orbitor spre cei doi băieţi. Aici, Max, aici ! Sînt în horn, iată-i !

* * *

Max se apropie de Vînător şi — scoţînd revolverul din buzunar — se vîrî pe jumătate în căminul dărăpănat. Tocmai se pregătea să-şi descarce pistolul în întunecimea hornului, cînd Vînătorul îl apucă de braţ şi îi strigă la ureche cu vocea şuierătoare :

— Eşti nebun ? Opreşte-te, Max ! Vrei să ne pui vecinii pe cap ?

Şi îl trase afară cu putere pe Bărbos, smulgîndu-i revolverul din mînă.

— Dacă ajung sus pe acoperiş, ce-o să facem ? se apără cu îndîrjire celălalt. O să dăm un spectacol în aer liber ?

— N-o să ajungă sus ! mîrîi Vînătorul, şi-apoi, vîrîndu-şi capul în cămin, îl răsuci în sus şi strigă :

— Hei, voi ăia de-acolo ! Coborîţi jos ! Altfel o să vă afumăm de aici ! S-a înţeles ?

Băieţii tăceau. Vînătorul aşteptă cîteva clipe, apoi — întorcînd capul spre Bărbos — ordonă sec :

— Lemne uscate, Max ! Repede ! Sparge scaunele ! Desfundă duşumeaua ! Repede !

Bărbosul ieşi ca o furtună din cameră, izbind uşa de perete. Apoi Scatiul şi Babuşcă, încremeniţi în întunericul ce învăluia hornul, auziră o bufnitură puternică şi trosnetul infernal al unui scaun trîntit la pămînt, care, pesemne, se sfărîmase în bucăţi. Proptit bine cu mîinile şi picioarele în peretele umed şi lipicios al hornului, Babuşcă ridică capul şi

privi bine la peticul albastru de cer ce se zărea tremurînd în întuneric, departe, deasupra lor.

— N-o să ajungem, Scatiule ! oftă el, privind spre credinciosul său prieten care stătea spînzurat în golul întunecat la un metru sub el.

— Dă-i drumul, Babuşcă ! Dă-i drumul ! strigă înăbuşit Scatiul, în timp ce sub ei, jos, se-auzeau bufniturile uscate ale bucăţilor de lemn, pe care cei doi răufăcători le aruncau în cămin. Trebuie să ajungem sus mai înainte să se aprindă focul !

Şi căţăratul reîncepu. Gîfîind, orbecăind pe întuneric, pipăind cu degete înfrigurate fiecare spărtură din zid, cu ochii aţintiţi spre peticul albastru de cer, ce părea că dansează deasupra lor, băieţii urcau încet, încet hornul salvator. Dar deodată se opriră şi se uitară, cu răsuflarea tăiată. În jos, undeva, în beznă, sub ei, departe, strălucea o luminiţă. Apoi, din ea crescu o flăcăruie jucăuşă, cu reflexe galbene şi roşii. Ea dansa mlădioasă şi veselă în bezna de sub ei, şi deodată, ici-colo, parcă trezite din somn, încolţiră alte cîteva flăcărui albăstrui ce creşteau şi se apropiau una de alta vertiginos în trosnetul abia auzit al lemnelor uscate.

— Focul ! gemu Babuşcă, şi peste o clipă o boare de fum acru şi înecăcios îi mîngîia faţa. Ce facem, Scatiule ? Ne afumă !

Scatiul vru să răspundă, dar o pală fierbinte şi groasă de fum îl plesni peste faţă, îl zăpăci. Începu să tuşească zgomotos.

— Coboniţi sau nu ? auziră ei de jos strigătul Vînătorului, care bubui ca un tunet în pîlnia de cărămidă a hornului.

Alungînd ca pe-un roi de ţînţari fumul gros şi fierbinte care năvălea asupra lui din toate părţile înecîndu-l şi orbindu-l, Babuşcă gemu :

— Jos... să coborîm, Scatiule!

Continuînd să tușească, Scatiul făcu un salt și se opri lîngă Babușcă.

— Briceagul, Babușcă, repede briceagul! șopti el cu glasul înăbușit. Dă-mi briceagul! Tu cațără-te în sus cît poți!

Cu spatele lipit de peretele hornului și cu picioarele înfipte bine în peretele din fața lui, Babușcă se scotoci prin buzunare; scoțînd briceagul, îl întinse celuilalt.

— Ține-l! îngăimă el. Dar ce vrei să faci cu el?

— Ai să vezi! mormăi Scatiul, apucînd briceagul.

Și Scatiul dispăru ca o umbră în jos prin vălătucii de fum. În cămin focul se înteța. Acum fumul fierbinte, amestecat cu petice de funingine și scîntei aprinse, năvălea cu un vuiet surd în horn, măturînd pereții de cărămidă. Cu briceagul în mînă, Scatiul cobora mereu. Scîntei aprinse i se încurcau în păr, îi pîrleau sprîncenele, îl pișcau pe obraz, îi ciupeau poalele cămășii. Pereții hornului se încălzeau. Înecîndu-se, tușind, Scatiul cobora drept spre flăcări. Deodată mîna lui întîlni ceva și băiatul scoase un țipăt înăbușit de bucurie. Găsise ceea ce căuta. Țeava! Scuturat de-o tuse sălbatică, Scatiul desfăcu lama briceagului cu dinții, și-apoi proptindu-se bine în pereții hornului, deasupra vulcanului de fum care cobora sub el, începu să sfredelească țeava de plumb cu vîrful briceagului. Jos focul se întețise. Acum pereții hornului frigeau. Deodată Scatiul auzi un șuierat scurt, ceva îi smulse briceagul din mînă, izbindu-l de peretele hornului, și peste o clipă un șuvoi rece de apă se năpusti asupra lui. Spumegînd, șuierînd, șuvoiul de apă păru să explodeze; o ploaie de stropi greoi se năpusti în jos pe pîlnia hornului, măturînd totul din drum. Scatiul ieși încet, încet din raza șuvoiului de apă, care se izbea acum ca turbat de peretele hornului și, ud

leoarcă, trase cu putere o gură de aer curat în piept, după care înălță capul și strigă vesel :

— Așteaptă-mă, Babușcă, vin și eu !

* * *

Scatiul începu să se cațere cu repeziciune pe urmele lui Babușcă. În hăul de sub picioarele lui se auzea vîjîitul puternic al apei care țîșnea din țeavă, izbind cu putere în pereții hornului. Fumul încetase. Cînd Scatiul ajunse sus, Babușcă îl aștepta pe acoperișul de țiglă, aplecat deasupra coșului. Fața îi era neagră de funingine.

— Repede, dă-mi mîna, Scatiule ! i se adresă Babușcă, întinzînd mîna și ajutîndu-l să iasă afară din coș. Vînătorul și Bărbosul au intrat în pod. I-auzi ? Urcă pe acoperiș.

Într-adevăr, printr-o ușiță care dădea pe acoperiș se auzea tropăitul puternic al pașilor lor, care urcau în fugă scara din pod, spre acoperișul casei. Scatiul își roti cu repeziciune privirile în jur și descoperi un dud bătrîn și uscat ce-și înălța crengile goale, albite de ploi, la vreo doi metri depărtare de streașină.

— În dud, Babușcă, în dud ! strigă Scatiul, și în clipa următoare își dădu drumul de pe acoperișul de țiglă.

Babușcă îl urmă. O avalanșă de țigle hurui sub cei doi băieți, care — luînd-o înaintea celor doi — sări peste streașină și căzu cu zgomot infernal pe pavajul de piatră al curții undeva, jos, departe. Sus, în urma lor, răsunară strigătele celor doi răufăcători care soseau. Nu mai era nici o clipă de pierdut.

— După mine ! șopti Scatiul, agățîndu-se cu amîndouă mîinile de-o cracă a dudului.

Sub greutatea trupului său, care se bălăbănea în aer, craca se încordă, se arcui, trosni și apoi îl săltă pe Scatiu de cîteva

ori în văzduh. Scatiul îi dădu drumul şi se prinse de altă cracă tocmai în clipa cînd Babuşcă sărise de pe acoperiş şi venea ca un bolid spre el. Dîndu-şi drumul din cracă în cracă, cu o repeziciune ameţitoare, cei doi băieţi săriră la pămînt, şi-acum fugeau rupînd pămîntul spre poarta care ducea afară din curte. Dar poarta era încuiată.

— Staţi că trag ! urla Bărbosul, agitînd pistolul sus, pe acoperiş. Înapoi ! Înapoi ! Auziţi ?

— Dacă ne urcăm pe poartă, ne împuşcă ! strigă Scatiul. La dreapta, Babuşcă ! La dreapta, să sărim zidul !

Băieţii schimbară direcţia. Acum alergau aplecaţi printre buruienile înalte şi uscate spre zidul de cărămidă acoperit de muşchi. Dar Bărbosul nu glumea. Două detunături scurte şi puternice răsunară sus pe acoperiş, şi-apoi gloanţele, ca două viespi înfuriate, trecură pe sus, pe deasupra băieţilor. Scatiul şi Babuşcă se trîntiră din fugă la pămînt, rostogolindu-se în buruieni. O ploaie de crenguţe uscate îi acoperi.

— Ce facem ? gemu Babuşcă, cu obrazul lipit de pămînt, în timp ce ochii lui exprimau de data asta o spaimă fără margini. Chiar au tras în noi ?

Dînd la o parte buruienile uscate, Scatiul privi îndîrjit spre acoperişul casei pe care se vedeau siluetele celor doi răufăcători. Bărbia îi tremura uşor.

— Chiar au tras ! şopti el cu vocea înnebunită de furie. Ah ! Dacă aş avea praştia la mine, i-aş arăta eu Bărbosului cum se trage ! adăugă el, ciulind urechile. Auzi ceva, Babuşcă ?

Babuşcă îşi dezlipi obrazul de la pămînt şi ascultă încordat cîteva clipe. În faţa porţii se auzeau voci. Siluetele Vînătorului şi ale Bărbosului dispăruseră de pe acoperiş. În spatele porţii detună o voce puternică :

— Aici s-au tras două focuri de armă ! Să spargem poarta, tovarăşi !

Lovituri grele, înfundate răsunau în poartă. Apoi poarta trosni și — zburînd din balamale — se prăbuși cu un zgomot asurzitor în praf. O ceată de bărbați, în majoritatea lor muncitori din port, năvăli în curte. Strigînd, vociferînd, arătînd cu mîinile spre acoperiș, ceata zgomotoasă se rostogoli spre casa tăcută și pustie. Unul dintre muncitori, un flăcău în salopetă, probabil cel care strigase, se propti bine în picioare în dreptul scării de intrare și — punîndu-și mîinile în șold — întrebă cu același glas puternic și sonor :

— Hei, care tragi cu pușca aici ? Ia arată-te să te vedem la față, frățioare !

Nimeni nu-i răspunse.

— În noi au tras, nene ! spuse Scatiul, care apăru, urmat de Babușcă, dintre buruieni. Sînt doi contrabandiști, adăugă el, întîlnind privirea neîncrezătoare a tînărului în salopetă. Sînt în pod... Vînătorul și Bărbosul.

Tînărul își aruncă o clipă privirea uimit spre mulțimea din jurul său :

— Vînătorul și Bărbosul ! ? murmură el, întrebător.

— Cine-or fi ? spuse un muncitor bătrîn, dîndu-și șapca pe ceafă. Să punem mîna pe ei ! Unde ziceți că sînt ? În pod ?

Mulțimea tocmai se pregătea să se repeadă pe scări, cînd un vuiet prelung de sirenă sparse liniștea ciudată a curții năpădită de buruieni ; o mașină, sosind în viteză, frînă în dreptul porții prăbușite de la intrare.

În aceeași clipă, trei ofițeri săriră jos din ea și s-apropiară în fugă de mulțimea adunată în fața casei.

— Unde sînt ? strigă unul dintre ei, care nu era altcineva decît Prințul.

— Sus, sus în pod ! îi spuse Scatiul, apărînd din mulțime împreună cu Babușcă. Au tras în noi.

Prințul îl privi o clipă surprins, și-apoi un zîmbet larg îi flutură pe buze.

— Ah, voi eraţi ? spuse el, făcînd semn celorlalţi doi ofiţeri să forţeze uşa. Scatiul şi Babuşcă... se putea altfel ?

Peste o clipă, uşa sări din balamale şi Prinţul se năpusti în casă, urmat de cei doi ofiţeri.

*
* *

După un sfert de ceas, Prinţul îşi făcu apariţia şi se adresă celor doi băieţi, vîrîndu-şi revolverul în tocul de piele ce-l purta la şold :

— Păsările au zburat printr-o fereastră din spatele casei ! Probabil că au sărit peste zid. Ceilalţi îi urmăresc, adăugă el, făcîndu-i semn Scatiului şi lui Babuşcă să-l urmeze. Să mergem, băieţi ! Tovarăşul colonel Alexandru o să fie bucuros să vă vadă.

— Tovarăşul colonel Alexandru ? ! întrebă mirat Scatiul. Cine e tovarăşul colonel Alexandru ?

— O surpriză ! zîmbi Prinţul, făcîndu-şi loc prin mulţimea adunată în faţa casei şi îndreptîndu-se spre maşină.

În curînd, cei doi băieţi, instalaţi pe pernele confortabile ale maşinii, zburau pe străzile întortocheate ale portului, printre căsuţele înecate în verdeaţă.

— Ce face Spic, nene Prinţule ? întrebă Scatiul, luîndu-şi privirea de pe un imens pachebot alb, ce aluneca tăcut şi masiv printre case. S-a înzdrăvenit ?

O umbră trecu prin ochii Prinţului.

— Nu, spuse el, cu un glas ce le păru băieţilor că tremură uşor. Astăzi va fi operat a doua oară. Unul dintre gloanţe i s-a oprit lîngă inimă. Da, viaţa lui Spic atîrnă de-un fir de păr !

Cu un scrîşnet asurzitor de frîne, maşina coti în plină viteză şi se angajă pe un bulevard asfaltat, străjuit de blocuri zvelte, multicolore.

— Putem să-l vedem și noi ? întrebă Scatiul cu vocea stinsă, abia auzită.

— Desigur ! răspunse Prințul. Cred că tovarășul colonel Alexandru n-o să aibă nimic împotrivă.

Peste cîteva clipe, mașina opri brusc în fața unei clădiri înalte, dreptunghiulare. La intrare, un ostaș cu șapcă, cu banderolă roșie și mănuși albe, făcea de gardă. Cînd Prințul — urmat de cei doi băieți coborî din mașină — ostașul luă poziție de drepți. Prințul îi răspunse la salut și, peste puțin timp, Scatiul și Babușcă se aflau într-un lift uriaș, ce parcurgea etaj după etaj cu o viteză ce li se păru celor doi băieți fantastică.

După ce coborîră din lift, băieții străbătură un culoar lung, acoperit cu un covor de pluș roșu. Ici, colo telefoanele zbîrnîiau și se auzea țăcănitul sacadat al mașinilor de scris. În sfîrșit, Prințul deschise o ușă capitonată și băieții se pomeniră într-o anticameră elegantă, cu draperii albastre, de pluș, la ferestre. La intrarea lor, un ofițer, care stătea la un birou încărcat de telefoane, se ridică nedumerit în picioare :

— Cosma ! spuse Prințul. Trebuie să-i raportez ceva urgent tovarășului colonel. Anunță-l c-au sosit Scatiul și Babușcă !

Cosma holbă ochii la cei doi băieți cu hainele murdare și cu fețe pline de funingine și îngăimă, împleticindu-i-se limba în gură :

— Sca... Scatiul și Ba... Babușcă ? La... la tovarășul... colonel Alexandru ? Ei drace ! adăugă el, înghițind în sec și încheindu-și gulerul vestonului. Am trăit s-o văd și pe asta ! Dar de unde i-au scos pe ăștia, Velicule ? Dintr-un coș de vapor ?

Și întorcîndu-se brusc, Cosma dispăru pe-o ușă alăturată, închizînd-o cu grijă după el. Scatiul și Babușcă așteptau emoționați, mușcîndu-și buzele în tăcere. Apoi ușa se deschise brusc și colonelul Alexandru apăru :

— Nenea Vlad ! strigară bucuroşi, într-un cor, cei doi băieţi, întorcînd privirile spre Prinţ. Păi bine, dumnealui este nenea Vlad !

— Căpitanul Vlad nu există ! le spuse rîzînd Vlad, în timp ce le strîngea mîinile. E pur şi simplu un nume pe care l-am ales ca să pot conduce personal afacerea asta blestemată. Ei, ce se-aude, Velicule ? adăugă el, întorcîndu-se spre Prinţ. Aţi lămurit ce-i cu împuşcăturile ?

— Cred că Scatiul şi Babuşcă vă pot lămuri mai bine ! răspunse Velicu. Au fost doar acolo. Au alunecat din nou printre degetele Vînătorului şi Bărbosului.

— Formidabili băieţi ! murmură Vlad, bătîndu-i cu admiraţie pe umeri. Veniţi, veniţi să-mi povestiţi tot ! adăugă el, invitîndu-i în cabinetul său, în timp ce rîdea cu poftă : Ha, ha, ha ! Va să zică i-aţi tras din nou pe sfoară !

Peste cîteva clipe, instalaţi în fotoliile din cabinetul colonelului, Scatiul şi Babuşcă îi povesteau cu respiraţia tăiată noile peripeţii prin care trecuseră. Îi amintiră, printre altele, şi de descoperirea lor în legătură cu Panait.

— Da, aveţi dreptate ! le spuse gînditor Vlad, cînd băieţii îşi încheiară povestirea. Aţi ghicit : Panait este „Rîma de Mare". Adevăratul Panait a fost asasinat în trenul care îl aducea de la Bucureşti la noua sa slujbă de aici. Acum trei luni...

Scatiul şi Babuşcă îngheţaseră.

— Dar nu pe el îl căutăm noi în primul rînd, continuă pe acelaşi ton Vlad. V-amintiţi de ceasurile de aur de la „Ostrovul lupilor ?"

— Desigur, răspunse cu însufleţire Scatiul. Ceasurile din valiza galbenă.

— Ceasurile acestea trebuiau să ajungă la cineva, cineva care să înjghebe cu ajutorul lor o reţea de spionaj. Pe noi ne interesează în primul rînd acel... „cineva".

— Şi-o să-l prindeţi ? întrebă Babuşcă, deschizînd deodată nişte ochi mari şi verzi.

— Desigur, chiar mîine dimineaţă o să-l prindem pe şlepul care a eşuat la „Cotul Pisicii". Este chiar marinarul de pe şlep. Pentru asta am pregătit o piesă grozavă, cu mai multe roluri, adăugă Vlad, zîmbind. V-am distribuit şi pe voi în două roluri principale.

Scatiul şi Babuşcă se priviră mîndri, în tăcere.

— Ce-avem de făcut, nene Vlad ? întrebă Scatiul grav, ridicîndu-se în picioare.

Vlad îi fixă lung pe băieţi, şi-apoi le spuse încet, pe-un ton misterios :

— Veţi părăsi la noapte portul, plecînd spre casă ! De barca voastră veţi găsi remorcată o altă barcă. E barca brigadierului Onufrie de la voi din sat. De altfel, el o să fie în port şi o să vă roage s-o duceţi acasă. Vîsliţi fără grijă ! De data aceasta Vînătorul şi Bărbosul vor căpăta ce li se cuvine.

— Pînă atunci putem să-l vedem pe Spic ? întrebă cu o uşoară sfială în glas Scatiul. Am auzit că astăzi îl operează.

— Desigur ! răspunse Vlad, privindu-şi îngrijorat ceasul-brăţară. De altfel o să mergem împreună ! adăugă el, întorcîndu-se spre Prinţ. Deseară, la ora 9, începem „operaţia Dunărea". Ai grijă ca toate detaliile să fie puse la punct !

— Am înţeles ! răspunse scurt Velicu, luînd poziţia de drepţi.

— Şi încă ceva, adăugă Vlad. Ia legătura cu Verdeş ! Să informeze pe Vînător şi Bărbos că băieţii n-au trecut pe la noi. S-ascund pe undeva, în oraş.

— Prin radio ?

— Da, prin radio.

— Am înţeles, tovarăşe colonel ! repetă Prinţul şi părăsi cabinetul.

*
* *

Cînd Scatiul și Babușcă, însoțiți de Vlad, ajunseră la spitalul în care se afla Spic, nori negri, apăruți deodată, de undeva, de departe, dinspre mare, se rostogoleau amenințător deasupra arborilor. Un vînt puternic și umed învolbura crengile pomilor, ridicînd vîrtejuri de nisip pe aleile pustii. Văzduhul devenise cenușiu.

— Poftiți pe-aici, tovarășe colonel ! îi spuse o soră lui Vlad, venindu-i în întîmpinare, cînd acesta, însoțit de cei doi băieți, pătrunse într-o clădire așezată undeva în fundul curții spitalului. Tovarășul profesor e sus, în sala de operații. Cîinele va fi adus îndată.

— Sper că profesorului Bontea să nu-i displacă treaba aceasta ! spuse Vlad, în timp ce urca alături de soră o scară largă, spațioasă. E vorba despre un cîine deștept și instruit, extrem de prețios pentru noi.

Sora, înaltă și uscățivă, zîmbi rece și profesional sub boneta ei albă, jucîndu-se cu niște chei în buzunarul halatului.

— Dimpotrivă, răspunse ea cu o voce de-o uscăciune stranie. Profesorul va experimenta astăzi pe el o metodă de izolare a inimii în timpul operației. Un cîine, fie el și instruit, e totuși un cîine.

Scatiul și Babușcă simțiră, fără să știe de ce anume, o strîngere de inimă.

— Hm, metoda asta ! murmură Vlad cu o ușoară nemulțumire în glas. Și de ce tocmai pe Spic ? Sînt atîția cîini vagabonzi prin oraș !

Un zîmbet ușor ironic flutură pe buzele sorei :

— N-aș putea să vă spun de ce, răspunse ea cu o voce care suna ca o nucă spartă. Vorbiți, vă rog, cu tovarășul profesor !

Se opriră într-un hol imens, presărat cu scaune de plastic colorat.

În clipa aceea, una din ușile de sticlă se deschise și un bărbat voinic și chel, în halat alb, veni în întîmpinarea lor,

ţinînd mîinile ridicate în faţă într-un fel ciudat, de parcă ar fi fost vîrîte în ghips.

— Nu-ţi dau mîna, colonele, spuse cu jovialitate noul-venit, continuînd să-şi păstreze mîinile în aceeaşi poziţie ciudată. Intru în sala de operaţie, adăugă el, fixînd cu nedumerire pe cei doi băieţi. Dar micii coşari cine sînt ? Au venit cu tine ?

— Da, răspunse Vlad, sînt prietenii lui Spic !

— Oho ! rîse bărbatul voinic şi chel. Ca în romanul lui Jack London ! Nici o grijă, băieţi ! adăugă el, izbucnind într-un rîs zgomotos. O să-l forfecăm îndată pe „Colţ Alb" al vostru.

Scatiul şi Babuşcă lăsară privirile în pămînt, Vlad îşi muşcă buzele :

— Şi crezi că are vreo şansă, profesore ?

— Una la mie ! răspunse cu aceeaşi stranie veselie omul voinic şi chel, întorcîndu-se apoi cu o mişcare bruscă spre scară. Aduceţi, dragă, cîinele !

Sora deschise o altă uşă pe care scria „Sala de operaţie", şi profesorul dispăru grăbit înăuntru.

Vlad schiţă un gest în urma lui, dar sora închise uşa repede la loc şi îi spuse, în timp ce trecea pe lîngă el, cu un zîmbet smerit :

— E mai bine aşa, domnule colonel ! E mult mai bine aşa.

— Mult mai bine aşa ! şopti mînios Vlad, privind în urma sorei care se îndepărta coborînd scările. Puţin îi pasă ei de Spic. Dar pentru noi Spic e un tovarăş de luptă. Nu-i aşa, băieţi ?

Cei doi încuviinţară din cap, tăcuţi şi emoţionaţi, ţinînd privirile aţintite în pămînt.

Şi deodată, în liniştea de marmură a sălii, răsună huruitul răguşit al unui lift care urca. Scatiul şi Babuşcă ridicară brusc capetele, privind spre o uşă cu grilaj de fier ce se zărea în fundul sălii. Apoi liftul greoi şi masiv apăru şi se deschise.

Doi oameni în halate albe, urmați de soră, împinseră afară din lift un pat-cărucior.

— Spic ! strigară cu glasurile gîtuite de emoție Scatiul și Babușcă, zărind cîinele-lup întins pe pat. Porniră ca vîntul în întîmpinarea lui. Spic, noi sîntem, Spic !

Auzindu-se strigat, Spic ridică brusc capul, se uită lung la ei, și-apoi căzu neputincios pe pat. Surprinși de năvala neașteptată a celor doi băieți, oamenii în halate albe opriră căruciorul. Băieții încadrară patul de-o parte și de cealaltă ; merseră așa pînă în fața sălii de operație, încurajîndu-l pe Spic :

— Sîntem aici, alături de tine ! îi șopti Scatiul, arătînd spre Babușcă. A venit și Babușcă. Îl mai cunoști ?

Spic ridică capul din nou și privi lung spre Babușcă, de parcă ar fi spus : „Cum să nu-l cunosc pe Babușcă ? Asta-i bună !"

— La o parte, băieți ! le strigă enervată sora. N-avem timp de efuziuni sentimentale. Vă rog, la o parte !

Și căruciorul se puse din nou în mișcare. Deodată Spic ciuli urechile și privi lung spre Vlad.

— Succes, băiete ! îi spuse Vlad simplu, militărește, cînd Spic trecu în dreptul lui. Acu-i acu'... Ține-te bine !

Ușa sălii de operație se deschise. Spic dispăru în sala de operație și ușa grea de sticlă se închise în urma lui.

*

* *

Afară ploaia se înteța. Stropi mari, goniți de vînt, se spărgeau în geamuri, șerpuind vioi, în zeci de pîrîiașe cristaline. Stînd pe-o bancă, Scatiul și Babușcă îl urmăreau cu privirea pe Vlad, care se plimba nervos prin sala de așteptare, aprinzînd țigară de la țigară.

Din cînd în cînd, din sala de operație răzbătea surd clinchetul instrumentelor chirurgicale. Cu urechile ciulite, cu res-

piraţia tăiată, cei doi băieţi ascultau zgomotele ciudate, înţelegînd că în aceste clipe, dincolo, sub lumina incandescentă a lămpilor strălucitoare, se hotărăşte soarta lui Spic.

Deîndată uşa sălii de operaţie se deschise brusc, şi sora medicală — care li se păru albă la faţă — trecu în fugă pe lîngă ei şi coborî scările în fugă. Cei doi băieţi şi Vlad se priviră în tăcere. Peste puţin timp reapăru, ţinînd o fiolă galbenă într-o mînă.

— S-a întîmplat ceva cu Spic ? o întrebă Vlad, schiţînd un pas în întîmpinarea ei.

Sora medicală nu-i răspunse şi — trecînd ca o furtună pe lîngă el — dispăru în sala de operaţie, trîntind uşa după ea. Se făcu din nou tăcere.

Ploaia cenuşie hohotea în ferestre, bătîndu-şi parcă joc de gemetele înăbuşite ale vîntului ce se zbătea ca într-o plasă în frunzişurile ude ale plopilor înalţi de pe alei.

Minutele se scurgeau grele, ca de plumb. Şi-apoi deodată, dincolo, în sala de operaţii, răsunară voci, uşa se deschise şi profesorul, cu mînecile suflecate pînă la cot, îşi făcu apariţia, scoţîndu-şi din mers mănuşile de cauciuc.

Vlad se repezi ca o săgeată în întîmpinarea chirurgului.

— Cum e, domnule profesor ? Va trăi ?

— Azi am avut o zi bună ! spuse, zîmbind, profesorul, continuînd să-şi tragă tacticos mănuşile de pe mînă. Metoda s-a dovedit excelentă.

— Dar cîinele ? Cîinele ? întrebă Vlad, în timp ce o sudoare măruntă şi rece îi îmbrobonea fruntea. Va trăi sau nu ?

— Cine ? Javra asta simpatică ? zise profesorul, arătînd spre Spic, pe care doi oameni în halate albe tocmai îl scoteau pe patul-cărucior din sala de operaţii. A avut noroc ! Deşi nu cred să mai poată vreodată să facă pe poliţistul.

— Uraa ! strigară în cor Scatiul şi Babuşcă, prinzîndu-se de mîini şi alergînd nebuneşte în jurul lui Spic, care era transportat spre ascensor.

Sora medicală se opri lîngă profesor și, arătînd cu capul spre cei doi băieți, spuse ironic, în timp ce un zîmbet de gheață îi flutură pe buze :

— Stă bine, domnule profesor ! Un taraf de lăutari ne mai lipsește aici.

— Apropo, spuse profesorul pe-un ton apăsat, prefăcîndu-se că n-a auzit cuvintele sorei medicale, și vîrînd mîna în buzunarul halatului scoase un glonț mic de nichel. Poftim, tovarășe colonel ! Să-l păstrați ca amintire !

— Cred că glonțul trebuie înmînat celor care îl merită ! interveni cu răceală Vlad, fixînd-o pe sora medicală drept în ochi. Adică celor doi băieți, aici de față, care au luat parte la luptă și au scos cîinele rănit de sub gloanțe.

Profesorul rămase o clipă încremenit, cu glonțul în mînă, și-apoi răsuci capul ușor spre băieții negri de praf și de funingine, care rămaseseră acum singuri și nemișcați în mijlocul sălii.

— Cine ? ! E vorba de acești mici coșari ? întrebă el în șoaptă, pradă unei evidente emoții. N-aș fi crezut... Da, este ceva extraordinar... Extraordinar...

Sora medicală devenise albă ca varul. Vlad făcu semn Scatiului și lui Babușcă să se apropie.

— Felicitări, sincere felicitări ! mormăi profesorul, măsurîndu-i cu admirație pe cei doi băieți din cap pînă-n picioare și înmînîndu-le glonțul. Avem nevoie de băieți ca voi ! Multă nevoie...

Peste un sfert de ceas, părăsind clădirea tăcută a spitalului, toți trei se îndreptau veseli prin ploaie spre mașina care îi aștepta.

— Și-acum, spuse bine dispus Vlad, cînd toți se aflau instalați în automobil, să ne ocupăm de „operațiunea Dunărea". Știți ce aveți de făcut, nu ? adăugă el, trîntind portiera mașinii și pornind motorul. O să vă duc în port !

— Dar nenea Onufrie va fi acolo ? se interesă Scatiul. Și barca ?

— Da ! răspunse Vlad, apăsînd pe accelerator, în timp ce mașina se avînta ca un bolid pe alee. Dar să fiți cu ochii în patru. Vînătorul va fi pe urmele voastre. Și ce va urma, nu-i de loc ușor. Va fi o luptă pe viață și pe moarte !

*

* *

După ce ieși pe poarta spitalului, mașina se angajă pe niște străzi pustii și întortocheate, biciuite de rafale de ploaie. În curînd, printre siluetele cenușii ale caselor, băieții zăriră portul, cu brațele gigantice ale macaralelor învăluite în aburi printre umbrele prelungi ale șlepurilor trase la chei. Vlad frînă mașina lîngă trotuar.

— Ne despărțim aici, băieți ! le spuse el, deschizînd portiera mașinii. Ne-am înțeles ! În port o să-l găsiți pe Onufrie. Vă așteaptă pe chei ! Vă urcați în barcă și porniți spre Pradina. Restul mă privește pe mine ! Clar ?

— Am înțeles, nene Vlad ! spuse vesel Scatiul, coborînd din mașină și făcîndu-i semn lui Babușcă să-l urmeze. Nu avea nici o grijă ! Ne descurcăm noi !

Și trînti portiera mașinii la loc. Vlad le făcu un semn prietenos cu mîna și în curînd dispăru, într-un vîrtej fantastic, în direcția portului.

Parcă o dată cu el, ploaia încetă brusc. Deasupra bălților norii se zdrențuiau, rostogolindu-se ca un fum negru, de vapor, printre coșurile caselor. Scatiul și Babușcă o luară la fugă spre port. Cînd, în sfîrșit, asudați și gîfîind, pătrunseră pe chei, îl găsiră pe Onufrie, îmbrăcat într-o manta cauciucată și cu o glugă țuguiată pe cap, care îi aștepta singur, rezemat de balustrada unei scări de piatră.

— Veniți cu mine ! le spuse el scurt, cînd cei doi băieți se opriră din fugă în dreptul lui. Și atenție ! le șopti el pe-un ton misterios. Sîntem urmăriți !

Toți trei coborîră scara de piatră, apoi se opriră în dreptul unui debarcader, de care erau legate două bărci ce se depărtau și se apropiau — purtate de curent — de stîlpii debarcaderului, izbindu-se din cînd în cînd de ei, cu un zgomot surd și înfundat. Una dintre ele era o mahună mare, proaspăt smolită, încărcată cu fîn.

— Asta-i barca noastră ! spuse nedumerit Scatiul, recunoscînd una din bărci. Dar cealaltă a cui e, nene Onufrie ?

Acesta îi făcu semn cu ochiul.

— Cum a cui e, mă Scatiule ? Păi nu-i barca mea ? Ziceam să mi-o duceți și mie acasă, că eu rămîn pînă mîine la oraș ! Voi cînd plecați ?

— Chiar acum ! răspunse Scatiul, și în clipa aceea tresări. Pe puntea unui vas din apropiere apăruse o umbră de după o grămadă de lăzi goale și spînzura parcă deasupra lor.

— O să vă apuce noaptea pe drum, continuă cu glas tare Onufrie, dîndu-le să înțeleagă că erau spionați. Fiți cu băgare de seamă... să nu intrați într-un vapor ! La noapte o să fie ceață pe Dunăre.

— Nici o grijă, nene Onufrie ! strigă Scatiul, trăgînd cu coada ochiului spre puntea vasului din apropiere. Babuşcă o să stea la „cîrmă" și-o să fie cu ochii în patru.

Scatiul și Babuşcă săriră în barcă, fixară vîslele și, dezlegînd bărcile, le împinseră în larg.

— Drum bun ! le ură Onufrie, în timp ce băieții, vîslind de zor, se îndepărtau de mal, trăgînd după ei misterioasa mahună neagră.

După ce urmări cîtva timp cele două bărci care se pierdeau în largul Dunării, Onufrie își înfundă mîinile în buzunarele mantalei de cauciuc și părăsi cheiul. În clipa cînd silueta lui dispăru prin aburi, printre magazii, pe puntea pustie a vasului își făcu apariția Bărbosul.

Aruncînd o privire fugară în urma celor două bărci care acum pluteau în mijlocul Dunării, el străbătu puntea vasului

în fugă, și-apoi din două, trei salturi coborî pasarela și o porni grăbit pe cheiul pustiu.

După ce merse vreo sută de pași, se opri și se întoarse brusc, vrînd să se convingă că nu era urmărit. Pe chei nu se zărea nimeni. Mulțumit, Bărbosul se apropie de malul Dunării, unde se zărea ancorată o mică șalupă verde. Făcîndu-și vînt, sări pe puntea ei. În clipa aceea, ușa cabinei se deschise și Vînătorul apăru în întîmpinarea lui.

— Cum e, Max ? îl întrebă acesta pe Bărbos cu o voce uscată. Au plecat băieții ?

— Da ! Uite-i ! rînji Bărbosul, întinzînd brațul și arătîndu-i cele două bărci ce apăreau și dispăreau ca două coji de nucă prin perdelele de aburi ce zburau la suprafața fluviului. La noapte o să împușcăm doi iepuri deodată. Ai adus și ceasurile ?

— Da ! răspunse Vînătorul, arătîndu-i cu capul un trunchi uscat de salcie ce zăcea aruncat pe puntea șalupei. E timpul să scăpăm de ele ! Apropo, adăugă bănuitor Vînătorul, văd două bărci ! De unde a apărut a doua ?

— E a unui pescar din Pradina ! răspunse Bărbosul, ridicînd de pe punte o canistră cu motorină. Să umplu rezervorul. Ce facem ? Pornim după ei ?

Vînătorul îi puse mîna pe braț, privind cîteva clipe norii negri care se rostogoleau deasupra capului său.

— Ai răbdare, Max ! În curînd are să se întunece și va coborî ceața. Și cîte nu se întîmplă noaptea, în ceață, pe Dunăre ! Înțelegi, Max ?

Bărbosul izbi ușor cu dosul palmei pe Vînător în piept, și-apoi dispăru cu canistra în cabină.

* * *

În vremea aceasta, tăcuți și încordați, Scatiul și Babușcă trăgeau din răsputeri la vîsle. Înserarea cobora încet, încet pe

fluviu, şi-o dată cu ea o ceaţă grea şi lăptoasă se scurgea ca o lavă albă din pădurile întunecoase de sălcii, prăvălindu-se de pe malurile înalte în Dunăre, în vîrtejuri ameţitoare.

De undeva, din adîncurile apei necuprinse, răsună deodată, răguşit şi stins, mugetul îndepărtat al sirenelor. Erau vasele fluviale care înaintau orbeşte pe fluviu în ceaţă.

Băieţii vîsleau de zor. Deodată, Scatiul se opri din vîslit, făcîndu-i semn lui Babuşcă să lase lopeţile, şi spuse, sărind în picioare :

— Babuşcă, tu auzi ceva ?

Babuşcă, nemişcat, cu mîinile încleştate pe vîsle, ciuli urechile ca un cîine-lup, şi, întorcînd capul, scrută cîteva clipe întinderea oarbă de ceaţă. Nu se auzea decît respiraţia greoaie şi sacadată a fluviului.

— Vine ! şopti el, privind pieziş spre Scatiu şi înfigînd brusc vîslele în apă. E aici... Să punem barca pe mal, Scatiule ! Barca pe mal !

Scatiul făcu un salt şi apucă vîslele. Într-un vîrtej de spumă, stîrnit de lopeţi, cele două bărci părură că se învîrtesc ameţite în jurul lor, apoi se opriră şi începură să tragă înapoi, spre mal, prin ceaţă, asemenea unui rac gigantic.

Era şi timpul. În clipa următoare, într-un gîfîit abia auzit de maşini şi într-o ploaie de lumini verzi şi roşii, o matahală înspăimîntătoare, tăcută şi masivă, păru că se prăvăleşte din ceaţă asupra bărcilor.

Botul ei ascuţit, de înălţimea unei case, despică ca un tăiş de topor apa din faţa lor, şi-apoi vasul maritim, cu luminile multicolore pîlpîind la catarg, trecu mai departe. Cele două bărci se legănară în sus şi în jos, căzînd şi ridicîndu-se în valurile uriaşe stîrnite de vas, ca în talgerele unei imense balanţe farmaceutice, în timp ce crestele înspumate ale valurilor se năpusteau, urlînd, spre maluri, prin ceaţă. Vaporul maritim trecuse. Scatiul dădu drumul vîslelor şi îşi aruncă privirea înapoi, peste umăr, spre mal. Trecu aproape un minut. Şi

apoi, departe, undeva, în ceața adîncă, tunete prelungi și repetate cutremurară văzduhul.

Erau valurile care se spărgeau de mal.

— La drum, Babușcă ! spuse vesel Scatiul, întorcîndu-se și suflecîndu-și mînecile de la cămașă. Farul trebuie să fie pe aproape ! Dar asta ce-o mai fi ? adăugă el, încremenind deodată și ascultînd respirația ciudată a fluviului. O barcă cu motor ?

Într-adevăr, în urma lor, în ceață, se auzea bîzîitul unei bărci cu motor care se apropia cu repeziciune. Scatiul făcu un semn, și în clipa următoare, azvîrlind vîslele, băieții se lungiră pe fundul bărcii, cu respirația tăiată. Scatiul și Babușcă ascultau zgomotul puternic al bărcii cu motor care se apropia.

— Să fie Vînătorul și Bărbosul ? întrebă în șoaptă Babușcă.

— Cred că ei sînt ! răspunse Scatiul încordat.

— Ce facem ? continuă Babușcă, ducînd instinctiv mîna la sîn, după care oftă. Măcar să fi avut praștia la mine ! Dar așa ?

Scatiul duse degetul la buze, făcîndu-i semn să tacă. Peste o clipă, barca cu motor țîșni pe lîngă ei din ceață, ca să dispară în clipa următoare din fața lor într-un vîrtej de fum.

— Nu ne-au văzut ! șopti bucuros Scatiul, care recunoscuse în frîntura de clipă cînd barca trecuse prin fața lor pe Vînător și pe Bărbos. Dar au să se întoarcă. La mal, Babușcă ! La mal ! Să ne ascundem în pădure !

Cei doi băieți se ridicară repede și se repeziră la vîsle, în timp ce zumzetul bărcii cu motor se stingea încet, încet în vuietul monoton al apelor, învăluite în ceață. Acum ei trăgeau din răsputeri la rame și cele două bărci alunecau repede și ușor, ca două umbre prelungi, prin draperiile înalte și albe ce se legănau grele și înăbușitoare deasupra lor. Și deodată, din adîncurile albe, zumzetul bărcii cu motor răsună din nou.

— Se întorc ! strigă Scatiul, înfigînd vîslele cu putere în apă. Vin spre noi ! Ne caută ! La mal, Babuşcă ! La mal !

Scatiul nu se înşelase. Pe măsură ce băieţii vîsleau din răsputeri, duduitul motorului se auzea din ce în ce mai aproape. Scatiul dădu drumul lopeţilor, şi — sărind în picioare — trase cu un gest brusc cămaşa peste cap, după care urlă :

— Sînt aici ! Sări în Dunăre, Babuşcă !

Dar era prea tîrziu. Barca cu motor zbucni ca o săgeată din ceaţă şi frînă brusc într-un vîrtej de spumă.

— Curăţă-i ! urlă Vînătorul, sărind în picioare în barcă, arătînd cu mîna spre cei doi băieţi care îl priveau înlemniţi. Bărbosul dădu drumul volanului bărcii ; apucînd un pistol-mitralieră ce-l avea rezemat pe pernă lîngă el, sări peste parbriz pe botul bărcii. Înainte ca Scatiul şi Babuşcă să fi putut schiţa o mişcare, Bărbosul duse mîna la ochi. O salvă prelungă, care băieţilor li se păru fără sfîrşit, cutremură văzduhul. Bărbosul păru o clipă răstignit în aer, apoi pistolul-mitralieră îi alunecă ca un şarpe din mîini şi căzu, plescăind greoi, asemenea unui bolovan uriaş, în adîncuri.

— V-aţi jucat destul cu puştile ! auziră Scatiul şi Babuşcă în barca din spatele lor o voce tăioasă. Nici o mişcare, Vînătorule ! Nici o mişcare !

Băieţii văzură cum Vînătorul se trage un pas înapoi în barcă şi ridică îngrozit mîinile deasupra capului.

Cînd Scatiul şi Babuşcă priviră fulgerător înapoi, rămaseră cu răsuflarea tăiată. În cealaltă barcă, prin fînul răvăşit, se zărea Prinţul cu un revolver în mînă, încadrat de cîţiva ostaşi cu automatele întinse. Ţeava unui automat mai fumega încă.

*
* *

A doua zi dimineaţă, Scatiul şi Babuşcă, care petrecuseră o noapte împreună cu Vlad într-un cort ascuns undeva, într-o

pădure de sălcii de pe malul din apropierea „Cotului Pisicii", se treziră brusc din somn, speriaţi de nişte zgomote înfundate. Era Vlad, care se îmbrăca.

— V-aţi sculat ? întrebă acesta zîmbind, încheindu-şi gulerul cămăşii şi punîndu-şi cravata. Hai sus, sus, băieţi ! Ne aşteaptă o zi grea !

Cei doi săriră în picioare de pe saltelele de cauciuc pe care dormiseră şi începură să se îmbrace cu repeziciune. Aseară, puţin timp după împuşcarea Bărbosului şi prinderea Vînătorului, Vlad sosise cu o vedetă militară rapidă, întîmpinîndu-i vesel pe Scatiu şi Babuşcă, cînd aceştia — părăsindu-şi barca — se urcară pe puntea şalupei.

— Bravo, băieţi ! V-aţi jucat rolurile excelent ! Mîine dimineaţă toată povestea asta se va încheia. Vreţi să rămîneţi cu mine în culise, să vedeţi şi voi finalul piesei ?

Bineînţeles, Scatiul şi Babuşcă acceptară bucuroşi propunerea lui Vlad.

Acum, amîndoi părăseau portul şi se îndreptau prin pădure, conduşi de Vlad, spre malul Dunării.

Dimineaţa era veselă şi senină. Ultimii stropi de ploaie se rostogoleau susurînd, scînteind, prin frunzişul sălciilor învăluite în perdele de aburi. Soarele răsărea departe peste fluviu, dintr-o genună de umbre şi flăcări, plutind într-o mare de aburi trandafirii. Deodată, în faţa Scatiului şi a lui Babuşcă, printre trunchiurile scorburoase de salcie, apăru priveliştea „Cotului Pisicii", cu şlepul eşuat pe bancul de nisip.

— Să ne ascundem aici ! spuse Vlad celor doi băieţi, arătînd cu mîna un lăstăriş de salcie, des ca peria, ce se înălţa pe buza malului prăpăstios al fluviului.

Peste cîteva clipe, toţi trei, pitiţi în lăstăriş, urmăreau tăcuţi, încordaţi, prin frunziş silueta neagră şi bolovănoasă a şlepului încremenită în mijlocul Dunării.

Trecu aproape o oră. Deodată, undeva, în josul fluviului, răsună bîzîitul uşor al unei bărci cu motor care se apropia.

Vlad se întoarse spre cei doi băieți, și — făcîndu-le semn să rămînă nemișcați — trase afară antena strălucitoare de aluminiu a aparatului de radio-portativ pe care îl avea în mînă, și-apoi — întorcînd cîteva butoane — îl apropie de buze, spunînd aproape în șoaptă :

— Atențiune, posturile 1... 2... 3... 4... Fiți gata ! Începem „Operația Dunărea !"

Zgomotul bărcii cu motor deveni din ce în ce mai puternic. Curînd, Scatiul și Babușcă văzură pe Vînător și Bărbos trecînd în plină viteză pe Dunăre prin fața lor. Fără să vrea, Babușcă scăpă o exclamație de mirare.

— Nu te speria ! îl liniști Vlad, urmărind printre crengi barca cu motor care aluneca pe fluviu, apropiindu-se de șlep. Prințul s-a deghizat în Bărbos. Ai jura că este el... nu ?

Scatiul și Babușcă se ghemuiră lîngă Vlad, urmărind cu răsuflarea tăiată barca cu motor, care acum trecea — claxonînd de zor — prin dreptul șlepului. Ușa cabinei de pe șlep se deschise. Marinarul pe care îl cunoaștem apăru în fugă și — aplecîndu-se peste bord — duse mîna streașină la ochi, cercetînd cu atenție pasagerii din barcă. La un semn al Bărbosului, Vînătorul ridică din barcă trunchiul de lemn în care se aflau ceasurile de aur și îl aruncă în Dunăre. Plescăind puternic, acesta se scufundă în Dunăre. Apoi se ridică la suprafață, rotindu-se într-un fel ciudat în urma bărcii cu motor care se îndepărta. După ce-și aruncă privirile cercetător în jur, marinarul de pe șlep încălecă peste bord și — coborînd repede o scară de frînghie — sări într-o barcă, o dezlegă cu o iuțeală de necrezut, apoi, potrivind lopețile în „strapazane", porni în urmărirea trunchiului de lemn, pe care apele îl rostogoleau la vale.

— Ei, acu' i-acu', băieți ! spuse Vlad celor doi, arătînd spre marinarul care — ajungînd trunchiul de lemn din urmă — se aplecase peste bordul bărcii ca să-l ridice. O să sară acum știuca pe care o căutăm sau nu ?

Scatiul și Babușcă încremeniră. Opintindu-se din răsputeri, marinarul reuși să tragă trunchiul gros de lemn în barcă, cînd băieții văzură un norișor de fum alb ridicîndu-se deasupra tufișurilor de salcie pe malul celălalt al Dunării. O împușcătură, ca o plesnitură de bici, răsună peste ape. Marinarul bătu aerul cu mîinile, și-apoi se prăvăli — secerat parcă — în barcă.

— Iat-o ! strigă înăbușit Vlad, arătînd spre o barcă ușoară ce răsărise pe neașteptate din întunecimea pădurilor de sălcii de pe celălalt mal.

Acum înainta repede spre barca marinarului care se bălăbănea singură în valuri, în mijlocul Dunării. În barcă se vedea un bărbat îmbrăcat într-o canadiană, cu o șapcă de piele pe cap, care — întors cu spatele la ei — trăgea vîrtos la rame. În clipa cînd dădu drumul vîslelor și se prinse cu mîinile de barca cealaltă ca s-o atragă spre el, Vlad duse aparatul portativ de radio la gură și strigă în el cu vocea limpede și temătoare :

— Posturile 1... 2... 3... 4... Atacați !

Auzind glasul puternic al lui Vlad, individul sări în sus ca mușcat de șarpe. Ținînd în mînă o pușcă cu lunetă, vru s-o ducă la ochi, dar în clipa aceea malurile Dunării părură că explodează. Într-un vîrtej de frunze și în duduitul asurzitor al motoarelor, patru vedete rapide, cu ostași la bord, se năpustiră într-o viteză fantastică asupra lui. Peste cîteva clipe, toate ambarcațiunile frînau într-un vîrtej de spumă în jurul bărcii fragile. Individul în canadiană se învîrti de cîteva ori în jurul lui, ca un șoarece într-o cușcă. Întîlnind peste tot gurile automatelor îndreptate spre el, lăsă să-i scape pușca din mînă, ridicînd încet, încet brațele în sus.

— Asta-i tot ! spuse vesel Vlad, vîrînd — cu un gest energic — antena aparatului de radio înapoi. Am pus mîna pe cel pe care îl căutăm de atîta vreme. Operația Dunării s-a terminat !

— Bine, bine, spuse nedumerit Scatiul, dar „Rîma de mare" ?

Deasupra pădurilor de sălcii răsună un bîzîit uşor, şi în curînd Scatiul şi Babuşcă zăriră silueta verde a elicopterului lui Panait, care cobora vertiginos spre Dunăre.

— Priveşte ! Priveşte ! strigă vesel Vlad, arătînd cu mîna spre elicopterul care sosea. Pesemne că „Rîma de mare" te-a auzit... Uite-o, soseşte şi ea !

— „Rîma de mare" ! bîigui Babuşcă, pradă unei mari agitaţii.

— Da, „Rîma de mare" ! făcu Vlad, pe-un ton ciudat. Aşa este, băieţi ! Trebuie să lămurim şi povestea aceasta cu „nenea Panait", adăugă el, trăgînd din nou afară antena aparatului de radio şi urmărind zborul elicopterului.

— Atenţiune, „Rîma de mare" ! Aici colonelul Alexandru ! Coboară ! Nu mai ai nici o scăpare ! adăugă el, ridicînd aparatul în dreptul gurii. Te somez pentru ultima oară ! Aterizează !

Spre uimirea celor doi băieţi, care se aşteptau ca „Rîma de mare" s-o ia la sănătoasa, după ce descrise un cerc larg deasupra fluviului, elicopterul începu să coboare grăbit spre ei. Vlad ieşi din lăstărişul de sălcii şi se opri cu mîinile în buzunare, privind spre aparatul care cobora.

Elicopterul atinse pămîntul într-un vîrtej înnebunitor. Motoarele lui se opriră. Carlinga se deschise, şi Panait sări jos din aparat, ridicînd mîinile deasupra capului.

— Îmi permiteţi să mă predau, tovarăşe colonel ? întrebă acesta rîzînd. Se pare că a sosit timpul ca „Rîma de mare" să dispară.

— Ai dreptate, tovarăşe maior ! îi răspunse vesel Vlad, apropiindu-se de Panait şi întinzîndu-i mîna. Am pus mîna şi pe agentul 14 care l-a asasinat pe bătrînul Murfatlar. Te felicit pentru îndeplinirea exemplară a misiunii. Ai avut de jucat un rol greu, nu glumă !

Panait strînse cu putere mîna lui Vlad.

— Totul e bine cînd se termină cu bine, dar prietenii mei, Scatiul și Babușcă, unde sînt ? N-au venit să mă aresteze ?

— Ba da ! rîse cu poftă Vlad, arătînd spre cei doi băieți care urmăreau scena cu gurile căscate. Iată-i și pe cei doi detectivi ! Dar să le dăm dreptate ! De unde să știe ei că maiorul Verdeș a jucat pentru bandiți rolul... „Rîmei de mare" ?

— Au crezut că sînt „Rîma de mare", nu-i așa ? întrebă Panait, izbucnind într-un rîs nestăpînit, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Ha... Ha... Ha... „Rîma de mare" ! Ha... Ha... Ha... Eu... „Rîma de mare" ?

Molipsit de Panait, Vlad rîdea și el cu poftă, în timp ce Scatiul și Babușcă se priviră lung, ridicînd nedumeriți din umeri.

Dunărea curgea larg, scînteind printre pădurile de sălcii, susurînd molcom în văzduhul trandafiriu.

Redactor : IORDANA URECHE
Tehnoredactor : ȘTEFANIA MIHAI

Dat la cules 28.03.1969. Bun de tipar 27.03.1969. Apărut 1969. Comanda nr. 8932. Tiraj 35.160. Broșate 29.100+legate 6060. Hîrtie Tipar înalt de 63 g/m². 540×840/16. Coli editoriale 11,25. Coli de tipar 10. A. 24.300. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—31

Tiparul executat sub comanda nr. 90 256 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România